

Diada de Germanor

Les diòcesis fan balanç econòmic i animen a la generositat dels fidels davant del nou sistema de finançament

És amb l'objectiu de conscienciar tots els fidels de la necessitat de col·laborar econòmicament amb l'Església que cada any se celebra la diada de Germanor. És l'ocasió en què cada diòcesi fa públics els seus comptes i posa sobre la taula tots els camps en què treballa a favor de la societat des del punt de vista religiós, cultural i social. La campanya de Germanor d'enguany, amb el lema «La generositat dona bons fruits», també ha servit per insistir que, coincidint amb el nou sistema de finançament, es fa més urgent que mai la implicació dels fidels en el manteniment de l'Església. La qüestió és clara: a partir d'ara deixa de percebre cap ingrés provinent dels pressupostos generals de l'Estat i només recollirà les aportacions dels contribuents que, en fer la declaració de la renda, marquin la casella corresponent a l'Església catòlica. Si tenim en compte que només una tercera part dels contribuents espanyols la marca, queda clar que hi ha molt camí per recórrer.

Pàg. 2, 17, 18 i 19

en primer pla

Per una programació infantil de qualitat

En el I Congrés Internacional *La televisió i la infància*, organitzat recentment per la Universitat CEU San Pablo a Madrid, es van debatre els continguts audiovisuals que veuen els nostres infants i adolescents. Uns continguts que, en la majoria dels casos, es consideren inapropiats per a aquest col·lectiu. Per això, «els pares han d'exercir un

control ferm a casa sobre la televisió», afirma Mar Pons, cap d'anàlisi de programes de Teleespectadors Associats de Catalunya. Des d'aquest tipus d'entitats es fa una crida als programadors perquè assumeixin la seva tasca amb responsabilitat.

Pàg. 3, 4 i 5

Tarragona acull la XIII Trobada de Pueri Cantores de Catalunya

Aquest cap de setmana la ciutat de Tarragona es convertirà en la capital catalana dels *pueri cantores*. Es tracta de corals infantils i juvenils que posen el seu cant al servei de la litúrgia de l'Església. Les veus d'una desena de corals hi ressonaran amb joia durant dues intenses jornades que es tancaran diumenge 25 de novembre amb una solemne eucaristia cantada a la catedral de Santa Maria.

Pàg. 31

Lourdes prepara el seu any jubilar

El 8 de desembre del 2007 començarà un jubileu per celebrar els 150 anys de l'aparició de la Mare de Déu a Lourdes a santa Bernardette Soubirous. Durant dotze mesos, a través de pregàries, peregrinacions, festivals de música, de cinema, trobades d'artistes cristians, recessos i altres actes, es convidarà els pelegrins a viure un any de gràcia en el marc de la nova evangelització.

Pàg. 7

Cent anys del pare Arrupe

El 14 de novembre culminaven els actes de commemoració del centenari del naixement de Pedro Arrupe, preposat general de la Companyia de Jesús del 1965 al 1981. Aquest bilbaí universal, des que va ingressar a la Companyia el 1923, va viatjar arreu del món. El 1940 va aconseguir el que sempre havia desitjat: un destí en una parròquia del Japó. Allà va estar a la presó acusat d'espionatge i va ser testimoni de l'explosió de la bomba atòmica sobre Hiroshima.

Pàg. 10

Èxit dels primers premis Pelicà de curtmetratges

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 22 Barcelona: dedicació de la nova església de Sant Domènec

Pàg. 23 Tortosa: setmana plena d'activitats a Peníscola

Pàg. 24 Tarragona: Jornades de Formació per a catequistes a Vila-seca

Pàg. 25 Lleida: la Universitat acull la lliçó inaugural de l'Irel

Pàg. 29 Llibre sobre els 125 anys del col·legi dels Jesuïtes de Casp

Editorial

El sosteniment econòmic de l'Església

Durant el mes de novembre se celebra la jornada de Germanor, que en la resta de l'Estat espanyol és coneguda com el Dia de l'Església diocesana. L'objectiu és, evidentment, el mateix: conscienciar els catòlics de les necessitats econòmiques de l'Església i fer una crida als fidels a col·laborar-hi activament en el sosteniment material.

Aquest any, la Conferència Episcopal Espanyola ha decidit realitzar una campanya informativa als mitjans de comunicació per transmetre millor aquest objectiu. Això es deu principalment al fet que a partir d'aquest any l'Església a Espanya haurà de mantenir-se únicament a través de les aportacions dels creients i del resultat de les declaracions de la renda favorables a l'Església catòlica. S'ha acabat, doncs, l'ajuda estatal extraordinària que s'havia rebut fins l'any passat, que complementava la quantitat que el govern donava a l'Església i que s'afegia al resultat de les creus marcades en les declaracions de la renda.

És bo, per tant, informar la societat d'aquesta nova situació, encara que per a això es gastin diners en campanyes publicitàries, perquè encara hi ha en la imatge de moltes persones la idea d'una Església rica que rep diners de tot arreu, incloent les ajudes governamentals. Doncs aquesta idea s'ha de bandejar de la ment dels creients i no creients. L'Església no rep un sol euro que no vingui directament o indirectament dels seus fidels o dels que donen suport a la seva tasca.

Als primers que cal conscienciar és als mateixos catòlics practicants, ja que les aportacions dels fidels no són sempre generoses. Les safates de moltes esglésies s'omplen de monedes de poc valor, mentre aquests mateixos fidels no reparen en despeses en altres activitats de la seva vida ordinària. Es dona fins i tot el cas de bons catòlics que destinen més diners a altres entitats no cristianes que a la seva Església. Probablement darrere de tot això hi ha falta d'informació i també un esforç de presentar xifres i balanços econò-

mics en parròquies i entitats diocesanes. Si algú creu que tot va sobre rodes i la seva comunitat cristiana neda en l'abundància econòmica, és lògic que no faci l'esforç monetari de gratar-se una mica més la butxaca, però si aquesta mateixa persona és conscient que la seva parròquia està en números vermells i està passant veritables dificultats per sortir-se'n, probablement se sentirà més motivat a fer un gest generós de compromís econòmic. Una bona fórmula és la de la subscripció d'una quota periòdica a favor de la parròquia o la diòcesi, que a través del banc resulta còmoda i pràctica, com de fet fan ja moltes famílies cristianes amb ONG o simplement amb subscripcions a publicacions, col·leccions o televisions de pagament.

Moltes de les nostres parròquies pateixen una certa recessió econòmica, la qual cosa obliga els seus pastors a demanar una generositat més gran als fidels, però tot això ha d'explicar-se de forma clara, pedagògica i transparent. No és cap secret que moltes parròquies han perdut part de la seva feligresia, sobretot als llocs d'una secularització més gran, però les despeses continuen sent pràcticament les mateixes. A això cal afegir que gairebé tots els pagaments ordinaris es van incrementant amb el pas dels anys, però molts feligresos mantenen la seva mateixa aportació econòmica setmanal, igual o fins i tot per sota de quan encara existia la pesseta. Una explicació clara d'aquestes dades acompanyades per les xifres pròpies i concrets de la comunitat cristiana pot fer reaccionar els fidels, però sense informació és evident que tot seguirà igual.

Amb tot, aquesta campanya també es dirigeix als que no són practicants i fins i tot als no catòlics, perquè una bona informació evidenciarà la gran tasca social i humanitària que realitza al nostre país l'Església catòlica. Això ha de motivar moltes persones almenys a marcar la creu en la seva declaració de la renda, perquè no els costa res i perquè així reconeixen el treball que està fent l'Església en la nostra societat.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat); Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«L'educació és el pa de l'ànima»

Sentència substancial que el mateix Mazzini completa amb aquesta frase: «Així com la vida física i orgànica no pot créixer i desenvolupar-se sense aliments, de la mateixa manera la vida intel·lectual i moral, per ampliar-se i manifestar-se, necessita certes influències externes i assimilar almenys una part de les idees, dels afectes i de les tendències alienes.» Però hi ha «educadors vocacionals» amb el sentit equilibrat del que és just i del que és injust, amb enteresa d'ànim per ensenyar sense por allò correcte, humà i convenient, i per

desaprovar el que no ho és en nom del desenvolupament integral i òptim dels alumnes en «cos, ment i esperit»: en conductes, idees i sentiments. I n'hi ha amb esperit mercantil, només atents a privilegis i emoluments, que només exerceixen d'«instructors» de la seva matèria, però no d'educadors. A aquests últims, indiferents al que facin o deixin de fer els seus alumnes, es referia el cèlebre retòric Quintilià amb aquestes paraules: «Feble és l'educació que anomenem indulgent, ja que destrossa totes les forces de la ment i del cos.»

(Giuseppe Mazzini. Escriptor italià. 1805-1872)

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Una televisió no apta per a infants

■ L'actual programació televisiva desatén obertament el públic infantil

El Codi d'Autoregulació de Continguts Televisius i Infància, que va ser subscrit pel Govern espanyol i les televisions el desembre del 2004, va entrar en vigor el 9 de març del 2005. S'obria

així un horitzó esperançador per a la programació televisiva, però, des d'aleshores, les denúncies sobre el seu incompliment han estat nombroses. Enrere queden els temps en què la televisió

emetia en la franja vespertina programes infantils. Avui dia han estat substituïts majoritàriament per *reality shows* o magazins de contingut inapropiat per a l'audiència infantil.

Les programacions televisives continuen sense prestar atenció als infants. Aquesta és la contundent i descoratjadora conclusió del darrer informe realitzat per l'Observatori de Continguts Televisius i Audiovisuals (OCTA), que té per títol *Què miren els menors d'edat en horari de superprotecció?* Segons aquest estudi, les televisions, «amb excepcions escasses», continuen emetent programes clarament inadequats per als menors, tant pel que fa als temes tractats com per la forma de tractar-los, i incompleix així el Codi d'Autoregulació de Continguts Televisius i Infància.

Una altra dada significativa d'aquest estudi és que els *reality shows* i els magazins emesos a la tarda són el focus principal de continguts inapropiats per als menors, ja que en aquests espais es parla d'«infidelitats, traïcions, insults, actituds sexistes i discriminatòries, llenguatge inadequat i grogler, visió procaç i altes dosis de violència». No es respecta, per tant, l'anomenat «horari de superprotecció» infantil (de 8.00 a 9.00 i de 17.00 a 20.00). Pel que fa als informatius, encara que es troben fora d'aquest horari (tret dels matinals), es demana «tenir molta cura» de les imatges que s'emeten amb les notícies.

Dos anys i mig després de l'entrada en vigor del codi autoregulator, aquest és vulnerat diàriament per gairebé totes les cadenes (especialment Tele 5 i Antena 3) i, encara que la llei estableix sancions, el Govern no s'encarrega d'imposar-les. Per aquest motiu, des de l'OCTA s'ha demanat al Govern que «vigili i sancioni, o creï un Consell de l'Audiovisual independent que castigui aquest tipus d'emissions».

L'OCTA també ha advertit que hi ha sèries de dibuixos animats, com ara *Shin Chan* o *Pokémon*, que tampoc no compleixen els requisits dins de l'«horari de superprotecció», segons els quals no poden emetre's «continguts que puguin perjudicar seriosament el desenvolupament físic, mental o moral dels menors d'edat». Aquests dibuixos animats fan apologia de la violència i exalten conductes incíviques i subversives. Lluny queden els temps en què els infants gaudien de dibuixos com ara *Heidi*, *L'abella Maïa* o *Érase una vez el hombre*.

Dos factors: continguts i temps

La televisió s'ha convertit en un dels passatemps més importants i d'influència més gran en la vida dels infants. Sabem que pot ser un bon mitjà d'entreteniment i de formació (intel·lectual, d'actituds, de valors, d'habilitats...), però també pot

exercir certa influència perjudicial. Moltes vegades els pares no saben què miren els seus fills a la televisió —ignoren els continguts que assimilen els seus fills—, ni quant de temps passen davant de la

men que passen una mitjana de més de tres hores diàries davant de la petita pantalla alhora que verifiquen que una part important de la programació televisiva preferida pels infants està adreçada al

Amb l'orientació adequada, el menor pot aprendre a fer servir la televisió de manera positiva.

públic adult i s'emet fora de l'horari infantil.

Possibles efectes perjudicials

Quaranta anys d'investigació han arribat a la conclusió que l'exposició repetida d'alts nivells de violència a la televisió pot tenir efectes perjudicials en infants i adolescents, ja que molts d'ells recorren a la violència, no com a darrer, sinó com a primer recurs per resoldre conflictes.

A més, segons els especialistes, els infants que passen més hores davant del televisor acostumen a ser més agressius i pessimistes, menys imaginatius, acostumen a ser més obesos i no tan bons estudiants com els infants que miren menys la televisió.

Karl Popper, un dels grans pensadors del segle XX, va escriure el següent: «Estem educant els nostres infants en la violència a través de la televisió i els altres mitjans de comunicació.» Entre els riscos de presenciar la violència física i/o moral a la petita pantalla, cal destacar l'aprenentatge per part dels més petits d'una consciència agressiva i el fet de tornar-se menys sensibles a les seves conseqüències.

La comunicació en la família és essencial per a una recepció activa dels espais televisius. Els experts aconsellen que els pares mirin la televisió amb els seus fills i que dialoguin i discuteixin sobre els programes que estan mirant. Així mateix, és fonamental que els progenitors seleccionin aquells programes que siguin adients per al nivell de desenvolupament dels seus fills i que tinguin un contingut didàctic que enriqueixi l'aprenentatge formatiu dels més petits. Amb l'orientació adient, el menor pot aprendre a fer servir la televisió d'una manera saludable i positiva.

El temps que es passa davant del televisor és temps que se li resta a activitats importants, com ara la lectura, els deures d'escola, el joc, la interacció amb la família, la integració social o el descans. La hiperactivitat dels infants davant d'una pantalla, no només la del televisor sinó també les d'altres tecnologies com ara internet, videoconsols o mòbils, és un fet indiscutible. L'instrument de prevenció més eficaç és proporcionar als infants i adolescents una correcta alfabetització audiovisual perquè sàpiguen aprofitar dels mitjans les coses bones que tenen i detectar-ne les dolentes. (M.A.C.)

«És imprescindible avui dia una correcta alfabetització audiovisual»

petita pantalla. Per aquesta raó, l'hàbit de mirar la televisió cada dia està despertant alarma social.

Els infants constitueixen un dels col·lectius que mira més la televisió. Els estudis d'audiència afirmen

Recomanacions als pares

Després de revisar els resultats dels estudis científics que adverteixen dels efectes nocius de l'excés de televisió sobre els infants i adolescents, l'Acadèmia Americana de Pediatria ha adoptat les següents recomanacions adreçades als pares:

- El temps que els infants dediquen a entreteniments audiovisuals (inclosos ordinadors i consols, a més de televisió) no ha de superar les dues hores diàries.
- Els pediatres recomanen eliminar els televisors de les habitacions dels nens.
- Convé evitar que els infants menors de dos anys mirin la televisió i estimular activitats més interactives (jugar, cantar, llegir...) que promoguin un correcte desenvolupament cerebral.
- Supervisar els continguts que infants i adolescents miren a la petita pantalla. Cal escollir programes educatius de qualitat i rebutjar els que fan apologia de la violència i que exalten conductes incíviques i subversives.
- Mirar els programes juntament amb els fills és millor per a l'educació dels menuts que no pas deixar-los sols davant del televisor.
- Els pediatres recomanen aprofitar els continguts televisius com a punt de partida per parlar dels valors de la família, les conductes violentes, la sexualitat o les drogues.
- Els pares han d'estimular en els seus fills entreteniments alternatius a la televisió com ara, entre altres, llegir, fer activitat física, pintar o practicar jocs creatius.
- És preferible apagar el televisor durant els àpats. El diàleg familiar és més important que callar i mirar la televisió.

I Congrés Internacional «La televisió i la infància»

■ Va ser organitzat per la Universitat CEU San Pablo de Madrid

Entre els dies 17 i 19 d'octubre va tenir lloc a Madrid el I Congrés Internacional *La televisió i la infància*, organitzat per l'Institut d'Estudis de la Democràcia de la Universitat CEU San Pablo de Madrid. Alfonso Bullón de Mendoza, rector d'aquesta universitat, va destacar en l'acte inaugural que «mai

fins ara s'havia fet un congrés científic d'aquesta envergadura sobre un tema clau per a la societat com és la relació entre la televisió i la infància». Aquestes jornades van comptar amb la presència de més de trenta ponents nacionals i internacionals i de dos-cents congressistes.

A llarg d'aquests tres dies es van analitzar, entre d'altres temes, la relació entre la família i la televisió, el fet que el consum televisiu defineixi la pertinença dels infants en els processos de socialització o les tendències de la programació. Així mateix, es va apostar per una televisió de qualitat i una implicació més gran de les famílies en l'ús de les noves tecnologies, i es va fer una crida als programadors perquè assumeixin la seva tasca amb responsabilitat i contribueixin d'aquesta manera al bé social.

Roberto Farné, professor italià de la Universitat de Bolonya, va impartir la ponència *El problema de la investigació sobre els infants i la televisió*. Va posar com a exemple de bona investigació i qualitat televisiva el programa infantil *Barrio Sésamo*. Segons el conferenciant, en aquests moments hi ha una separació clara entre la investigació i la producció televisiva. Si es vol fer una televisió de qualitat cal investigar per crear un sistema, un llenguatge televisiu i fomentar així la participació de l'infant. Com que no s'investiga, els programes no tenen qualitat.

Un altre dels problemes actuals que hi ha en la programació infantil, en opinió del professor Farné, és que se separa entreteniment i educació. Cal investigar la manera com la diversió i la formació càpiguen en un mateix format televisiu, ja que «l'infant defuig els programes que li ensenyen coses». El públic infantil és una audiència especial i important que obliga a fer un esforç addicional i és que, com va assegurar Farné, «el públic infantil d'ara és més difícil que el de fa deu o vint anys».

Conscienciar la societat

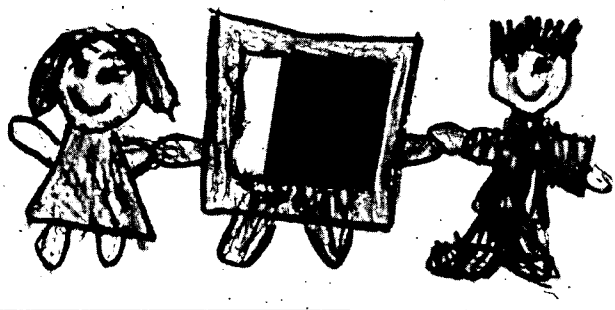
Dins de la taula rodona *Els infants en l'univers televisiu*, el director general de Corporación Multimedia, Eduardo García Matilla, va advertir que «els infants veuen autèntiques salvatjades en horaris protegits de televisió» i va lamentar que «la societat actual no tingui la més mínima sensibilitat ni consciència dels efectes nocius que la televisió pot ocasionar en els infants». Per la seva part, Santiago Gómez Amigo, director de continguts de Punto TV i Net TV, va comentar que cal rebutjar idees preconcebudes com «que la tarda és el moment en què els infants miren la

Sonia Livingstone durant la seva intervenció.

I Congreso Internacional

La Televisión y la Infancia

tele», ja que el moment de més audiència infantil es concentra entre les nou i les deu de la nit, «fora del seu horari protegit».

José Ángel Cortés Lahera, professor de la Universitat CEU San Pablo, va incidir en la necessitat de tenir en compte les diferents etapes en el desenvolupament de l'infant per valorar quina mena de programes hi són aptes. Així, va recordar que «fins als sis anys no comencen a distingir el que és real del que és imaginat i que als cinc anys molts infants no comprenen que allò que veuen està representat per actors». En aquest sentit, el ponent va afirmar que «mentre els adults veuen els programes, els infants els viuen».

La presidenta de la Internacional Communication Association, Sonia Livingstone, va manifestar en la seva conferència

sobre els riscos que impliquen l'ús de les noves tecnologies en els infants que «es troben tot sovint amb experiències negatives, que no han estat previstes, per a les quals poden no estar preparats». Davant d'aquesta situació, la responsabilitat dels pares per controlar l'ús que fan els fills d'internet sembla essencial. Però, segons reflecteixen les dades de l'Eurobaròmetre de maig del 2006, encara queda un llarg camí per recórrer en aquest aspecte. I és que a l'Estat espanyol només el 15% dels pares ha establert una norma per a l'ús d'internet, mentre que, pel que fa a consum de televisió, el 42% dels pares espanyols imposa una regulació.

La mateixa font revela l'escàs coneixement dels pares sobre els perills d'internet o com fer-hi front. A l'Estat espanyol, el 19% dels pares reconeix que el seu fill pot haver-se trobat amb continguts il·lícits o perjudicials a internet i només el 40% assegura que sap com denunciar aquests continguts. Uns continguts que se centren, generalment, en el sexe.

Programació infantil escassa

María del Carmen García Galera, professora de la Universitat Rey Juan Carlos, dins de la taula rodona *Tendències actuals de la programació. Protecció del menor*, va donar a conèixer el seguiment del Codi d'Autoregulació de Continguts Televisius

i Infància que ha fet el seu grup de recerca de la universitat. Durant la seva intervenció, va exposar una dada significativa de la situació de la programació infantil a la televisió espanyola: «Només el 7% de la programació de totes les cadenes generalistes es dedica a espais infantils.»

Juan José Igartua, professor de la Universitat de Salamanca, va esmentar estudis que s'han efectuat en diversos països sobre els efectes prosocials i antisocials que els continguts televisius tenen en la infància. Segons Igartua, la infància és un procés on coexisteixen múltiples agents de socialització, com la família i els amics, al qual cal afegir un més: la televisió. «Som el que consumim» i, per tant, l'impacte dels continguts televisius pot determinar alguns dels comportaments del menor.

En la seva ponència sobre els hàbits de consum del públic jove, Piermarco Aroldi, professor de la Universitat Catòlica del Sagrat Cor, de Milà, va animar a fer la recerca al voltant de la relació de la infància i la televisió des de la consideració de les relacions simbòliques que conformen el món de l'infant en un context, el de la societat de consum, «on els signes esdevenen coses i les coses, signes». I va afegir que l'elecció de consumir porta implícita l'adscripció a uns valors.

Aquí cobra especial importància allò que l'exemple dels hàbits familiars transmet a l'infant sobre com ha de relacionar-se amb la societat de consum. El ponent va al·ludir a la impotència que té la forma en què es gestiona el temps i els diners dins d'una família. En definitiva, un estil de consum que Aroldi va qualificar com d'«economia moral domèstica».

Cecilia Von Feilitzen, coordinadora científica de Nordicom, va assegurar que cal dur a terme una alfabetització dels mitjans de comunicació, cosa que significa que «tots hem de ser educats en el funcionament dels mitjans, no únicament els infants, sinó també els pares, els professors i els professionals del sector. Tots hem d'aprendre a fer servir aquests mitjans que ens permeten participar en la societat».

Aquesta alfabetització en els mitjans no consisteix a impedir als infants la visualització de determinats programes. Von Feilitzen va advocar per donar preferència

al'educació davant de la prohibició, és a dir, ensenyar els joves a conèixer els mitjans de comunicació i interpretar-ne els continguts. L'objectiu final d'aquesta alfabetització és «aconseguir que tots els ciutadans puguin tenir coneixements sobre els mitjans».

La princesa d'Astúries va clausurar el congrés. En el seu discurs, Letizia Ortiz va remarcar que «compartim una gran responsabilitat: emissors, programadors, reguladors i, per descomptat, pares i educadors. Formem part de l'entorn familiar, educatiu i social en què els nostres infants es formen i es desenvolupen, un entorn en què adquiriran els valors i principis necessaris per al seu desenvolupament com a persones respectuoses i responsables». Per això, va dir, el I Congrés Internacional *La televisió i la infància* «és, sens dubte, un exemple per avançar en aquesta direcció». (M.A.C.)

Es va fer una crida als programadors perquè assumeixin la seva tasca amb responsabilitat

L'ENTREVISTA

Mar Pons, cap d'anàlisi de programes de Teleespectadors Associats de Catalunya

—Què opina d'una iniciativa com el I Congrés Internacional «La televisió i la infància», organitzat per l'Institut d'Estudis de la Democràcia de la Universitat CEU San Pablo de Madrid?

—És molt interessant que hi hagi gent preocupada per la relació entre la televisió i la infància. Totes les iniciatives que es duiguin a terme per tal de sensibilitzar tant la societat en general com els programadors de televisió i les famílies en particular són positives. I sobretot ara en un moment en què sembla que per a la televisió els infants no existeixen. Ha estat un congrés molt complet amb conferències, taulers rodons, col·loquis, comunicacions... on s'han analitzat els usos i abusos que els més joves fan de la petita pantalla.

—Això és un símptoma que comencem a estar amoinats pels continguts audiovisuals que veuen els nostres infants i adolescents?

—Penso que ja fa temps que l'opinió pública està conscienciada pel tema; ben bé uns cinc anys. De fet, aquesta és una de les tasques més importants que hem desenvolupat i desenvolupem les diferents associacions de teleespectadors: informar la gent que les televisions no poden emetre el que vulguin, que hi ha unes lleis i que s'han de complir. Els teleespectadors tenim uns drets i els hem de demanar.

—A l'Estat espanyol les cadenes de televisió compleixen avui dia el codi d'autoregulació de la programació dins de l'horari infantil?

—Des del TAC publiquem cada tres mesos un estudi sobre l'acompliment del Codi d'Autoregulació de Continguts Televisius i Infància, que va entrar en vigor fa dos anys i mig. En el darrer estudi que hem editat s'informa que cap de les cadenes de televisió compleix actualment aquest codi, llevat del K3 i La 2. És més, no és que no el compleixin, sinó que fan com si no l'haguessin signat. Això és el pitjor. Tot ha quedat en paper mullat. A més, el públic infantil no interessa a les cadenes perquè no dóna diners. La televisió no ha de ser un negoci, sinó un servei.

—Com defensen les cadenes de televisió la seva actitud?

—Hi ha una sèrie de pautes que els mateixos programadors van decidir posar, com ara senyalitzar els programes (amb unes icones: +7, +13, +18) per saber a quin públic van destinats. Sovint fan servir aquestes icones per «encobrir» el que emeten. Per exemple, el codi estableix un horari de protecció de cinc a vuit de la tarda, en què no es poden oferir espais per a col·lectius d'edat superior als 13 anys. Llavors, el que fan és falsejar la senyalització dels programes i així poder emetre'l. Un cas significatiu és *El diario de Patricia*, a Antena 3, un espai adreçat al públic juvenil, que hauria de ser senyalitzat amb la icona correcta (+13), però que porta una icona més baixa (+7). Feta la llei, feta la trampa. Altres vegades, opten per no posar-hi senyalització, amb la qual cosa, el programa aniria adreçat, en teoria, a tots els públics, quan en realitat no és així.

—Quines mesures es poden prendre?

Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC) és una entitat sense ànim de lucre que va néixer el 1985 a Barcelona amb uns propòsits ben definits: millorar la qualitat de la programació televisiva, ensenyar a mirar els programes amb esperit crític i defensar el menor de les possibles agressions davant de l'oci audiovisual. Mar Pons, cap d'anàlisi de programes del TAC, afirma que «el panorama actual de la programació televisiva, tant l'adreçada als infants com als adults, és desolador».

«Els pares han d'exercir un control ferm a casa sobre la televisió»

—Des del TAC proposem tres passos a seguir. Primer, els pares han de donar exemple als fills i exercir un control ferm a casa sobre la televisió. Si els adults atorguem més importància a la televisió que a la nostra vida familiar, malament. Fa poc es va publicar un informe que revelava que uns cent mil infants entre 4 i 12 anys miren la televisió passades les dotze de la nit. Què fa un nen mirant la tele a aquelles hores? Segon, la societat ha de fer pressió, fonamentalment a través de les associacions de televisió, per tal d'aconseguir millorar la qualitat de la programació televisiva i denunciar tot allò que li sembli inapropiat. I tercer, un mateix.

Hem de conscienciar-nos que la televisió és un mitjà de comunicació i que no hem de donar-hi més importància de la que li pertoca.

—La violència a la televisió pot estimular un comportament agressiu en els infants i adolescents?

—Sí. Això està comprovat: la violència genera violència. Ara bé, s'ha de dir que un nen no esdevé una persona violenta tan sols per mirar a la televisió programes amb contingut violent. Hi ha un conjunt de circumstàncies (fracàs escolar, família desestructurada, entorn marginal...) que hi influeixen de manera decisiva. El més preocupant és que aquesta violència és

vista amb naturalitat per la mainada. Als Estats Units es va fer un experiment força interessant: emetre un programa amb contingut violent a un grup d'infants i emetre el mateix espai a un altre grup d'infants, però acompanyats d'un adult, el qual feia de tant en tant comentaris sobre les imatges. Quan van sortir a jugar al pati, el primer grup practicava jocs molt més violents que l'altre. Això demostra que moltes vegades fem un mal ús de la televisió.

—Com han d'ensenyar els pares als seus fills a mirar la televisió?

—La televisió omple el nostre temps de lleure des de ben petits. Ningú no s'ha aturat a pensar que cal aprendre a mirar-la, com cal aprendre a llegir i a escriure. Seria bo que els infants veiessin la televisió juntament amb els pares, que poguessin fer preguntes, rebre respostes assenyades sobre el que surt a la petita pantalla i reflexionar-hi. De vegades, l'infant té preguntes a fer, però no té ningú al seu costat que les contesti. Hi ha pares que fan servir la televisió com a «mainadera» i això és una manca de responsabilitat molt greu per part seva. Per exemple, les sèries japoneses sovint estan plenes de contravalors: la violència, l'egoisme, el poder, etc. Un altre aspecte a tenir en compte és el temps

que perden mirant la televisió i que el podien aprofitar per fer altres activitats: dibuixar, llegir, jugar... El futur serà dels nens que hagin aprofitat el temps.

—Els infants és un dels col·lectius que més televisió consumeix, però, paradoxalment, cada cop hi ha menys programació infantil a la televisió. Com s'explica aquest fenomen?

—Els infants es queden captivats davant de la televisió per la força tan enorme que té. Cal tenir present que la televisió no és tan important com sembla. Sovint en xerrades amb mares, em diuen que si no deixen mirar al seu fill la sèrie de moda, es troba després desplaçat a l'escola perquè no pot comentar-la amb els companys. Ens hem de preguntar seriosament: som els pares els qui hem d'educar els fills, o bé deixar aquesta funció a la televisió? Al nen se li han de donar explicacions coherents i adients a la seva edat sobre per què no pot veure un determinat programa, no prohibir-l'hi sense solta ni volta. Això és una tasca que correspon als pares. Hem de ser conscients que avui dia no hi ha una televisió adequada per als infants i tampoc per als adolescents, que és un públic força oblidat. Això no obstant, sí que hi ha programes vàlids per a aquests col·lectius, però potser en horaris no gaire recomanables. La solució en aquests casos és utilitzar el vídeo i gravar el programa que ens interessa.

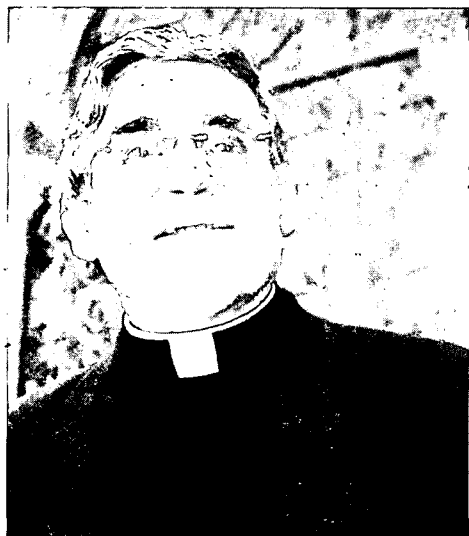
—Quin és el potencial de la televisió per transmetre valors?

—Molt gran. Jo sempre he estat una defensora de la televisió. És una eina d'entreteniment i de formació molt valuosa. Hem d'aprofitar les coses bones que ens pot donar aquest mitjà. El que passa és que sovint passen desapercebudes.

Programes infantils recomanats

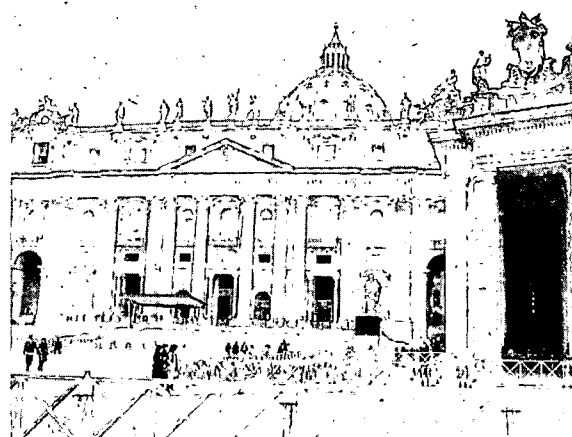
- *Atrapa-sons* (dilluns, 17.39, K3)
- *En Pat i en Mat* (dilluns a divendres, 08.55, K3)
- *L'ós de la gran casa blava* (dilluns a divendres, 09.00, K3)
- *Bob y sus amigos* (dilluns a divendres, 09.00, La 2)
- *Leonart* (dilluns a divendres, 13.30, La 2)
- *Inspector Gadget* (dilluns a divendres, 12.20, K3)
- *Els insòlits misteris d'en Ripley* (dilluns a divendres, 12.50, K3)
- *Mic3* (de dilluns a divendres, 17.00, K3)
- *El concierto* (dissabtes, 12.00, La 2)
- *La hora Warner* (dissabtes i diumenges, 08.30, TVE 1)
- *La zona Disney* (dissabtes i diumenges, 09.00, TVE 1)

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

Amb motiu de la creació com a cardenal, el 24 de novembre, de monsenyor

Lluís Martínez Sistach

Pelegrinatge diocesà a Roma amb motiu de la creació del nostre cardenal

DEL 23 AL 25 DE NOVEMBRE DE 2007

ITINERARI

DIVENDRES 23 DE NOVEMBRE. BARCELONA - ROMA.

Presentació a l'aeroport de Barcelona a les 16.00h, terminal A, davant els mostradors d'Alitalia, assistència per Amics de Catalunya Cristiana. Sortida del vol a les 18.45h. Arribada a l'aeroport de Roma (Leonardo da Vinci) a les 20.30h, assistència per un receptiu i trasllat en autocar fins a l'hotel. Acomodació, sopar i allotjament.

DISSABTE 24 DE NOVEMBRE. ROMA.

Esmorzar a l'hotel. Al matí assistirem a les 10.30h al Consistori a la Plaça de Sant Pere del Vaticà (obren a les 8.00h, es recomana ser-hi a aquesta hora a causa de les cues i de les aglomeracions que hi sol haver). A la tarda de 16.30h a 18.30h visita de cortesia a les llotges vaticanes. Sopar i allotjament.

DIUMENGE 25 DE NOVEMBRE. ROMA - BARCELONA.

Esmorzar a l'hotel. A les 10.30h Missa d'Acció de Gràcies a Sant Pere del Vaticà. A les 13.30h dinar i recepció al Colegio Español. A les 17.00h recepció a l'Ambaixada espanyola d'Itàlia (per confirmar). Anada a l'aeroport de Roma (Leonardo da Vinci) a les 19.00h, terminal A, mostradors d'Alitalia. Sortida del vol a les 21.25h. Arribada a Barcelona a les 23.10h. Fi del viatge.

PREU I CONDICIONS

PREU PER PERSONA EN RÈGIM D'HABITACIÓ DOBLE..... 485 €
SUPLEMENT INDIVIDUAL..... 70 €

Per formalitzar la inscripció cal fer el pagament de l'import del viatge al compte corrent següent:

Caixa Penedès 2081 0100 12 3300010800

IMPORTANT: Ompliu la butlleta que us adjuntem i envieu-nos-la amb el comprovant bancari del pagament.

Les places es reservaran per rigorós ordre d'inscripció.

NOM I COGNOMS
POBLACIÓ
CODI POSTAL TEL.
CORREU ELECTRÒNIC

DEL 23 AL 26 DE NOVEMBRE DE 2007

ITINERARI

DIVENDRES 23 DE NOVEMBRE. BARCELONA - ROMA.

Presentació a l'aeroport de Barcelona a les 16.00h, terminal A, davant els mostradors d'Alitalia, assistència per Amics de Catalunya Cristiana. Sortida del vol a les 18.45h. Arribada a l'aeroport de Roma (Leonardo da Vinci) a les 20.30h, assistència per un receptiu i trasllat en autocar fins a l'hotel. Acomodació, sopar i allotjament.

DISSABTE 24 DE NOVEMBRE. ROMA.

Esmorzar a l'hotel. Al matí assistirem a les 10.30h al Consistori a la Plaça de Sant Pere del Vaticà (obren a les 8.00h, es recomana ser-hi a aquesta hora a causa de les cues i de les aglomeracions que hi sol haver). A la tarda de 16.30h a 18.30h visita de cortesia a les llotges vaticanes. Sopar i allotjament.

DIUMENGE 25 DE NOVEMBRE. ROMA.

Esmorzar a l'hotel. A les 10.30h Missa d'Acció de Gràcies a Sant Pere del Vaticà. A les 13.30h dinar i recepció al Colegio Español. A les 17.00h recepció a l'Ambaixada espanyola d'Itàlia (per confirmar). Sopar i allotjament.

DILLUNS 26 DE NOVEMBRE. ROMA - BARCELONA.

Esmorzar a l'hotel. A les 11.00h audiència amb el Sant Pare a l'Aula Pau VI. A les 16.00h Missa d'Acció de Gràcies a Monserrato. Anada a l'aeroport de Roma (Leonardo da Vinci) a les 19.00h, terminal A, mostradors d'Alitalia. Sortida del vol a les 21.25h. Arribada a Barcelona a les 23.10h. Fi del viatge.

PREU I CONDICIONS

PREU PER PERSONA EN RÈGIM D'HABITACIÓ DOBLE..... 595 €
SUPLEMENT INDIVIDUAL..... 105 €

Per formalitzar la inscripció cal fer el pagament de l'import del viatge al compte corrent següent:

Caixa Penedès 2081 0100 12 3300010800

IMPORTANT: Ompliu la butlleta que us adjuntem i envieu-nos-la amb el comprovant bancari del pagament.

Les places es reservaran per rigorós ordre d'inscripció.

NOM I COGNOMS
POBLACIÓ
CODI POSTAL TEL.
CORREU ELECTRÒNIC

AQUEST PREU COMPRÈN:

- ✓ Bitllets d'avió BARCELONA - ROMA - BARCELONA.
- ✓ Acol·liment a l'aeroport, trasllat i acomodació.
- ✓ Acompanyant d'Amics durant tot el viatge.
- ✓ Un trasllat de l'hotel al Vaticà.
- ✓ Trasllat hotel - aeroport.
- ✓ Estada a l'hotel PARCO TIRRENO 4****.
- ✓ Via Aurelia, 480, 00165 Roma (www.parcotirreno.it)
- ✓ Règim de mitja pensió. (El dinar del dia 25 està inclòs).
- ✓ Els sopars inclouen aigua i vi.
- ✓ Taxes aeroport.
- ✓ Pòlissa d'Assegurança.

AQUEST PREU NO COMPRÈN:

Extres en hotels i restaurants.

CONDICIONS:

Passaport o DNI vigent, amb un mínim de 6 mesos abans de caducar.

NOTES:

- La Direcció es reserva el dret de modificar l'itinerari durant el viatge si les circumstàncies ho aconsellen.
- Donat el gran nombre de sol·licituds i les limitades places de què disposem, aquestes es reservaran per rigorós ordre d'inscripció.
- La inscripció no es considerarà vàlida fins que no s'hagi rebut el pagament.
- Tota cancel·lació tindrà una penalització.

ASSOCIACIÓ AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona,
Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

església en el món

Lourdes es prepara per celebrar els 150 anys de l'aparició de la Mare de Déu

■ Presentat al Vaticà el programa del jubileu del santuari francès

CIUTAT DEL VATICÀ.— Un fred dijous del mes de febrer de l'any 1858 una nena de 14 anys —pobra, malaltissa i analfabeta, però molt devota— va veure com se li apareixia la Mare de Déu en una cova d'una vila occitana anomenada Lourdes. L'11 de febrer de l'any vinent farà 150 anys que Bernardette Soubirous va rebre la gràcia d'una sèrie de trobades personals amb la Verge, per això, l'Església es prepara per celebrar aquesta efemèride.

El bisbe de Tarba i Lourdes, Mons. Jacques Perrier, va presentar a la sala de premsa de la Santa Seu, els actes commemoratius del tercer jubileu del santuari de Lourdes. El primer jubileu va tenir lloc l'any 1908, i va coincidir en un moment de fort anticlericalisme en el context de separació de poders entre l'Església i l'Estat; aquell primer jubileu, segons Mons. Perrier, va ser útil per «afirmar la vitalitat de l'Església i la realitat del sobrenatural». El jubileu de l'any 1958 es va veure marcat per l'entrada de Lourdes en els temps moderns i per la construcció d'una basílica «arquitectònicament audaç» que permetia acollir l'enorme flux de pelegrins que arribaven ja aleshores al santuari maria. Per al bisbe de Lourdes, el proper jubileu, que començarà el 8 de desembre del 2008 i es clourà dotze mesos més tard, «s'integra dins la perspectiva de la nova evangelització». Avui dia «els santuaris són llocs de peregrinació silenciosa». Mons. Perrier considera que dins la vasta missió de l'Església, hi ha dotze àmbits on Lourdes té una certa competència en virtut del seu missatge inicial i després d'un segle i mig d'història. Per aquest motiu, les celebracions dels 150 anys de les aparicions giraran al voltant dels dotze àmbits següents: l'Església en missió amb els voluntaris, per al servei dels altres; l'Església en missió amb Maria; l'Església en missió al costat dels joves; l'Església en missió per a la unitat dels cristians; l'Església en missió per a una crida a la conversió; l'Església en missió al costat dels malalts; l'Església en missió al costat dels discapacitats; l'Església en missió per les nacions; l'Església en missió per la pau; l'Església en missió, alimentada per l'E-

caristia; l'Església en missió per a la trobada interreligiosa; l'Església en missió al costat dels exclosos.

Les celebracions constaran de pregàries; peregrinacions, festivals de música, de cinema, trobades d'artistes cristians, recesos, debats, publicacions... Els fidels que ho vulguin, estan convidats durant el seu pelegrinatge a seguir el «Camí del Jubileu». Aquest camí és un itinerari personal que constarà de quatre moments de recolliment diferents: davant la pila baptismal on va ser batejada Bernardette (la santa, abans que una vident, era una dona cristiana); la llar pobra i rònega on va viure la família Soubirous (per tal que hom mediti sobre la paradoxa de les preferències divines per

Lourdes viurà el seu tercer any jubilar.

als últims); la cova de les aparicions; la capella on Bernardette va fer la seva primera comunió. L'itinerari va, doncs, del Baptisme a l'Eucaristia. Els pelegrins, en cada etapa d'aquest «Camí del Jubileu», rebran

una insígnia que només es completarà en la darrera etapa formant una grossa medalla.

El bisbe de Lourdes va comunicar que durant l'any del jubileu Benet XVI es desplaçarà al santuari maria, però encara no se sap amb exactitud la data del viatge papal. En el marc d'aquests esdeveniments se celebrarà el XX Congrés Mariològic Internacional. El pare Vincenzo Battaglia, president de la Pontifícia Acadèmia Mariana Internacional (PAMI), va acompanyar el bisbe de Lourdes durant la presentació dels actes per al 150è aniversari de les aparicions. El P. Battaglia va agrair Mons. Perrier el fet que Lourdes acollís el proper Congrés Mariològic dient que això era ben bé «un regal». El Congrés se celebrarà del 4 al 8 de setembre del 2008 amb el tema *Les aparicions de la Santíssima Verge Maria. Entre història, fe i teologia*. El president de la PAMI va declarar que «la Verge Maria ens ajuda a caminar cada cop més vers el Senyor Jesús» i «amb la seva materna intercessió, ens estimula a viure una forta experiència de fe». El Congrés també preveu organitzar una taula rodona ecumènica per tal «d'obrir-se al diàleg amb la resta de germans cristians».

Marta Nin

El Papa, proper al Pròxim Orient

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va tornar a manifestar un cop més la seva «preocupació» pel Líban. Ho va fer després de l'Àngelus de l'11 de novembre, quan va recordar la figura de sant Martí de Tours, que ens ensenya, com Jesús, la «lògica de saber compartir», l'única manera d'expressar «de manera autèntica l'amor per al proïsme». Només si preval «un model d'autèntica solidaritat» podem respondre al gran repte de la nostra època: «Construir un món de pau i de justícia, en el qual tothom pugui viure amb dignitat.» Després de l'Àngelus i davant de milers de fidels aplegats a la plaça de Sant Pere, el Pontífex va expressar la seva proximitat espiritual vers el país dels cedres recordant l'agenda política de la regió: «L'Assemblea Nacional libanesa està cridada a escollir pròximament el nou cap d'estat. Tal com demostren les nombroses iniciatives empreses durant aquests dies, es tracta

d'un passatge cabdal. Faig meves les preocupacions expressades recentment pel patriarca maronita, el cardenal Nasrallah Sfeir, i el seu desig per tal que en el nou president, s'hi puguin reconèixer tots els libanesos, perquè inspire en totes les parts interessades el desprendiment necessari dels interessos i una veritable passió pel bé comú.» Pel que fa a l'Iraq, el Bisbe de Roma desitja que vagi endavant el camí de renaixement del poble iraquí. Així ho va expressar durant l'audiència general dels dimecres, el 14 de novembre, quan es va adreçar als familiars de les víctimes italianes d'un atemptat que va tenir lloc a la ciutat iraquiana de Nasiriya ara fa quatre anys: «Que la memòria d'aquests germans nostres i de tots els qui han sacrificat el bé suprem de la vida pel noble intent de la pau contribueixi a sostenir el camí del renaixement, ple d'esperança, de l'estimat poble iraquí.» (M.N.)

ARGENTINA

Beatificat un jove indígena maputxe

BUENOS AIRES.— Amb la presència de més de 100.000 pelegrins va ser beatificat l'11 de novembre Ceferí Namuncurá. La cerimònia va ser presidida pel secretari d'Estat del Vaticà i enviat papal, el cardenal Tarcisio Bertone, i concelebrada per l'arquebisbe de Buenos Aires i primat de l'Argentina, el cardenal Jorge Bergoglio, juntament amb mig centenar de bisbes i nombrosos preveres. El cardenal Bertone va destacar en l'homilia la importància del fet que era el primer cop que es feia una beatificació no en una gran ciutat, sinó en un poble petit (Chimpay), la terra natal del jove beatificat. El purpurat va afirmar que aquesta beatificació «significa recordar i apreciar en el més profund les antigues tradicions del poble maputxe, audaç i indòmit, alhora

que ens ajuda a descobrir la fecunditat de l'evangeli que mai no destrueix els dolors autèntics que hi ha en una cultura, sinó que els assumeix». L'enviat papal va subratllar que «la mateixa vida del nou beat és com una paràbola d'aquest profund deute, Ceferí mai no va oblidar que era maputxe, en efecte el seu ideal suprem era ser útil a la seva gent». D'altra banda, el Papa va donar gràcies a Déu «pel testimoni extraordinari d'aquest jove estudiant de 19 anys el qual, animat per la seva devoció a l'Eucaristia i pel seu amor a Crist, desitjava ser salesià i sacerdot per mostrar el camí cap al cel als seus germans maputxes». «Amb la seva vida», deia el Pontífex, «il·lumina el nostre camí cap a la santedat i ens convida a estimar els nostres germans amb l'amor amb què Déu ens estima». (N.E.)

La música del darrer adéu

Música per a funerals
cerimònies religioses i laiques

maitemer.produccions
maite.mer@telefonica.net
Telf. 676.930.024

GONZALO ESPINA PERUYERO, MODERADOR GENERAL DEL MOVIMENT ECLESIAL ADSIS

«Adsis és una petita maqueta del Concili Vaticà II»

Al més pur estil evangèlic, el moviment eclesial Adsis, fundat a la diòcesi de Bilbao el 1964, està format per petites comunitats cristianes que cerquen ser presència propera i acollidora de Déu entre els joves i els empobrits. Adsis aplega actualment 1.500 persones, matrimonis i cèlibes, entre els membres dels quals hi ha pluralitat de ministeris eclesials i de professions, edats, procedències i estils. Aquest estiu va celebrar a Biscaia la VIII Assemblea General, on va ser reelegit com a moderador general del moviment Gonzalo Espina.

—Amb quines expectatives afronta la seva reelecció com a moderador general d'Adsis?

—Desitjo afrontar amb novetat el nou sexenni per al qual he estat reelegit, aprofitant l'aprenentatge i experiència acumulats en aquests anys. Juntament amb el Consell General i tots els delegats de les Comunitats, espero dinamitzar la comunió i missió d'Adsis, al servei d'una presència cristiana més incisiva i creativa entre els joves i els pobres.

—Quines són actualment els reptes més urgents del moviment?

—El repte permanent és respondre a les necessitats dels pobres i dels joves del nostre temps. Això suposa una anàlisi actualitzada dels canvis socioeconòmics i culturals, una revisió constant de les res-

postes que estem donant i creativitat per oferir-ne altres de noves.

Més particularment en la recent VIII Assemblea General, que va tenir com a lema «Amplia l'espai de la teva tenda», ens hem proposat dos grans objectius. El primer, «ampliar l'espai de Déu a les nostres vides»; i el segon, «ampliar la participació i protagonisme de les noves formes de pertinença a Adsis».

—Com es concreta aquest doble desafiament?

—D'una banda, fent possible que les comunitats es despleguin amb la incorporació i protagonisme de les diferents formes de pertinença: associats, Adsis jove, voluntaris, cooperadors...; alhora que es manté vigent el gran tresor de les fraternitats dels germans que viuen i compartei-

xen tota la vida des de la vocació Adsis. De l'altra, cal que creixem en experiència de l'amor de Déu, en la vivència de la seva misericòrdia i amor apassionat per a tots. Una vivència que ens faci «místics» i «testimonis», que mostrin i parlin d'una vida que els transcendeix però que s'encarna en l'aquí i l'ara de les nostres vides, del nostre món.

—En quin sentit el servei als joves i als pobres suposa per a vosaltres una crida prioritària?

—Adsis va néixer com un moviment de presència cristiana de joves, entre i per als joves. Però aquests joves inquiets, en el context del postconcili, des d'una mirada al món i a la seva història, i des de l'escolta de Jesús en l'Evangeli, aviat assumeixen el servei alliberador als pobres com a opció prioritària. D'aquesta manera, els joves i els pobres es van configurant com els nostres destinataris prioritaris. Sentim que tots dos necessiten respostes urgents i que poden ser alhora els millors constructors d'un món millor. En tots els nostres projectes socials i pastorals es pot descobrir de manera immediata aquesta prioritat.

—Què creu que està cridat a aportar Adsis a l'Església i al món d'avui?

—Un prestigiós i estimat arquebisbe espanyol ens va definir fa uns anys com a «petita maqueta del Concili Vaticà II», per com s'encarnava en nosaltres la comunió eclesial (*Lumen gentium*) i la missió en el món (*Gaudium et spes*). Jo subratllaria allò de «petita» assumint que la nostra aportació és més testimonial que quantitativa, sobretot si pensem en els grans nous moviments.

Voldríem mostrar la misericòrdia de Déu, als joves i als pobres, essent propers i essent per a ells veritables amics que, com Jesús, donen la vida per i per a ells de manera incondicional i gratuïta. Voldríem mostrar la fraternitat i la solidaritat a la qual ens convida l'Evangeli del Regne, servint i convocant des de la invitació que ens fa el Déu de Jesús. Voldríem mostrar el rostre d'una Església samaritana i acollidora de tots, profètica i impulsora de

vida, de justícia i de pau.

—Quin és el vostre secret per atreure un nombre notable de joves al compromís radical amb l'Evangeli?

—Crec que es troba en la fraternitat solidària amb els pobres, que els joves poden tocar en les nostres iniciatives i projectes, en les nostres relacions, en la nostra acollida a les nostres cases i a les nostres celebracions. Crec que aquesta experiència en directe els toca sempre i gairebé sempre s'estableix algun vincle. Són pocs, però, els que arriben a prendre una opció de viure com nosaltres.

—A alguns els deu resultar estrany l'existència de comunitats mixtes com les vostres, on hi ha sacerdots, cèlibes i famílies amb fills... Com és la vida en aquestes comunitats?

—Doncs sí, molts se sorprenen en comprovar la realitat d'una cosa que es pensaven que no existia. Quan vénen a casa i ens coneixen, ho gaudeixen. Nosaltres ho vivim com una cosa normal, som feliços; tot i que això no vulgui dir que no hi hagi, com a totes les opcions, límits i dificultats. El que ens uneix és el Senyor, que ens ha donat germans per viure en fraternitat i que continuament recrea en nosaltres el do de la comunió, més enllà d'afinitats psicològiques i ideològiques. Creiem que així experimentem la novetat del Regne, que així tastem i testimoniem un avançament petit i imperfecte del projecte de Déu, aplegar-nos com a fills i germans en una sola família. La pluralitat dels membres de la comunitat és una riquesa per a tots, tot i que impliqui més complexitat per més elements a conjuminar. Des del principi vam sentir la necessitat de no separar-nos segons les especificacions vocacionals, sinó de poder expressar en una mateixa comunitat la rica pluralitat d'estats de vida i ministeris, de carismes i professions, etc.

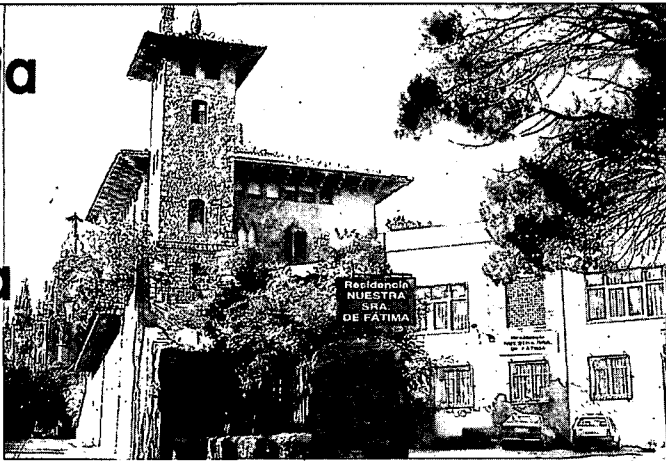
Per a nosaltres el més important és la nostra comunió baptismal de ser cristians; així com la nostra forma concreta de seguir Jesús en la vocació específica Adsis. Ser germà Adsis és el que ens unifica. Aquest seria el substantiu, després vénen els adjectius que configuren la manera de ser germà, en amor matrimonial o cèlibe, en diversitat de carismes i ministeris, en diversitat de professions i altres dons i qualitats. La imatge paulina de la diversitat i unitat dels membres del cos ho expressa molt bé.

—En quatre frases, com resumiria el carisma d'Adsis?

—Adsis vol dir «estigues present». Indica un desig, un enviament a ser aquí i ara, en aquesta història, amb els joves i els pobres. És una crida a ser presents i no absents, a ser amb, a respondre a la realitat de les persones concretes. Una crida a una presència samaritana al costat de tants que ajaguts en el camí necessiten una mà amiga. Una crida també a una presència testificant i convocant, és a dir, un estil de vida i fraternitat que els joves i els pobres puguin tocar, que els faci preguntar-se i que permeti que els narrem l'Evangeli de Jesús com a proposta de vida per a tots. Aquesta presència és secular, es realitza en totes les realitats de la vida; és comunitària, no d'herois solitaris; s'adreça als joves i als pobres com a destinataris preferents.

Samuel Gutiérrez

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Espanya

L'Església canària lamenta la mort d'immigrants

TENERIFE.— Davant de la mort de 47 immigrants subsaharians que intentaven arribar a les costes canàries, l'Església ha aixecat la veu per denunciar aquesta situació i la de tantes persones que deixen la vida en el seu somni d'aconseguir un futur millor. El bisbe de Tenerife, Bernardo Álvarez, Càritas Canàries i Càritas Tenerife, i la comissió diocesana de Justícia i Pau de Tenerife han fet diferents crides perquè ningú no s'«acostumi» a aquest drama.

El bisbe Álvarez assenyalava que els morts «són germans nostres». El prelat reconeix que la solució a aquest problema «passa, en primer lloc, pel desenvolupament dels països d'origen, de manera que aquestes persones no es vegin obligades a emigrar, cosa que, tot i que requereix temps, no admet més retard». Tots plegats, indica, «hem de posar el que estigui de la nostra part i en l'àmbit de les responsabilitats que tinguem, per evitar que aquestes situacions es produeixin». Segons Mons. Álvarez, fem moltes coses, «però la realitat ens desborda, cosa que significa que cal prendre noves mesures» en les quals s'impliquin totes les administracions: «O comencem o això anirà a més». El bisbe ressalta la importància de millorar la consciència del drama que hi ha darrere de totes aquestes persones que es veuen impulsades a deixar casa seva: «Seria tràgic perdre la

sensibilitat i que la repetició d'aquests fets ens fes acostumar-nos a aquest repte enorme.»

En un comunicat conjunt, Càritas Canàries i Càritas Tenerife es demanen: «Quantes persones han de morir perquè es prenguin les mesures efectives?, fins quan ens limitarem a contemplar de forma passiva la realitat als mitjans de comunicació?, continuarem passant pàgina i malacostumant-nos a veure aquesta realitat només com una notícia quotidiana? Una mort no és només una notícia més, sinó una tragèdia humana.» Totes dues Càritas denuncien la manca de sensibilitat d'alguns mitjans i el silenci d'algunes institucions. També apunten: «Què hi podem aportar cadascun de nosaltres per canviar d'una vegada per totes aquesta situació?, què hem de revisar per encarrilar aquesta tragèdia?, recordarem els pròxims dies aquests

esdeveniments terribles, o seran fruit de l'oblit i de la passivitat que ens imposa el nostre ritme quotidià?»

També Justícia i Pau de Tenerife denuncia que «nosaltres, els pobles del primer món, "els civilitzats", amb els responsables polítics, socials i econòmics al capdavant, continuem plantejant-nos la vida com si fóssim els únics propietaris dels béns de la terra. Consumim sense aturador i irresponsablement allò que el Creador ha posat a disposició de tot el gènere humà». Davant de la mort dels immigrants, Justícia i Pau sosté que no podem romandre impassibles: «No podem amagar el nostre patiment per tantes morts injustes i la nostra indignació en ser conscients que vivim en una part del món que s'ha "desenvolupat" i construït, al llarg dels segles, en clau de dominació i d'espoliació. Indignats i alhora amb l'esperança fonamentada que és possible un altre món diferent: més humà, més just i més fratern i solidari.»

Justícia i Pau subratlla que «tots i cadascun de nosaltres tenim en el fons del nostre ésser la capacitat de canviar. Aquests fets reclamem de nosaltres un canvi radical, personal i global. Agusem la nostra

No podem acostumar-nos a imatges com aquesta.

capacitat creativa i la consciència social col·lectiva que ens ajudarà a posar els mitjans adients per accelerar, pacíficament, el canvi d'unes condicions menys humanes a unes altres de més humanes i dignes per a tots els habitants de la terra. (...) Aprenem a ser crítics amb nosaltres mateixos, amb la nostra forma de ser, d'estar i de viure i amb l'organització de la nostra societat. Fem els passos possibles, encara que pensem que són petits». (C.C.)

Cap missioner sense «Catalunya Cristiana»

Benvolguts,

A la llista veureu quin missioner està subscrit i quin missioner encara no ho està.

Si us plau, apadrineu un missioner.

MISSIONER:	LLOC:	SITUACIÓ:
Montserrat M. F.	Japó	pendent
Maria T. N. F.	Filipines	pendent
Roser M. S.	Kinshasa	pendent
Antoni S. A.	Camerun	pendent
Maria Glòria X. B.	Kinshasa	pendent
Francesc P. M.	Camerun	pendent
Francisc C. V.	Cuba	pendent
Rafel S. C.	Costa d'Ivori	pendent
Ramón V. E.	Tanzània	pendent
Elena C. B.	Camerun	pendent
Àngel B. P.	Brasil	pendent
Joan R. A.	Colòmbia	pendent
Josep R. C.	Brasil	pendent
M ^a Pilar B.	Bolivia	pendent

Desitjo apadrinar:

NOM DEL MISSIONER.....

PAÍS.....

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

Cent anys del naixement del P. Arrupe

■ La Companyia de Jesús recorda la figura d'aquest bilbaí universal

BILBAO.— Els actes de commemoració del centenari del naixement de Pedro Arrupe que s'han celebrat durant tot l'any van culminar el 14 de novembre, el dia en què va néixer al carrer Pelota de Bilbao. Després de l'última conferència com a pare general dels Jesuïtes que va oferir a Bilbao Peter Hans Kolvenbach, titulada *Pedro Arrupe: profeta de la renovació conciliar*, es va estrenar l'espectacle musical *Arrupe, mi silencio*, dirigit per Gontzal Mendibil al Palau Euskalduna.

La vida del bilbaí més universal es va veure reflectida al musical *Arrupe, mi silencio*, de la mà de Gontzal Mendibil, celebrant que fa cent anys va néixer Pedro Arrupe en ple cor del nucli antic de Bilbao. L'espectacle, que compta amb figures com Igor Yebra, l'Orfeó Donostiarra o l'Orquestra Simfònica Ludvig, explica com des que va ingressar a la Companyia de Jesús el 1923, va viatjar arreu del món. L'any 1940, va aconseguir el que havia anhelat sempre: tenir un destí en una paròquia del Japó, on va ser fet presoner acusat d'espia i va ser testimoni de l'explosió de la bomba atòmica sobre Hiroshima.

El 1965 va ser nomenat preposit general de la Companyia de Jesús, però va renunciar al càrrec el 1981, deixant-lo en mans de l'actual general de la Companyia, Peter Hans Kolvenbach, que va ser a Bilbao per pronunciar una conferència amb motiu del centenari del naixement d'Arrupe titulada *Pedro Arrupe: profeta de la renovació conciliar*. Va ser la seva darrera conferència en el càrrec, ja que pensa presentar la seva renúncia, amb el consentiment del Papa, el pròxim any 2008 en complir 80 anys d'edat. Kolvenbach va néixer el 1928 a Druten, als Països Baixos, i va ingressar a la Companyia de Jesús l'any 1948. Ha passat la major part de la seva vida entre Síria, el Líban i Turquia, on ha ocupat durant set anys el càrrec de provincial mantenint contactes amb grups a favor del diàleg.

En la seva conferència, Kolvenbach va defensar el «compromís fidel d'Arrupe amb el Concili Vaticà II en un camí difícil en què de vegades va haver de marxar sol». A més, va sortir al pas dels crítics del jesuïta bilbaí al qual «un dia van acusar d'optimisme excessiu i de no voler adonar-se de la realitat que l'envoltava». Segons el general dels Jesuïtes, el P. Arrupe «mantenia un optimisme realista, que alguns han atribuït a una ingenuïtat personal que li impedia de veure la realitat desastrosa de l'Església postconciliar. Això no obstant, els seus múltiples contactes i la seva nombrosa correspondència li parlaven sense cessar de dimissions i de sortides, de situacions conflictives a l'interior de l'Església i de la Companyia, de malentesos perillous sobre la renovació en marxa i de divergències sobre l'essencial de la nostra fe, posant en qüestió gairebé tot el que havia estat tan volgut per a l'Església abans del Concili Vaticà II. El pare Arrupe, amb tot, no negava aquesta realitat, però rebutjava reconèixer-hi tota la veritat».

El P. Kolvenbach va assenyalar que «el pare Arrupe mai no deixava sortir dels seus llavis una paraula que no fos de confiança i d'esperança, d'ànim i de fe en l'impuls de l'Esperit de Déu que renova la faç d'aquest món a través de la seva Església, a través dels que han estat enviats a anunciar la bona nova». I afegia: «Ens recordava tot sovint que pel que fa a les gràcies i als èxits del Concili Vaticà II, ens comportem de bon grat com a intrusos, com a nous riccs que fan ostentació de les riqueses rebudes per fer-se veure i admirar, oblidant, però, que tots aquests nous tresors rebuts impliquen responsabilitats noves envers els altres. Tenim el gran perill de presumir de les conquestes del Concili com són l'aggiornamento i la nova presència de l'Església al món, la llibertat religiosa de consciència i la responsabilitat dels fidels en l'Església, el diàleg interreligiós i l'opció preferencial pels pobres, el compromís pel desenvolupament humà i la redescoberta de l'Escriptura i de la litúrgia.»

Conversió personal

El general dels Jesuïtes posava en relleu que «aquests són valors innegables del Concili, però que perquè siguin fruit de l'Esperit suposen una veritable conversió del nostre cor. Si no fos així, aquestes

morta. Estic profundament convençut d'una cosa: sense una profunda conversió personal, no estarem en condicions de respondre als reptes que ens llença l'avui. Si aconseguíssim ensorrar les barreres que s'alcen entre nosaltres mateixos, experimentaríem de nou la irrupció de Déu i aprendríem què significa ser cristians avui».

«El pare Arrupe instava els seus companys a "fer un col·loqui", unencontre persona a persona amb Aquell que ha de venir, el Crist, el "model que mai no passa de moda i la font de tota nova inspiració", recordava el P. Kolvenbach. «En la seva forma de posar en pràctica el Concili, reconeix que l'Esperit mai no ens força a tornar enrere, sinó que ens encoratja vers una recerca incessant de la via de Crist. (...) El P. Arrupe viu l'aggiornamento amb intensitat. Reconeix la revelació de l'Esperit que ho fa tot nou. En les fórmules i expressions de la lletra percep la nova fe, expressió de la tradició viva i de la passió per la unitat de tota la humanitat en el seu Senyor.»

Per al P. Arrupe, explicava el general dels Jesuïtes, «l'amor no s'ha de posar en les paraules, sinó que s'ha de traduir en accions concretes de justícia. Es tracta de

El cartell del centenari ha presidit tots els actes.

creients, sinó també en el context de les grans ideologies, el pare Arrupe, en lloc de tancar a priori i de cop la porta al diàleg, impulsa en la Companyia l'exigència d'estudiar els elements positius d'aquestes ideologies».

El P. Kolvenbach va voler deixar clar que «tot el que el pare Arrupe ha fet ha estat una resposta fidel a la crida del papa Joan Pau II, que deia que l'Església esperava avui de la Companyia que contribuís eficaçment a la posada en pràctica del Concili Vaticà II, que d'aquesta manera fes avançar tota l'Església sobre la via traçada pel Concili i que convencés

els qui malauradament es troben temptats pels camins del progressisme o de l'integrisme». A més, va reconèixer que «en l'interior de la Companyia les preocupacions dels papes eren utilitzades arreu per fomentar una resistència contra la renovació llençada pel P. Arrupe. Al seu torn, algunes expressions del P. Arrupe eren interpretades a la lleugera com una justificació d'iniciatives i de conductes estranyes a la missió de la Companyia, donant un pes gairebé dominant a la promoció humana i únicament al progrés social».

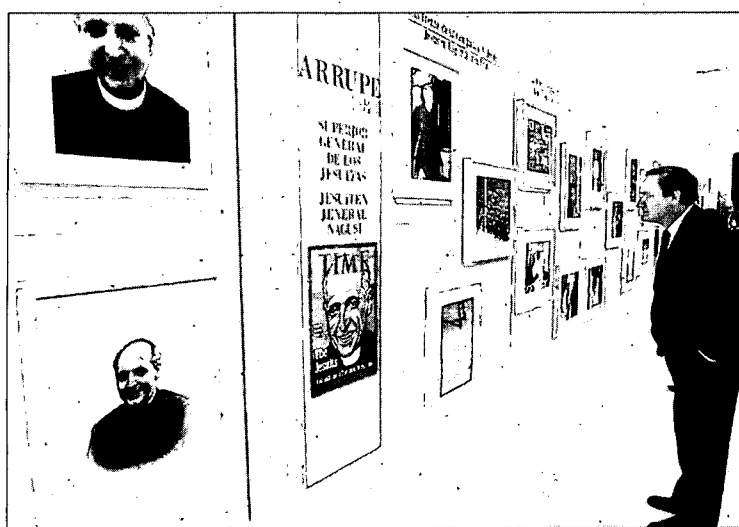
El general dels Jesuïtes va acabar la conferència amb un missatge a la Companyia: «El missatge que us adreço avui és un missatge de plena disponibilitat al Senyor. Que cerquem sense cessar el que hem de fer per al seu servei i que ho posem en pràctica de la millor manera possible, amb amor, despullats de tot. Tinguem un sentit molt personal de Déu. Aquesta és la figura i el missatge del pare Pedro Arrupe, que va néixer en aquesta vila de Bilbao ara fa un segle.»

Amb la conferència i el musical van culminar els actes commemoratius del centenari del naixement del pare Arrupe, del qual, en paraules de l'alcalde de Bilbao, Iñaki Azkuna, «tots tenim molt a aprendre». El lema del centenari a Bilbao, «Ens va ensenyar a mirar el costat bo del món», en

referència a la confiança amb què el P. Arrupe mirava el món i la seva aspiració a aconseguir la justícia, ha presidit tots els actes. La recaptació que s'obtingui dels diferents actes es destinarà al Servei Jesuïta a Refugiats, fundat el 1980 pel mateix Arrupe com a resposta espiritual i pràctica a la situació dels refugiats al món en aquell moment. (C.C.)

Arrupe, en fotografies

El Museu de Belles Arts de Bilbao acull fins al 16 de desembre una exposició fotogràfica sobre diferents moments de la vida del pare Arrupe, general de la Companyia de Jesús entre el 1965 i el 1981. La mostra, que reflecteix la personalitat d'aquest jesuïta carismàtic, consta de 87 fotografies. Sota el títol genèric de *La mirada d'Arrupe*, les fotografies

La mostra aplega 87 fotografies.

provenen de l'Arxiu de la Cúria Generalícia a Roma, d'agències de premsa internacionals i de les col·leccions privades de les famílies Arrupe i Gondra.

conquestes no produïrien més que acomodacions superficials o es transformarien en concessions a l'oportunisme, cedint a les pressions de la moda o als corrents anomenats moderns». Per això, «com deia el pare Arrupe, "som extraordinàriament inventius a l'hora de trobar maneres de barrar el pas a l'acció de l'Esperit i, en conseqüència, l'Evangeli esdevé lletra

la novetat del Concili que porta fins a les seves últimes conseqüències el nou manament de l'amor, fins i tot amb el risc de presentar-lo com una utopia i de suscitar la desconfiança i la sospita en descobrir, des d'aquesta perspectiva, la dimensió social de l'Evangeli. Quan posteriorment aparegui la qüestió del diàleg amb el món, no únicament en l'àmbit de les religions i dels

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Un estímul per al treball d'evangelització

Aquest cap de setmana té lloc a Sant Pere del Vaticà el consistori per a la creació de nous cardenals. Com vaig dir quan es va conèixer la comunicació del Sant Pare, el 17 d'octubre passat, desitjo que aquest fet expressi el meu agraïment molt cordial a Benet XVI per la seva generositat i la seva deferència envers la meua persona i envers l'arxidiòcesi de Barcelona.

La comunicació del Sant Pare es va donar a conèixer en la festa de Sant Ignasi d'Antioquia, el gran bisbe i màrtir del segle II, que, de camí cap a Roma, va escriure set cartes que són un dels documents més preuats dels escrits cristians dels primers segles. En la carta als Romans els diu que la seva és aquella Església honorada per la presència i el martiri dels sants Pere i Pau que «presideix en la caritat», un dels primers testimonis del primat de Pere i dels seus successors.

Els actes del consistori d'ahir i avui s'escauen en la solemnitat de Jesucrist, Rei de l'univers. Aquestes dues circumstàncies em porten a dir que voldria que aquest nomenament meu sigui un nou estímul, per a mi i per a tota la diòcesi, per portar a terme amb confiança i il·lusió

el treball de l'evangelització.

Hem de tenir ben present que el prestigi social de l'Església i dels seus representants ha disminuït en la societat actual. Però això ens ha de centrar més en allò que és la missió principal de l'Església i dels seus servidors: donar testimoni de Crist, Senyor i Salvador, la Paraula definitiva de Déu al món, i fer-ho amb obres i paraules, en uns moments en els quals les nostres mancances i de vegades informacions esbiaixades dificulten davant de moltes persones la imatge pública de l'Església. Com va dir el papa Joan Pau II, l'Església sempre, i també avui, ha de «partir novament de Jesucrist».

Com vaig dir l'endemà de l'anunci dels nous cardenals als membres del Consell Presbiteral, «a mi i a tota l'Església diocesana aquest nomenament ens posa en un dinamisme de comunió, efectiva i afectiva, amb el Sant Pare, el Successor de Pere. La funció primacial de Pere i dels seus successors és cabdal per a l'Església catòlica, estesa d'Orient a Occident. Constitueix un servei molt preuat per a tota l'Església i per a cadascuna de les Esglésies diocesanes. El ministeri del Successor de Pere

no és quelcòm extern a cada diòcesi; pertany a la vida interna de cada Església particular com a condició essencial sense la qual no seria veritablement Església catòlica».

Un consistori per a la creació de cardenals és sempre una expressió de la catolicitat de l'Església. Ho va dir el Sant Pare en anunciar els seus noms. «Els designats provenen de diverses parts del món. En ells queda reflectida la universalitat de l'Església en la multiplicitat dels seus ministeris.»

Desitjo, doncs, que els fets d'aquests dies ens siguin per a tots un estímul per consolidar la nostra fe, estrènyer els vincles de comunió amb el Sant Pare i, des de l'arrelament en el nostre país i en el nostre poble, viure també la dimensió de la catolicitat de l'Església. Faig meves les paraules de Benet XVI el dia 17 d'octubre propassat: «Confiam els nous elegits a la protecció de Maria Santíssima, demanant-li que els assisteixi en les seves respectives missions, perquè sàpiguen donar testimoni amb coratge en totes les circumstàncies del seu amor a Crist i a l'Església.»

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Els sacraments de l'Església

Els cristians no caminem mai sols, sabem que Jesús és sempre al nostre costat. De fet, aquestes són, segons sant Mateu, les darreres paraules del Mestre als seus deixebles: «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20). El record de les persones que hem estimat en aquesta vida i que ja ens han precedit pot arribar a ser molt viu: fotografies, cartes, objectes, llocs... despertem els records que la memòria conserva, de tal forma que podem dir, en certa manera, que aquella persona és encara entre nosaltres.

Però la presència de Jesús entre els seus deixebles no és únicament la del record entranyable de la seva vida, que la tradició oral i escrita ens ha fet arribar. La fe ens ensenya que Jesús ressuscitat es fa present en la seva Església, d'una manera real i activa, a través dels set sacraments. Com ho va fer amb els qui el seguien pels camins de Palestina, Jesús continua—per mitjà dels sacraments—alimentant-nos perquè puguem seguir caminant, confortant-nos en el nostre cansament, guarint-nos de les

nostres malalties, perdonant-nos els pecats.

Cada sacrament respon a una necessitat, circumstància o etapa del nostre camí en el seguiment de Jesús, per a la qual ens ofereix la seva gràcia. Els sacraments d'iniciació cristiana: baptisme, confirmació i eucaristia; els sacraments de curació: penitència i unció dels malalts; els sacraments de servei a la comunitat: orde i matrimoni, són moments exclusius de trobada personal i comunitària amb Jesús, sense la qual la nostra vida cristiana restaria infecunda.

El Compendi del Catecisme de l'Església catòlica recull una definició clàssica dels sacraments, molt sintètica, però que val la pena retenir per poder aprofundir-la cada vegada més. Llegim: «Els sacraments són signes sensibles i eficaços de la gràcia, instituïts per Crist i confiats a l'Església, a través dels quals se'ns dona la vida divina» (n. 224).

Els sacraments són sempre accions materials—paraules, gestos, elements naturals—amb un significat:

l'aigua que purifica i dona vida, el pa que alimenta, les paraules que comuniquen un missatge, etc. La peculiaritat dels signes sacramentals és que, a diferència d'altres signes, produeixen realment allò que signifiquen: així, per mitjà de l'aigua del baptisme, Jesús realment ens fa néixer a la vida sobrenatural; per mitjà del pa i el vi de l'eucaristia, Jesús realment ens alimenta amb el seu cos i la seva sang; i en la reconciliació o penitència, Jesús realment ens perdona per mitjà de les paraules del sacerdot.

Els sacraments no són una invenció humana: són els que són i de la manera que són perquè els ha instituït Crist mateix, no pas perquè hagin anat sorgint al llarg de la història. Per això l'Església els custodia amb veneració i afecte, conscient de la greu responsabilitat que significa la capacitat d'administrar els fruits de la redempció: la gràcia de Déu, el seu do invisible que transforma la nostra feble naturalesa humana i l'ajuda a créixer en la santedat, en la participació de la naturalesa divina.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.infoFLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Animals de companyia i altres

He de reconèixer que he anat experimentant, al llarg dels últims anys, una creixent simpatia pels animals de companyia. Em pregunto alguna vegada «per què»? Una raó pot ser que he conegut no pocs casos en què l'afecte dirigit a l'animal domèstic no és exclusiu ni excloent, i no solament no ha pas impedit que fos ben rebuda a la casa una altra criatura de Déu —un nadó—, sinó que més aviat ha ajudat a desitjar-la.

La veritat és que el joíós afecte manifestat per un ca, i la seva fidelitat, motiven poderosament una persona o una família a correspondre-li de manera adient.

I què podríem dir d'un gat? Doncs, que serà d'agrair que mantingui la casa lliure de rates i ratolins i que, amb el seu capteniment, ajudarà els que hi conviuen a ser prudents; a no ser gaire confiats, i a no donar-los ocasió de treure les urpes, com passa també amb els humans.

Com a lector assidu de la Bíblia, també per gratíssim deure, em plau d'esmentar el protagonisme de gossos en algunes escenes: un és la presència d'un gos que acompanya l'arcàngel Rafael i el jove Tobies, quan comença el viatge, i el veiem igualment, alegre i enjogassat en el feliç retorn (Tb 6,1; 11,9). L'altre moment, en la paràbola que parla de dos personatges: de l'home ric que banquetjava cada dia esplèndidament i de Llätzer, pobre i ple d'últimes (cfr Lc 16,19-31).

D'altra banda, plau de veure que en una casa s'hi manifesta l'amor a la vida en tots els éssers que hi habiten: en la de tot animal, dels que tenen potes i dels que tenen ales, dels que borden i dels que miolen, dels que canten o refilen, i també en la de tot home i tota dona, dels grans i dels petits, tot tractant de fer-se, els uns als altres, grata l'existència. I a la vida vegetal, per què no? en els arbres, les plantes i les flors, sempre bonica, útil i necessària per a un adequat suport de tota vida.

I persones, bèsties, arbres i plantes participaran —i també la natura que sembla morta—, la de la terra i de les pedres, en el concert de les creatures que, a tot arreu, responen a aquella invitació dels tres minyons que, a Babilònia, canten: «Beneïu el Senyor, totes les obres del Senyor, canteu-lo i exalceu-lo eternament» (Dn 3,57).

I si això és així en les reduïdes dimensions d'un habitatge urbà, sortosos els animals domèstics —i els homes i dones amb qui es troben— que poden viure al camp —en una granja, un mas, una masia o una torre— en un àmbit natural on tots gaudeixin de la companyia d'altres, gent i bèsties fidels: no solament el gos; sinó la gossa i els cadells; els animals de peu rodó: el cavall o l'euga, i un àgil pollí; o l'ase i la ruqueta, i els animals i les persones es fan serveis mútuament. I gallines, galls, i pollets; i coloms i colomins, que volen i es posen; les conilles i la llodrigada nombrosa; vaques i vedells; verres, porcs i porcells; ovelles i bous; i cabres i cabrits; i ja s'entén que: el toro, el verro, el marrà i el boc no seran sempre allà mateix. I estic segur que aquestes històries no s'han esgotat amb els fabulistes de tots temps, ni amb George Orwell i la seva *Animal farm*, i poden continuar inspirant novel·listes, pedagogs i polítics.

Hi ha, no ja animals de companyia, sinó una bona companyia d'animals i d'humans. I en un àmbit natural on poden fruit en llibertat, de l'hàbitat que més els escua: prat, hort o jardí; i estable, cort o corral; i un riu, o un torrent, i una deu, o un abeurador, obi o cóm.

És clar que la major part de les vegades no podrem tenir un lloc ideal, i ens haurem d'accontentar amb la torreta, o el terreny, o bé l'eixida o el badiu, o el balcó de casa, si n'hi ha. I sospirarem per un nou urbanisme i cantarem les bondats de l'ecologia.

Hi ha, no ja animals de companyia, sinó una bona companyia d'animals i d'humans. I en un àmbit natural on poden fruit en llibertat, de l'hàbitat que més els escua: prat, hort o jardí; i estable, cort o corral; i un riu, o un torrent, i una deu, o un abeurador, obi o cóm.

És clar que la major part de les vegades no podrem tenir un lloc ideal, i ens haurem d'accontentar amb la torreta, o el terreny, o bé l'eixida o el badiu, o el balcó de casa, si n'hi ha. I sospirarem per un nou urbanisme i cantarem les bondats de l'ecologia.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Camí amb Jesús

L'evangeli de sant Lluc es caracteritza pel camí que fa Jesús cap a Jerusalem, on lliurarà la seva vida per la salvació del món. «En aquell temps, molta gent feia camí amb Jesús» (Lc 14,25). Els deixebles, caminant amb Jesús que els precedeix, han d'aprendre a ser homes nous, persones amb ulls d'evangeli. Heus aquí la finalitat de les instruccions que, en aquesta pujada a la «Ciutat de la pau», el Senyor proposa als seus seguidors. I també a nosaltres.

Deixeble significa «seguidor». Seguir les petjades del Mestre, ésser com Ell, pensar com Ell, viure com Ell... El deixeble conviu amb el seu Mestre i l'acompanya. Són testimonis de les paraules i dels fets de Jesús. Han retingut l'actitud del Crist entre l'Absolut i el relatiu. Li han sentit dir moltes vegades que Déu és el primer valor de l'existència humana. Han quedat sorpresos per la relació entre Jesús i el Pare celestial. Han vist la gran dignitat i la confiança amb què li pregava. Els ha causat estupor la seva pobresa total.

Jesús, en el camí, parlà molt clar. L'autèntic deixeble, per damunt de tota mena de lligams, àdhuc els més íntims, ha d'estimar, amb tot el seu cor i la seva ànima, nostre Senyor Jesucrist. «Si algú ve a mi i no m'estima més (...) que la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu.» Ell ocupa el primer lloc en la vida del seguidor. Hi ha una afirmació profunda de sant Agustí: «Responguem al pare i a la mare: "us estimo en el Crist, no en comptes del Crist"». El seguiment precedeix, fins i tot, l'estimació per la pròpia vida i comporta abraçar la creu. De manera que sense creu no hi ha deixeble.

El camí amb Jesús posa en acte la prudència, això és, la virtut que dirigeix l'actuació adequada. Qui es vol fer una torre ha de comptar si pot afrontar-ne el pressupost. El rei que ha de combatre decideix si fa la guerra o si demana la pau després de considerar els soldats que té. Qui vol ser deixeble del Senyor ha de renunciar a tot els seus béns. La renúncia, en la llei evangèlica, és la millor aposta!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Insectes - 4

Abelles (II)

La meua relació amb aquests insectes és d'amor-odi. Parlaré avui de records i sentiments meus respecte d'ells. De petit, m'havien inculcat por de les abelles. Una mica més gran, en vaig veure els primers ruscós. Els carmelites de Burgos en tenien uns quants i el Gmà. Rafael em va ensenyar a respectar-les sense tenir-ne por. Vaig aprendre que no eren perilloses, si un no es fica on no el demanen. Vaig tenir ocasió de rebre un trosset de bresca amb mel, per menjar-ne. Mastegava la cera, com avui fem amb un xiclet. La mel podia ser edulcorant de la llet o, escampada sobre una llesca de pa, un ric berenar. Aleshores el racionament al qual estàvem sotmesos ho exigia, perquè no ens proporcionaven més que una petita quantitat de sucre mensualment.

Amb els estudis de batxillerat i la col·lecció d'insectes que ens exigien que presentéssim, va créixer la meua simpatia per elles. Les abelles eren treballadores i ordenades, eficients en la seva tasca i astutes decoradores d'interiors. La cosa canvià quan un dia, en un revolt, anant amb moto i amb el casc posat, una abella se'm va ficar entre l'orella i el casc. Vaig recordar ràpidament el que m'havien explicat: quan l'animal es veu en perill, tot i assegurar-se la mort, clava abans el fibló. Em faria mal el cop de pica, calia doncs aferrar-se ben fort al manillar. Va arribar el moment, el dolor no va ser tan intens com temia. Em va satisfer comprovar després que qui m'havia atacat no vivia i jo sí.

Una altra història: al cap de força temps vaig voler veure com treien la mel dels ruscós. No hi vaig anar prou preparat i en vaig haver de marxar aviat. Ningú no sap el turment que suposa ficar-se dins del cotxe i observar que la roba va carregada d'abelles que no s'immuten. Vaig témer gran dolor i inflor, però ni una cosa ni l'altra no va ocórrer. Al cap d'unes hores, però, era a l'hospital, no patia inflor ni dolor, altres símptomes eren més alarmants. Ho resumiré: deu dies intern en observació. Des de l'incident, quan he ensopegat amb algun eixam a la vora, he cridat experts perquè se l'emportin.

Torno al món bíblic, que és el que espereu. En primer lloc he d'escriure sobre la relació d'aquesta substància amb el món sagrat. No era apta la mel per oferir sacrificis al temple, però sí per presentar-la com a primícies. Dit d'una altra manera, no es podia cremar en honor de Jahvé, però sí en profit de sacerdots. Els jueus es plantegen si elaborat per un animal impur és menja *kosher*. La pregunta ens pot semblar cosa fútil, acostumats a no parar esment en significats ni menudeses. És curiós acudir a l'omnipresent Google i observar els arxius dedicats a aquest problema. Es pot menjar mel, diuen els savis, perquè és un producte vegetal, el pol·len l'arrabassen les abelles a les flors, no en canvi la gelea reial, elaboració d'animals impurs; d'aquí que aquesta última no sigui apta per al consum humà.

Potser coneixeu el *pain d'épices* dels francesos, que més que d'espècies, té gust de mel, perquè en conté en abundància. M'agrada menjar-ne, em satisfà el gust que té i perquè és ben tradicional en aquest país que tan apreció —és paral·lel al nostre popular torró. Israel, sens dubte, ja el coneixia perquè en descriure el mannà del desert diu que tenia gust com de galetes de mel (Ex 16,31). Cal dir que quan a la Bíblia hi diu «mel» pot ser que es tracti d'arrop, xarop deliciós, que s'aconsegueix fent bullir durant diverses hores el most de raïm fins que s'espesseix. Una lllaminadura així era molt apta perquè el patriarca Jacob obsequiés el faraó en persona. Segurament molts lectors no el coneixen, l'arrop, jo sí: me'n van oferir uns antics parents de Matapozuelos, on va néixer el meu pare. Un pot del preuat rop que me'l vaig prendre de mica en mica, com es mereixia. Regal digne de faraons i de regust bíblic.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

«¿Per què (no) calles?»

La frase més repetida darrerament fins a la sacietat en els mitjans de comunicació i fins i tot en els programes d'humor quan escric aquestes ratlles...

És la frase que ha esdevingut famosa arran d'una d'aquelles intervencions d'un polític prou conegut. El rebombori que es fa per qüestions dialèctiques no té comparació amb el que es podria fer per altres problemes més greus. Però hi ha problemes que, precisament perquè formen part de la realitat més vulgar, no són notícia ni motiu de preocupació fins que creen un problema o generen alarma social.

Jo avui, més aviat, diria el contrari. M'ho dic a mi mateixa i a tots els qui vulguin escoltar-me. Perquè hi ha coses que no podem callar.

No podem callar davant de les diferències cada vegada més grans entre els sous d'uns i d'altres. Conec un amic que treballa més de deu hores diàries per aconseguir menys de mil euros mensuals, mentre llegeixo que els diputats acaben d'aprovar-se un augment del sou, sense comptar els ingressos que ja tenen per altres conceptes.

No podem callar en veure les dificul-

tats que passen moltes persones grans per arribar a fi de mes. Conec una àvia que havia viscut dignament quan vivia el seu marit, un treballador qualificat, però la seva pensió és una misèria. La vaig veure demanant a la cansaladeria «sobres» per al gat... I sabem que no té gat.

No podem callar davant de la problemàtica d'infants en situació de risc, per als quals «no hi ha lloc» i continuen creixent abocats a engrossir les presons...

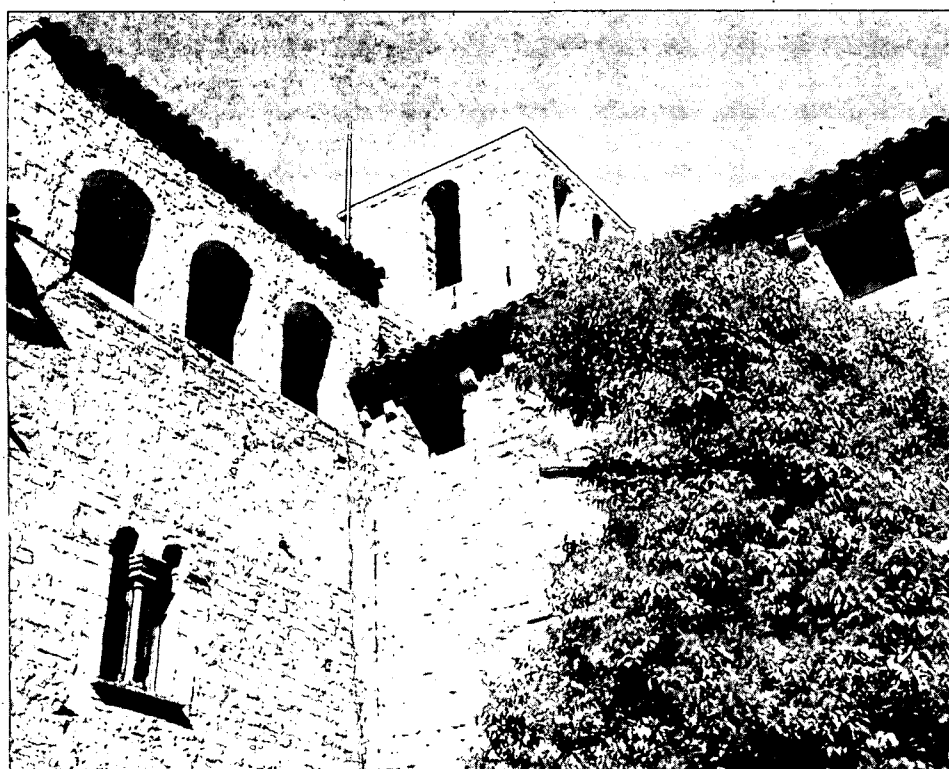
No podem callar davant de l'aprofitament dels poderosos —penso ara en el poder dels diners que tenen els bancs— envers aquells immigrants que no saben llegir «la lletra petita» i queden enlluernats per la nostra societat de consum. Carregats de deutes, hipotequen la seva vida i s'enfonsen amb els crèdits.

No podem callar davant de la lentitud amb què es tracten alguns problemes burocràtics que afecten minories silencioses... Conec una amiga que pateix molt, tot esperant des de fa dos anys una intervenció quirúrgica a la seva cama dreta, que no arriba mai.

Davant de tot això i de moltes coses més no vull callar.

Zoom

Miquel Àngel Codina

L'agost de l'any 2000 tot el conjunt del monestir de Sant Benet de Bages, que es trobava en un lamentable estat de conservació, va ser adquirit per Caixa Manresa. Després d'una rehabilitació integral d'aquesta joia del romànic català situada a Sant Fruitós de Bages, en la qual l'esmentada entitat financera ha invertit setanta milions d'euros, el monument ha recuperat tota la seva esplendor. Recentment s'ha inaugurat l'anomenat Món Sant Benet, que oferirà al públic un gran espai turístic, cultural i de lleure.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@gmail.com)

La baula fràgil

He celebrat recentment dos matins d'estudi sobre joves i religiositat amb agents de pastoral vinculats a les escoles cristianes. La predisposició favorable dels assistents no ha pogut obviar la dificultat del tema, que preocupa tant els pares, com els religiosos i sacerdots, entre altres. Només m'aturaré ara a comentar l'excel·lent definició de religió que proporciona el *Gran diccionari de la llengua catalana*: «Conjunt de creences i conviccions, d'actituds i sentiments i de maneres de comportament que vinculen una persona o un grup humà amb allò que hom reconeix com a sacre, misteriós o transcendent i sovint identifica amb Déu o el diví.» Els tres elements hi queden ben reflectits. Primer: Déu o el diví, en el qual s'identifiquen allò sacre, misteriós i transcendent. Segon: els components antropològics de la religió basats en la divisió tripartita de la persona, és a dir, com a esfera mental (creences i conviccions), com a esfera emocional (actituds i sentiments) i com a esfera corporal i instintiva (formes de comportament). Tercer, la vinculació de la persona o d'un grup humà. Si no es recullen bé aquests tres elements, si no hi ha una visió de conjunt, caiem en el que és fragmentari i perdem l'essència de la religió.

Reduir la religió als dogmes sense tenir en compte els sentiments o les pautes morals que il·luminen el comportament, no serveix: Reduir-la a pur sentiment sense compromís que el concreti, sona vaporós. Reduir-la a moral, oprimeix. Quan els tres elements van entrellaçats i enfonsen les arrels en el misteri caminem cap a una visió plena i integral, holística com a alguns els agrada dir, de la persona religiosa. Comprendre l'ordidura dels diferents continguts religiosos, sense menysprear-ne cap, és una tasca prioritària si volem aprofundir al màxim en la dimensió antropològica del fenomen religiós.

Déu o el diví, com a expressió d'allò sacre, misteriós i transcendent, en no ser una realitat evident («l'essencial és invisible als ulls», com es diu a *El petit príncep*) és buscat amb afany, però també hi ha qui ho nega, ho trivialitza o ho redueix a un ídol de fabricació pròpia. Qualsevol temple que s'aixequi en una ciutat és un testimoni d'aquesta recerca. Els laïcistes, que són una minoria combativa, voldrien eliminar qualsevol vestigi religiós, però la increença religiosa és un fenomen poc estès tot i que més present als països d'un benestar econòmic més gran.

El vincle que uneix la persona (o grup) amb el misteri de Déu és la baula fràgil que dificulta la connexió entre totes dues realitats. La nostra societat experimenta la ruptura dels vincles i la pèrdua del valor de les institucions. Això redunda directament en l'experiència religiosa. Els matrimonis es trenquen, les institucions religioses s'afebleixen, els compromisos esdevenen paper mullat. Els joves construeixen la seva esfera de sentit fora de la família, l'escola i la parròquia. Els efectes de la fragilitat del vincle s'observen en la diversificació dels senders. La gent continua buscant el misteri, però a través de molts succedanis. Els principals responsables de garantir el vincle han perdut credibilitat per diversos motius: representar el vincle que ha perdut vigència en l'actualitat per la conjuntura social, identificar-se massa amb la divinitat que els ha allunyat dels homes i dones, fusionar-se tant amb ells que s'han allunyat de la divinitat. La mediació de Crist, com a vincle entre les persones i la divinitat, era tan divina que es captava com a profundament humana, era tan humana que elevava sempre a allò diví. Les altres mediacions, necessàries en la religió com en la vida, ja que vivim gràcies als nostres pares que ens han endinsat en l'existència a través de la seva relació mútua, corren riscos que han d'evitar (orgull, superioritat, llunyania) per assemblar-se a la mediació de Crist, que anuncia el Regne de Déu als qui estan disposats a escoltar-ho, especialment als pobres.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

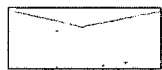
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY: Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

CARTES DEL LECTOR

□ Tossuderia prepotent

Per regla general, per molt convençut que hom estigui de l'encert de la seva opinió, quan els arguments en contra són tan nombrosos, tan convponents, tan solvents i tan prudents, mantenir-se inflexible no mostra pas gaire seny. Més aviat evoca l'obstinació d'un caparrut.

El pas del TGV pels peus del temple de la Sagrada Família entra de ple en aquestes circumstàncies. No baixar del ruc, no atendre a raons i mantenir la seva opinió enfront de tantes i solvents personalitats demostra més prepotència que ganes d'entesa, i quan les conseqüències poden ser tan desproporcionades, potser ja entràrem en un terreny sospitos.

Els nostres pares deien: «Déu nos en guard d'un "ja està fet"» i advertien del probable fracàs de l'imprudent.

ANTONI MUNNÉ
Barcelona

□ Comentaris sobre un llibre

De la lectura del llibre del Dr. Octavi Fullat *La meua llibertat* ressalto dos punts que em són molt propers. D'una banda, el seu pare, el Dr. Fullat, que era metge del Poble Nou. El meu record és que era el que s'anomena «un home de Déu». Preguar al seu costat en les llargues vetlles de l'Adoració Nocturna diocesana durant uns quants anys era gaudir de la companyia d'un home fervorós i exemplar. El metge Dr. Fullat era un d'aquells «sants» que reconeixem que han passat per la nostra vida, del qual ningú no promourà la beatificació.

A més de la seva actitud, que podríem anomenar mística, era un home que actuava amb caritat. Era el «metge dels pobres». Visitava gratuïtament tots els qui les organitzacions de caritat de la parròquia li recomanaven i a molts els donava medicaments. Saber que una persona com ell va ser obligat a beure un litre d'oli de ricí i que el van pelar al zero l'any 1939 confirma la frase atribuïda a Cambó: «Per defensar-nos d'aquests malvats, hem donat suport a aquests imbècils.»

L'altre punt és que, des del seu poble d'infància, sent el retronys dels bombardeigs de la batalla de l'Ebre i, ja gran, visita Pàndols i a la cota 705

comenta que allà uns desvertebraven els altres. Jo sóc un supervivent d'aquells combats en aquell indret. Nascut el 1919 —vint anys més el seu pare—, de la lleva del 40, mobilitzat, vaig anar a parar al 11a Divisió (Lister).

Del llibre he de dir que com que no estic al «nivell» intel·lectual precís per comprendre sobretot els diàlegs que amb altres filòsofs descriu el mestre, el puc valorar poc en aquest sentit. En altres, és com una guia de viatges que l'autor descriu: coneixement de l'art de la bona taula, menús cars, begudes de marca... L'autor viatja sovint amb companyia femenina. De vegades són antigues alumnes i altres no ho sé...

Em sobren les descripcions als atributs sexuals, les «ocasions» eròtiques i m'entristeix la descripció en les darreres pàgines d'una festa amb prostitutes a la platja brasilera de Rio de Janeiro. O potser és que, vell i ignorant com sóc, tampoc no he entès res. Hi trobo a faltar l'alegria i l'esperança.

FRANCESC D'A. MORERA
I PONSOLAT
Premià de Dalt

□ Testimoni d'un procés de beatificació

El 30 de juliol del 1936 van matar el meu oncle, germà gran del meu pare. Era religiós de la Sagrada Família; només tenia 28 anys i era superior del col·legi que aquest orde tenia a Blanes. Havia estat amenaçat de mort només per això, perquè era catòlic, religiós, creient; el van afusellar d'una manera covarda quan anava pel carrer amb un amic més jove que ell, que per voler defensar-lo també va morir. Li van lligar un cinturó al coll i el van arrossegar fins a una fossa comuna. Ara ja està enterrat d'una manera digna.

Fa uns quinze o vint anys —no ho recordo—, els religiosos de la Sagrada Família, amb la col·laboració d'un cosí meu, van començar a buscar proves testimonials de familiars i amics que el van conèixer i que van ser testimonis del seu amor a Déu i a totes les persones. Al cap d'uns anys, al bisbat de Barcelona, presentant per escrit tots

els testimonials, va tenir lloc l'obertura del procés de beatificació d'ell i de vint religiosos més que van ser executats per haver defensat la seva fe. Després que una comissió estudiés i comprovés centenars d'escrits i testimonis orals (tres germans del meu oncle i jo mateixa vam testificar davant del tribunal), es va clausurar en presència del cardenal Ricard M. Carles i tot es va enviar a Roma. Després d'un estudi seriós, ens han comunicat que d'aquí a quatre o cinc anys tindrà lloc la cerimònia de beatificació.

Només m'agradaria afegir un petit comentari: tots els processos de beatificació són més o menys així; es treballen un per un per aportar proves i testimonis. Malauradament, hi ha màrtirs els familiars, amics i coneguts dels quals no han treballat tot aquest procés i no han pogut ser proclamats beats públicament, però Déu, de qui esperem la justícia més justa —que no existeix en aquest món—, els ha premiat exactament igual que als altres.

M. DOLORS PUIG I USTRELL
Terrassa

□ Els drets dels animals

Potser no ho sembla, però aquest tema afecta la cultura religiosa perquè encara hi ha nacions que reten culte als animals. És també una qüestió que ratlla l'evolució i la completa. Cal assenyalar les diferències que ens separen. Així, veiem que els éssers humans són lliures, responsables, religiosos i sensibles a l'art —del qual van deixar mostres a les caveres primitives—, tenen llenguatge, consciència moral i del futur, etc. Els animals, però, amb més d'un milió d'espècies, sempre els guia un instint del qual no poden fugir i no posseeixen cap de les nostres qualitats humanes.

Davant d'aquest panorama aclaparador encara hi ha qui s'entesta a manifestar que les diferències entre humans i animals responen només a un grau evolutiu i no a una diferència de naturalesa evident: incompreensible! Per acabar, diré que els animals no tenen pròpiament drets i som les persones les qui tenim obligacions cap a ells amb la finalitat que el seu ús no degeneri en abús.

MAGÍ MIRET BUTÍ
Sant Pere de Ribes

□ Estimar els ancians

El cos humà és d'una gran bellesa. En una persona normal és equilibri, harmonia i està construït —per dir-ho d'alguna manera— d'una forma ordenada. Qui l'ha «creat», s'hi ha «recreat». Aquest cos el presideix el cap, que pensa, raona, ajuda la voluntat a actuar de manera correcta, sense deixar-se portar només pels sentiments, sinó tenint present el que és un deure. També l'acompanya el cor, capaç d'estimar cada persona com és, per ella mateixa, no pel que tingui d'estètica o de coses materials, o perquè sigui jove i àgil. És per això que hem de respectar i estimar cada persona des de l'inici fins a la fi natural de la seva vida.

Hem d'aprendre a estimar de veritat, sobretot els

ancians, que segurament en la majoria dels casos han viscut molts anys treballant pels altres. Ha de ser molt trist que quan van apareixent limitacions et vagin arraconant, que no tinguin paciència per escoltar-te, que no comptin amb tu per prendre una decisió o que facis nosa en una sortida o celebració; coses que comporten sentir la soledat.

Quan estimem de veritat una persona, l'edat té una importància relativa. L'estimem independentment de l'edat —als 50 anys, als 95, als 15...— perquè no és l'edat el que estimem, sinó la persona, amb les seves qualitats i limitacions; potser amb poca agilitat, però amb un gran fons de records, enyorances i alegries.

TERESA SALAS
Terrassa

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Incineració

—Veig que cada dia s'imposa més la pràctica de la incineració dels cadàvers. De fet, els darrers funerals als quals he assistit han estat amb les cendres presents en una urna i el sacerdot que els ha celebrat no n'ha fet cap observació. De jove m'havien dit que l'Església no acceptava aquesta pràctica. Tinc una amiga molt catòlica que vol que la incinerin, perquè té un gran terror que l'enterrin sense estar del tot morta... Potser això li semblarà poc seriós, però penso que seria bo dir alguna cosa sobre aquest tema al seu consultori.

—És una consulta que em fan molt sovint. Em sembla que vaig donar una resposta ja fa temps i no estarà malament recordar-la. Molta gent encara té la impressió que la incineració és una cosa dolenta en ella mateixa i que l'Església ho prohibeix. Això no és cert. En altres èpoques, quan la pràctica de la incineració era poc habitual i es feia com a demostració de materialisme i ateisme, l'Església reprimonia la praxi no tant per ella mateixa sinó per la finalitat amb què es feia. El Catecisme de l'Església catòlica no censura la incineració en ella mateixa. L'Església permet la incineració quan amb ella no es qüestiona la fe en la resurrecció del cos (cf. CEC, 2301). Per la meua experiència pastoral li diré que la majoria de casos d'incineració que conec són de persones bones cristianes que ho han demanat per motius ben aliens a qualsevol negació de la resurrecció de la carn. De fet, avui dia, si una persona no professa la fe de l'Església i fa apologia d'idees contràries, el més lògic és que disposi que no se li facin les exèquies cristianes. Pot estar, doncs, ben tranquil·la la seva bona amiga i disposar que el seu cos sigui incinerat. Amb tot, avui difícilment s'enterra ningú que no estigui ben mort, almenys per les nostres latituds. Però la seva posició és respectable.

Tot i que no sigui objecte de la consulta, sí que m'agradaria dir alguna cosa en relació amb la custòdia de les cendres dels difunts. Em sembla que haurien de tenir un tracte semblant als cossos que reposen als cementiris. Ser col·locades allà en espera de la resurrecció. Això és congruent amb el sentit cristià que sempre ha volgut que els cossos dels difunts reposessin en lloc sagrat, sovint al costat de les esglésies, significat així la *communio sanctorum*. També em sembla una bona idea, com ja es fa en alguns llocs, dipositar les urnes amb les cendres en criptes o capelles subterrànies construïdes en temples. El que no em sembla bé ni congruent amb la fe, i fins i tot amb una higiene elemental, és escampar les cendres per qualsevol lloc sense miraments.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

La darrera setmana del cicle litúrgic

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El Pantocràtor (l'Omnipotent)

La figura de Crist com a Omnipotent (Pantocràtor) ens és familiar als qui tenim presents les pintures de Taüll, però també tantes altres en els absis de grans basíliques: Sant Pau Extramurs, catedral de Monreale, catedral de Pisa... És la imatge del «qui és, el qui era i el qui ve, l'Omnipotent» (Apocalipsi 1,8). És la imatge del Fill de Déu fet home, Jesucrist, el rei de l'univers, el Senyor de la història. Els seus grans ulls, oberts de bat a bat —recordem la imatge de Taüll— semblen escrutar els cors de tots els homes i a la vegada convidar-los a mirar amunt, vers el Pare. Aquestes pintures o mosaics són, a l'interior de les esglésies, el record per als fidels de la presència enmig d'ells del qui és per naturalesa «Jo sóc», com a Déu vivent; del qui era abans dels segles, etern amb el Pare i amb l'Esperit; i del qui vindrà un dia a jutjar els vius i els morts, segons la seva Paraula de vida, i per lliurar el regne al Pare, vençuts tots els enemics, fins i tot la mort.

La solemnitat de Crist Rei de l'univers, amb la qual comença la darrera

setmana del cicle litúrgic, està ben il·lustrada per aquestes imatges, i tota la litúrgia de la festa és l'explicació d'aquest Rei que celebrem, i d'aquest Regne en el qual ell ens ha introduït però que esperem que es manifesti, i per al qual vivim i treballem en el temps present.

La setmana del «Dies irae»

Durant aquesta darrera setmana del cicle litúrgic, hi ha una particularitat que passa desapercebuda habitualment per als qui no segueixen la litúrgia de les hores. Es tracta de la possibilitat que ofereixen les rúbriques d'utilitzar com a himne de l'ofici de lectures, laudes i vespres, l'antiga seqüència *Dies irae*. És un text bellíssim, que es cantava a les misses de difunts abans de la reforma litúrgica. Acusat per alguns de «tremendisme», és, ben mirat, un càntic a la misericòrdia divina, a partir d'imatges evangèliques, i amb una consciència viva de la realitat de l'home pecador.

El cant d'aquesta seqüència es pot veure com una continuació de la solemnitat de Crist Rei de l'univers. *Rex tremen-*

dae maiestatis, qui salvandos salvus gratis, salva me, fons pietatis! («Rei de majestat imponent, que salves per la teva gràcia els elegits, salva'm a mi, font de misericòrdia!»). L'home pecador recorda al Rei el significat de l'encarnació, per a nosaltres els homes, i per a la nostra salvació. *Recordare, Jesu pie, quod sum causa tuae viae, ne me perdas illa die* («Recorda't, Jesús misericordiós, que per mi has vingut al món; no deixis que em perdi en el dia del judici»). La recitació d'aquest text és una bona manera d'entrar en els sentiments adequats a una actitud cristiana davant de la mort i, en conseqüència, davant de la vida. *Voca me cum benedictis!... Inter oves locum praesta...!* («Crida'm entre els benaurats, fes-me lloc entre les ovelles...»). Les referències a la paràbola de l'evangeli de sant Mateu són clares.

Els cardenals de la Santa Romana Església

Aquest any, la solemnitat de Crist Rei de l'univers acull un fet de relleu eclesial: la creació de cardenals per part del papa

Benet XVI. Hom sap que els cardenals són actualment els bisbes elegits pel Papa per formar amb ells un grup a imatge dels presbiteris diocesans, en aquest cas, de la clerecia de l'Església romana. Els cardenals estan vinculats a la persona del Papa, no sols per la participació sacramental en el mateix Col·legi episcopal, com hi estan tots els bisbes per l'ordenació, sinó d'una manera pròpia: són més «romans» en el sentit local del terme. Per això el seu títol és «Cardenal de la Santa Romana Església», i tots tenen assignada com a pròpia una de les esglésies de la ciutat de Roma.

La vinculació amb el Papa com a bisbe de Roma, que caracteritza els cardenals, és personal, i en principi afecta només cadascun d'ells. Això es fa visible quan el Papa, com és el cas de les últimes promocions, elegeix com a cardenals preveres, que normalment són tot seguit ordenats bisbes. Les Esglésies locals, per tant, no es poden dir «cardenalícies», amb propietat. Tanmateix, quan una Església local està regida per un bisbe que és cardenal, no pot deixar de sentir-se afectivament més propera a l'Església de Roma, en sintonia amb el testimoni del seu propi pastor.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ Nascut a Diest, Bèlgica, el 1599
- ❑ Novici de la Companyia de Jesús
- ❑ Caracteritzat per la caritat i l'erudició
- ❑ Va morir a Roma el 1621
- ❑ Canonitzat per Lleó XIII el 1888

Fill d'un sabater flamenc, Joan Berchmans va mostrar des de ben petit una gran devoció religiosa i una predisposició natural per ajudar el proïsme. A casa l'ambient religiós hi acompanyava i dos germans seus també van abraçar la vida religiosa. Sant Joan Berchmans va ser enviat a estudiar a l'escola que els jesuïtes tenien a la ciutat de Malines, i va ser aquí on va sentir la crida de Déu. Llegint la vida de sant Lluís Gonzaga va veure clar que ell també havia d'ingressar a la Companyia de Jesús.

Així, quan tenia 17 anys, el nostre sant d'aquesta setmana va entrar al noviciat dels jesuïtes de Malines i al cap de dos anys va ser enviat a Anvers per començar els estudis de filosofia, que va continuar a Roma, on es va traslladar a peu des de la seva Flandes natal. La idea de sant Joan Berchmans era fer de missioner allà on calgués

Sant Joan Berchmans

i tenia previst d'anar a la Xina tan bon punt l'ordenessin. Interessat per les diverses cultures a les quals podria fer conèixer la paraula de Déu, va estudiar amb dedicació diverses de les llengües més esteses pel món.

Sant Joan Berchmans era un estudiant devot, brillant i amb personalitat, trets que van cridar l'atenció dels seus superiors. Per aquesta raó el van enviar a participar en una de les nombroses disputes filosòfiques que solien formar part de la formació teològica. La seva intervenció va ser d'una gran erudició malgrat la seva joventut i tothom li augurava un futur prometedor. Però acabada la disputa, de tornada cap al col·legi dels jesuïtes, es va començar a trobar malament i va morir el mateix dia d'unes febres molt intenses. Només tenia 22 anys. Va morir aferrat al rosari, el crucifix i les regles de la companyia.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

NOVEMBRE

25. Diumenge

Jesucrist, Rei de tot el Món (S), Blanc. Lectures: 2 Samuel 5,1-3 / Salm 121 / Colossencs 1,12-20 / Lluc 23,35-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Erasme (Elm), mr.; Gonçal, b.; Santes, Caterina d'Alexandria, vg. i mr.; beata Júlia, rel.

Festa Major: a l'Espunyola, Fígols i Sant Climent Sescebes.

26. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Daniel 1,1-6.8-20 / Daniel 3,52-56 / Lluc 21,1-4

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvestre, ab. i fund.; Lleonard de Porto Maurizio, prev.; Joan Berchmans, rel.; Sirici, p.; Conrad, b.

27. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Daniel 2,31-45 / Daniel 3,57-61 / Lluc 21,5-11

ALTRES CELEBRACIONS: *Mare de Déu de la Medalla Miraculosa*. Sants, Basileu, b. i mr.; beat Ramon Llull, rel.

28. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Daniel 5,1-6.13-14.16-17.23-28 / Daniel 3,62-67 / Lluc 21,12-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ruf, mr.; Mansuet, b. i mr.; Jaume de Màrchia, prev.; Santes, Caterina Labouré, rel.

29. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Daniel 6,12-28 / Daniel 3,68-74 / Lluc 21,20-28

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sadurní (Cerni), b. i mr.; Demetri, mr.; Santes, Il·luminada, vg. **Festa Major:** a Meranges i Sant Sadurní d'Anoia.

30. Divendres

Sant Andreu (F), Vermell. Lectures: Romans 10,9-18 / Salm 18 / Mateu 4,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Justina, vg. i mr.

Festa Major: a Gurb, Oristà, Sagàs, Sant Andreu de la Barca i Serinyà.

DESEMBRE

1. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Daniel 7,15-27 / Daniel 3,82-87 / Lluc 21,34-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eloi, b.; Edmon Campion i Robert Southwell, prev. i mr.; Naüm, prof.; beats, Roger Filcock, Robert Middleton i comp, mr.; Santes, Natàlia, mr.

Lectures bíbliques

Solemnitat de nostre Senyor Jesucrist Rei de tot el món

Lectura primera

2S 5,1-3

Lectura segona

Col 1,12-20

Ungiren David rei d'Israel

Ens traspassà al Regne del seu Fill estimat

Lectura del segon llibre de Samuel:

En aquells dies, les tribus d'Israel anaren a trobar David a Hebron i li digueren: «Som família teva, som os del teu os i carn de la teva carn. Ja abans, mentre Saül era el nostre rei, tu conduïes les tropes d'Israel quan anaven a la guerra i quan en tornaven, i el Senyor et digué: "Tu pasturaràs Israel, el meu poble, seràs el seu sobirà".» Així, quan els ancians d'Israel anaren a trobar el rei a Hebron, el rei David va fer amb ells un pacte davant el Senyor i l'ungiren rei d'Israel.

Salm responsorial

121

Quina alegria quan em van dir:

«Anem a la casa del Senyor.»

Ja han arribat els nostres peus al teu llindar, Jerusalem.

R. Quina alegria quan em van dir:

«Anem a la casa del Senyor.»

És allà que pugen les tribus,

les tribus del Senyor.

A complir l'aliança d'Israel,

a lloar el nom del Senyor.

Allí hi ha els tribunals de justícia, els tribunals del palau de David. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses:

Germans, doneu gràcies al Pare, que us ha fet dignes de tenir part en l'heretat del poble sant, en el Regne de la llum. Ell ens alliberà del poder de les tenebres i ens traspassà al Regne del seu Fill estimat, en qui tenim el nostre rescot, el perdó dels nostres pecats.

Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel, com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

Al·leluia

Mc 11,10.

*Beneït el qui ve en nom del Senyor.
Beneït el Regne del nostre pare David,
que està a punt d'arribar.*

Evangelí

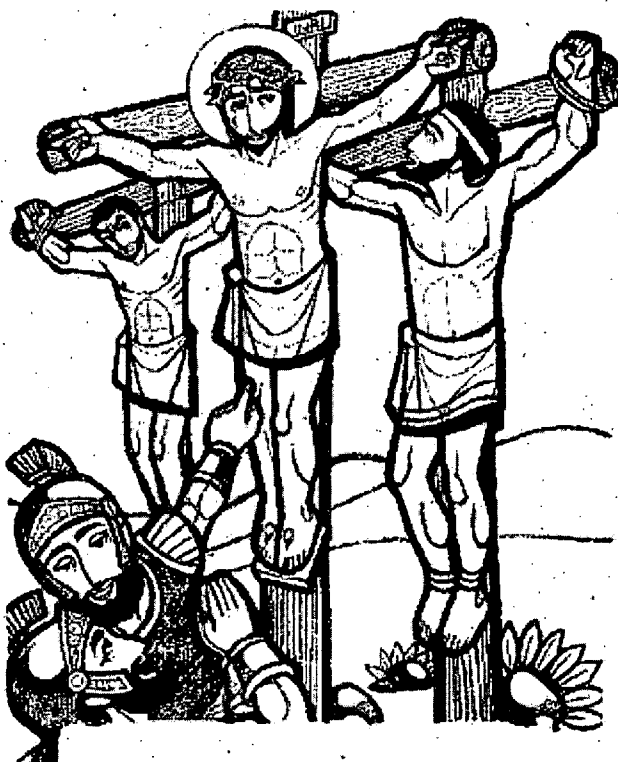
Lc 23,35-43

*Senyor, recordeu-vos de mi,
quan arribeu al vostre Regne*

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, les autoritats es reien de Jesús clavat en creu i deien: «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit.» Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix.» Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.»

Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres.» Però l'altre, renyant-lo li respongué: «Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixíem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal.» I deia: «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne.» Jesús li respongué: «T'ho dic amb tota veritat: avui seràs amb mi al paradís.»

Tarraconense

diòcesis

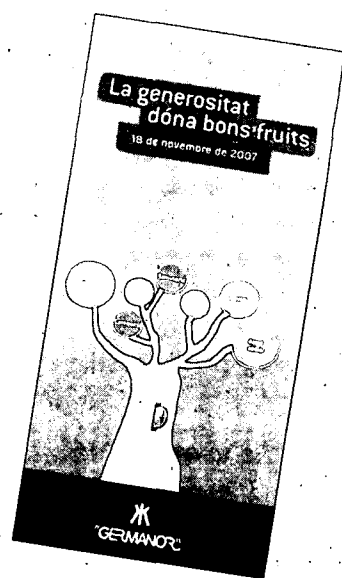
L'Església celebra la diada de Germanor

■ Les diòcesis fan balanç econòmic i animen a la generositat dels fidels davant del nou sistema de finançament

Es amb l'objectiu de conscienciar tots els fidels de la necessitat de col·laborar econòmicament amb l'Església que cada any se celebra la diada de Germanor. És l'ocasió en què cada diòcesi fa públics els seus comptes i posa sobre la taula tots els camps en què treballa a favor de la societat des del punt de vista

religiós, cultural i social. La campanya de Germanor d'enguany, amb el lema «La generositat dóna bons fruits», també ha servit per insistir que, coincidint amb el nou sistema de finançament, es fa més urgent que mai la implicació dels fidels en el manteniment de l'Església. La qüestió és clara: a partir d'ara deixa de perce-

bre cap ingrés provinent dels pressupostos generals de l'Estat i només recollirà les aportacions dels contribuents que, en fer la declaració de la renda, marquin la casella corresponent a l'Església catòlica. Si tenim en compte que només una tercera part dels contribuents espanyols la marca, queda clar que hi ha molt camí per recórrer.

BARCELONA

Lleuger superàvit per segon any consecutiu

El 13 de novembre va tenir lloc la tradicional roda de premsa.

Si l'arquebisbat de Barcelona fos una empresa, els seus responsables d'economia rebrien un augment de sou després que per segon any consecutiu hagin aconseguit tancar l'exercici 2006 en números positius. Només són 89.017 euros de benefici, però són una gran notícia per a un arquebisbat que durant molts anys va arrossegar un dèficit més que notable. Com s'ha aconseguit aquest resultat positiu? El mateix arquebisbe de Barcelona ho va exposar en roda de premsa: estalviant, administrant bé els béns i cercant noves fonts de finançament. A més, els comptes han estat revisats per una auditoria externa, tota una garantia, per tant, que les coses es fan bé.

Una altra de les novetats de l'exercici 2006 és que el resultat ordinari també va tancar amb xifres positives. D'aquesta manera, si a poc a poc s'anessin incrementant els ingressos ordinaris (aportacions de les parròquies i quotes fixes, col·lecta de Germanor, subscripcions, donatius i llegats, aportació de la Conferència Episcopal Espanyola procedent de l'assignació tributària...) la Delegació d'Economia de l'arquebisbat de Barcelona podria disposar d'un coixí prou important per afrontar projectes que ara guarda als calaixos del bisbat: construcció de nous complexos parroquials, restauració d'esglésies o, fins i tot, augment del sou dels capellans, que actualment

és de 725 euros nets al mes. «L'objectiu seria que almenys arribéssim a ser mileuristes», va expressar el delegat diocesà d'Economia, Mn. Antoni Matabosch.

Queda clar, doncs, que per augmentar els ingressos ordinaris cal que els fidels facin més aportacions a la seva parròquia i que augmenti el nombre de contribuents que marquen la casella corresponent a l'Església catòlica en fer la declaració de la renda. És en aquest marc on se situa la campanya de sensibilització que els bisbats de la Tarraconense promouran a partir de les pròximes setmanes com a complement, o de forma paral·lela, amb la que impulsa la Conferència Episcopal Espanyola.

Mn. Antoni Matabosch va definir-la com una «campanya de pluja fina», en el sentit que serà com un degoteig delicat però constant d'informacions, taules rodones, articles d'opinió, amb la voluntat d'explicar tant clarament com sigui possible la labor tan important que du a terme l'Església a casa nostra. «Podem dir que si l'Església no existís la societat patiria un greu deteriorament en tots els àmbits», va afegir Mn. Antoni Matabosch. Són moltes les crítiques a l'Església que troben ressò als grans mitjans de comunicació, i en canvi la tasca callada però tan important que du a terme en molts àmbits passa tot sovint massa desapercibuda.

Carme Munté

TARRAGONA

Superàvit per a les obres en fase d'execució

En la presentació de la campanya de Germanor d'enguany, l'arquebisbat de Tarragona va fer públics els resultats obtinguts en l'exercici del 2006, que es va tancar amb un superàvit de 895.050,94 euros. L'ecònom diocesà, Mn. Joaquim Fortuny, i el cap de comptabilitat de l'arquebisbat, Jaume Saperas, van ser els encarregats de donar compte de les partides que configuren el balanç d'ingressos i de despeses, així com de la gestió econòmica a l'arxidiòcesi tarragonina.

D'entrada, Mn. Joaquim Fortuny va recordar que aquest exercici del 2006 marca el canvi en el sistema del finançament, per al sosteniment de l'Església, «atès que al 2008 ja no figurarà l'aportació de l'Estat amb càrrec als pressupostos generals». Els ingressos ordinaris, per tant, quedaran supeditats a les aportacions voluntàries dels fidels, a les col·lectes de la campanya de Germanor i a l'assignació tributària a través de la declaració de la renda, a més de les entrades per la prestació dels serveis religiosos, les subvencions i l'aportació de la Conferència Episcopal Espanyola.

Per tal de no estendre'ns en xifres, cal consignar només que els ingressos totals (ordinaris i extraordinaris) sumen 16.345.903,96 euros, mentre que les despeses (ordinàries i extraordinàries) ascendeixen a 15.450.853,02 euros, una diferència que dóna com a resultat el superàvit. La generositat dels fidels, tal com va apuntar Jaume Saperas, «fa que aquesta sigui la principal font de finançament, que se situa en el 38,24% dels ingressos». Mn. Fortuny es va mostrar confiat que «la predisposició

dels fidels, amb una lleugera tendència a l'alça, suplirà la quantitat econòmica que fins ara rebíem de l'Estat».

L'ecònom diocesà va explicar que el superàvit respon, sobretot, als ingressos extraordinaris derivats de la venda de patrimoni, concretament d'un terreny situat al terme municipal de Cambrils que antigament va ser finca rústega i que, ja fa anys, va ser requalificada com a urbanitzable. Mn. Joaquim Fortuny va deixar clar que «amb la previsió de despeses d'aquest 2007 el superàvit quedarà totalment absorbit». I és que hi ha diferents i importants obres en fase d'execució, com ara el Centre Social del barri de Torreforta, l'últim pavelló de l'escola del barri de Bonavista i els diferents treballs de restauració de la capella major del Seminari, les reformes de la Casa de l'Arquebisbat o la rectoria del Vendrell. De cara a un futur immediat és previst afrontar

Mn. Joaquim Fortuny i Jaume Saperas van informar del balanç econòmic.

obres de tanta envergadura com la rehabilitació de l'edifici del Seminari, que permetrà, entre altres possibilitats, obrir l'important fons bibliotecari i establir-hi totes les delegacions vinculades a la Pastoral de la Joventut, a més de millorar les dependències que actualment ocupa l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós.

Joan Boronat

LLEIDA

Les claus del nou finançament de l'Església

■ El vicesecretari de la CEE per a Afers Econòmics va dir que no hi ha cap sistema més democràtic

El vicesecretari per a Afers Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola i degà de la Facultat de Ciències Econòmiques de las Universitat Autònoma de Madrid, Fernando Giménez Barriocanal, va ser a Lleida

el 13 de novembre en vigílies de la diada de Germanor, convidat per la vicaria d'Afers Econòmics del bisbat de Lleida, per defensar i alhora explicar el nou finançament de l'Església i els instruments per fer-ne possible el sosteniment.

Giménez va tenir durant el matí una sessió informativa celebrada a l'Acadèmia Mariana, prou densa i important, amb els sacerdots i religiosos de la diòcesi, per tal de presentar-los la nova assignació tributària que a partir de l'1 de gener d'aquest any regeix entre l'Estat i l'Església catòlica.

Durant la sessió, eminentment informativa, es van abordar els temes que els afecten directament com a responsables i titulars d'institucions eclesials: la declaració de l'IVA, les transmissions patrimonials, els impostos sobre béns immobles, els impostos sobre construccions, les donacions i els donatius, la creueta a la renda, etc.

A la tarda, en roda de premsa amb els mitjans de comunicació de Lleida, el professor Fernando Giménez va explicar que en l'actualitat l'Església només rep allò que els contribuents decideixen a través del sistema tributari, és a dir, marcant la creueta en la declaració de la renda que permet oferir el 0,7% a favor de l'Església. En aquest sentit, va dir que no hi ha cap sistema més democràtic que aquest: «Qui vol pot finançar l'Església i qui no ho vol, no ho fa.»

El vicesecretari va dir que un de cada tres contribuents marca actualment la creueta en la declaració de la renda. A la demarcació de Lleida, que comprèn tres bisbats (Lleida, Urgell i Solsona), el percentatge és poc més del 31%, un xic més baix que la mitjana nacional, que es del 33%, mentre que a Catalunya, la mitjana és del 23%.

Fernando Giménez va acabar la seva estada a Lleida amb una xerrada-col·loqui oberta a tothom i celebrada al Teatre de

El vicesecretari de la CEE va informar del nou finançament.

l'Acadèmia Mariana, amb una nodrida assistència. El bisbe Xavier Salinas va obrir l'acte afirmant que l'Església en aquest tema es troba en un moment decisiu: «I és ara quan hem de fer possible el sosteniment de l'Església amb una acció transparent i positiva.»

Després de la presentació del ponent, a càrrec del vicari episcopal d'Afers Econòmics del bisbat de Lleida, Mn. Josep A. Ginestà, el vicesecretari de la CEE va dir que davant d'aquesta nova situació l'Església ha de fer un esforç per explicar el que fa: «Aquest és l'objectiu de la campanya de publicitat en premsa, televisió i internet que ha engegat la CEE: arribar a la societat i explicar-li, amb un llenguatge actual, què és i què fa l'Església catòlica.»

En aquesta línia, el vicesecretari va anar desgranant xifres de la realitat de l'Església a Espanya i dels seus fins, que

no són altres que el manteniment del culte, el sosteniment dels sacerdots i ministres, l'exercici de l'apostolat i de la caritat. «L'Església pot disposar de béns per assolir aquests fins», va dir Fernando Giménez citant el Codi de Dret Canònic.

Així mateix va anar detallant allò que l'Església aporta a la societat: 90 centres hospitalaris, 111 ambulatoris i dispensaris, 933 residències d'ancians, 284 centres d'atenció i tutela d'infants i joves, 104 consultoris familiars i 2.833 centres assistencials amb 2,5 milions de ciutadans assistits per l'Església a Espanya, a més d'un bon nombre de centres d'ensenyament i d'institucions solidàries com Càritas i Mans Unides. «L'Església només té i vol diners per poder complir el seu fi, que no és altre que l'anunci de l'Evangeli.» El ponent va afegir que l'Església es finança en més d'un 70% amb les aportacions directes dels fidels. Giménez Barri-

Balanç econòmic equilibrat

La diòcesi de Lleida ha equilibrat les despeses i els ingressos del 2006 amb una xifra de 6.457.129,34 euros. En el capítol dels ingressos ordinaris, destaca l'aportació dels fidels mitjançant les col·lectes, donatius, subscripcions i ingressos per serveis amb 1.760.052,67 euros. Aquesta xifra representa un 55% del total d'aquests ingressos ordinaris. En el balanç econòmic diocesà de l'any 2006 també és important la xifra d'ingressos extraordinaris amb un total de 3.207.843,84 euros, gràcies a les aportacions d'entitats civils, institucions diverses i també dels sacerdots i laics, per fer front a la despesa econòmica que ha representat la restauració de l'Acadèmia Mariana i la construcció de la nova casa d'espiritualitat.

En el capítol de despeses la diòcesi ha destinat 1.856.460,60 euros al funcionament i les activitats diocesanes; així com 1.207.325,64 al capítol de personal. La diòcesi ha destinat també 139.665,92 euros a la comunió de béns en l'Església.

ocanal va fer una crida als fidels a prendre consciència com a catòlics: «Som nosaltres els que hem de sostenir l'Església i ser transparents amb aquests comptes.»

El vicesecretari de la CEE va acabar la seva xerrada afirmant que la nova assignació tributària de l'Església representa un pas definitori per a l'autofinançament: «L'Església ha apostat per la majoria d'edat pel que fa al seu finançament i això és important i esperançador.»

Jordi Curcó

GIRONA

Robert Xifre: «Només un 25% dels contribuents marca la creueta»

La gestió econòmica de la diòcesi de Girona, pel que fa a l'any 2006, presenta un petit superàvit de 36.000 euros. L'ecònom diocesà, Robert Xifre, amb una notable experiència empresarial, s'enfronta, com ho fa l'Església arreu de l'Estat, amb uns canvis en el finançament per al proper exercici, en no garantir l'Administració una cobertura dels pressupostos. Tot dependrà de la generositat dels fidels, tant des de les seves aportacions directes, com de les procedents de la seva declaració de la renda.

—Com es distribueixen els ingressos i les despeses a la diòcesi de Girona?

—Les aportacions dels fidels representen un 49%, un altre 20% procedeix de la Conferència Episcopal Espanyola i, concretament, de l'assignació tributària, un altre 15% de la prestació de serveis i un 10% de subvencions d'entitats públiques i privades. La resta, de les rendes financeres i mobiliàries. Pel que fa a despeses, els dos grans capítols són el manteniment i el funcionament, que inclou tots els temples,

cases rectorals i altres equipaments, que suposa el 60%, segueixen les de personal, preveres i laics al servei de la diòcesi, un 23%, i el 17% que resta correspon a les aportacions solidàries a la Tarraconense, a la Conferència Episcopal Espanyola i a l'Església universal.

—Quina problemàtica específica, des del punt de vista de finançament, presenta la diòcesi de Girona?

—Una situació que comparteixen altres diòcesis catalanes, especialment les de la Catalunya vella: el manteniment del patrimoni. Som dipositaris d'un gran volum d'obres d'art, immobles i mobles, que tenim l'obligació de conservar, mantenir i, en la mesura del possible, millorar. I això suposa despeses importants. Les administracions hi col·laboren i

ajuden, però la feina és enorme i cada nou exercici tenim demandes que són justes i necessàries, però que són difícils d'atendre.

—Per tot plegat, cal continuar apel·lant a la generositat dels fidels?

—Certament. No només és una responsabilitat dels creients, crec que en el camp del patrimoni, per exemple, la responsabilitat és de tots els que tinguin prou sensibilitat per estimar i valorar el que ens han llegat els nostres avantpassats. En aquest sentit, a Girona només el 25,75% de les

declaracions presentades (dades del 2006) del contribuent tenien marcada la creueta corresponent a l'Església catòlica, mentre que en el conjunt de l'Estat era a l'entorn del 40%.

Víctor Gay

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Gairebé 5.000 euros de superàvit

«Des de la Delegació diocesana d'Economia volem continuar treballant per una economia transparent, digna i suficient, però ens cal la sensibilització de tots per fer-la realitat.» Així s'expressava Mn. Francesc X. Escolà, delegat d'Economia del bisbat de Sant Feliu de Llobregat, coincidint amb la diada de Germanor. Tot i que molt minso, el resultat de l'exercici 2006 del bisbat de Sant Feliu de Llobregat ha estat positiu en 4.744 euros. No hi ha dubte que un dels principals reptes de la diòcesi és augmentar l'aportació dels fidels en la col·lecta de Germanor, que l'any 2006 només va ser de 87.967 euros. (C.C.)

SOLSONA

La diòcesi aporta un any més el 0,7% al Tercer Món

La diòcesi de Solsona ha complert enguany amb l'aportació solidària al Tercer Món mitjançant el seu 0,7% del seu pressupost: uns 6.961,78 euros que han anat a parar a la Delegació de Missions del bisbat i que en les properes setmanes concretaran el seu destí, si bé sembla molt probable que vagin a projectes localitzats al Perú. És el tercer any que el bisbat solsoní fa aquesta donació, ja que en les anteriors ocasions el 0,7 % va anar a parar a Càritas i a Mans Unides. (Ramon Estany)

TERRASSA

El delegat demana més col·laboració de tots els fidels

Coincidint amb la campanya de Germanor, Mn. Francesc Pardo, vicari general i delegat per als Afers Econòmics del bisbat de Terrassa, ha fet un escrit sobre *Alguns fets significatius que ens han fet pensar*. Així, es qüestiona com pot ser que en la celebració de casaments o de comunions, moments de gran despesa, les famílies només deixin 25 euros per a la parròquia, o que en les celebracions de la missa els fidels es limitin a donar un euro per a la col·lecta.

«Desitgem tenir preveres, esglésies acollidores i boniques, locals per a les activitats pastorals, recursos per atendre les necessitats, per als espais i les colònies d'infants, per fer unes celebracions amarades de fe i d'esperança en els moments joiosos i en els moments difícils de la vida. Però tot això demana uns mitjans.» Per això Mn. Pardo demana més generositat en les col·lectes de la parròquia, en les celebracions de baptismes, casaments o aniversaris, i en la col·lecta de Germanor. Pel que fa a l'exercici 2006, el bisbat de Terrassa va tancar amb un resultat positiu de 37.012 euros, si bé el Seminari va tenir unes pèrdues de 23.571 euros. (C.C.)

URGELL

Voluntat d'optimitzar i renovar el patrimoni

La diòcesi d'Urgell ha tancat l'exercici del 2006 amb un pressupost equilibrat: uns ingressos de 3.518.930 euros i unes despeses de 3.513.692 euros. Es manté la tendència dels darrers anys d'un moderat superàvit de 5.238 euros. Hi ha una voluntat d'optimitzar al màxim el patrimoni i de rehabilitar-lo. En aquest sentit, el vicari episcopal d'Economia, Mn. Josep M. Mauri, apunta que «a nosaltres se'ns demana no solament conservar aquest patrimoni heretat, sinó optimitzar-lo, pensant no solament en nosaltres, sinó en les futures generacions de creients. Cal que l'estimem i ens el considerem com a propi». Aquesta idea de manteniment i de millora patrimonial té un sentit clar: «Aquest llegat ja ha estat fruit del compromís d'unes comunitats cristianes generoses i de l'expressió d'una fe que impulsava a la col·laboració responsable.»

De fet, i en el capítol d'ingressos, és força representatiu el que es rep de col·lectes, donatius i de subscripcions: 1.603.244 euros. De la Conferència Episcopal Espanyola s'han rebut 942.414 euros i les aportacions de les

diverses institucions rebudes directament pel bisbat destinades a la restauració d'esglésies ascendeix a un total de 414.678 euros.

S'ha fet un esforç d'inversió molt important en la conservació d'edificis, d'esglésies i en equipaments parroquials: s'hi han destinat 1.039.588 euros. També han estat importants les despeses en activitats pastorals i assistencials, en què s'han invertit 334.412, i les aportacions solidàries per a accions socials i d'Església universal que han estat de 247.384. S'han pagat en tributs i despeses financeres 59.944 euros.

Per a Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell, «cal anar difonent amb encert tot el que l'Església catòlica fa i aporta a la societat: és present en els esdeveniments importants de la vida, com ara el baptisme, l'eucaristia, la confirmació, el matrimoni, les malalties, les exèquies... i aporta valors permanents que enalteixen la dignitat de la persona; ajuda els més necessitats, té presència en el món educatiu i cultural... envia missioners de pau. És important ajudar econòmicament a dur a terme aquesta missió». (M.C. Orduña)

TORTOSA

Els responsables d'economia van fer públics els resultats econòmics.

El bisbat tanca l'any 2006 amb superàvit

Davant dels mitjans de comunicació, el vicari episcopal d'Economia del bisbat de Tortosa, Mn. Josep-Maria Membrado, i l'ecònom diocesà, el diaca permanent Llorenç Callau, van fer públics els resultats econòmics corresponents a l'exercici de l'any 2006.

En primer lloc va saltar a la vista el superàvit de l'exercici 2006 en més d'1.300.000 euros. Les aportacions de fidels en col·lectes, donatius i subscripcions ha estat la part més substancial dels ingressos, gairebé el 50%. Seguidament van les aportacions per assignació tributària i les subvencions concretes, que han suposat gairebé el 35% del total d'ingressos. L'altre 15% ha estat recollit per les rendes de patrimoni immobiliari i financer. En la suma total d'ingressos van fer especial menció a la venda de patrimoni, cosa que ha possibilitat arribar a aquest superàvit.

Com en tots els bisbats, la labor de l'Església és molt àmplia i capil·lar. A grans trets, però, una part dels diners adquirits han sufragat les despeses del personal que fan possible la vida de la diòcesi, una altra part ha finançat el funcionament i les activitats dels equipaments diocesans, i una tercera part ha anat a parar a aportacions solidàries de l'Església, a la Conferència Episcopal Espanyola i Tarraconense i a tributs de la diòcesi.

Cal destacar que tant Mn. Membrado, com el diaca Callau, van passar per tots els arxiprestats a presentar aquests números als sacerdots i membres dels consells d'economia. També es va fer menció especial de la campanya que ha posat en marxa la CEE als diferents mitjans de comunicació social per a la declaració de renda. (Víctor-Manuel Cardona)

VIC

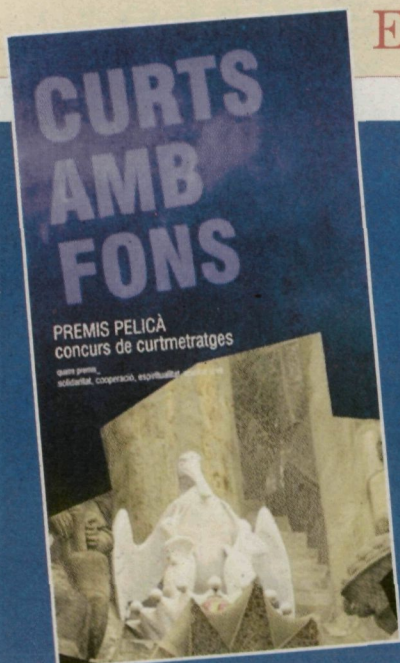
Venda de patrimoni per eixugar el dèficit

L'ecònom diocesà de Vic, Joan Carles Carles, va fer balanç de l'exercici de l'any anterior amb motiu del dia de Germanor. L'any 2006 va ser un any difícil per al bisbat, amb un resultat de les operacions ordinàries negatiu per valor de 137.830 euros. Al final, només una venda extraordinària ha pogut eixugar aquest dèficit.

El total de despeses ha estat de 10.293.492 euros. Destaca el capítol de funcionament i activitats pastorals, amb més d'un 50% del total de despeses. L'altre gran capítol és el de sous i seguretat social, amb un 21%. Finalment, el capítol de conservació d'edificis comporta un altre 19%.

El total d'ingressos ha estat de 10.155.662 euros, que provenen principalment de quatre fonts: les col·lectes i donatius, que representen un 31%; els ingressos per serveis i activitats, un 29%; les rendes patrimonials, un 12%, i l'aportació de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), un 13%. Si en endavant disminueix el nombre de sacerdots, lògicament l'aportació de la CEE serà menor. No obstant això, i respecte d'altres bisbats, Vic està en una bona posició pel que fa als ingressos per serveis i per rendes del patrimoni. Finalment, cal comentar que les col·lectes estan estancades des dels últims tres anys i que, per tant, «fóra bo que en la mesura del possible augmentessin», segons van manifestar fonts diocesanes. (X. Bisbal)

El certamen «Curts amb fons» s'emmarca dins de la IV Setmana de Cinem

Èxit dels primers premis Pelicà de curtsmetratges

La iniciativa *Curts amb fons* pretén promoure el cinema amb valors cristians i humans entre els realitzadors novells. La primera edició d'aquest certamen ha estat tot un èxit, amb la participació de 101 curtsmetratges, tant en castellà com en català, de nou països diferents. El 10 de novembre passat es van lliurar els quatre primers premis

Pelicà al col·legi dels salesians de Rocafort, segons les diferents categories: Solidaritat, Valors Espirituals, Cooperació per al Desenvolupament i Realitat dels Joves. L'editorial Casals editarà en breu un DVD amb els curtsmetratges guanyadors com a eines per difondre els valors en centres educatius, comunitats cristianes o grups de joves.

El pelicà que identifica aquests premis forma part de la façana del Naixement de la Sagrada Família de Gaudí. En la tradició iconogràfica és un bon model de l'entrega pels altres ja que la llegenda diu que el pelicà, en cas de necessitat, es fereix el pit per alimentar amb la seva sang les seves cries. En l'art cristià representa Crist, que dona la vida per a la salvació de la humanitat. Aquesta imatge del pelicà vol representar la iniciativa dels *Curts amb fons* amb la intenció de promoure els valors de la persona, la preocupació pels altres, especialment els més febles, així com els valors cristians. I efectivament, en el premi Solidaritat es va poder contemplar l'atenció que l'Associació Basida presta a malalts de sida. Ana Monescillo va guanyar el premi en aquesta categoria amb el curt *Buscadores*, de 18 minuts de durada. Va recollir el guardó de mans de Mn. Salvador Bacardit, delegat episcopal de Càritas diocesana, juntament amb Pedro, un dels protagonistes del documental. Pedro, extoxicòman, va adreçar unes paraules als assistents: «Evidentment, som persones. Vam caure en un problema, però gràcies a Déu n'hem sortit. Les paraules sobren... el vídeo ho diu tot.» També va voler expressar el seu agraïment al certamen *Curts amb fons*. «Li estem superagraïts», va afirmar.

El premi en la categoria de la Realitat dels Joves es va concedir al mexicà Pablo Olmos per *Por qué lo hago*. El P. Joan Codina, superior provincial dels Salesians de Barcelona, va lliurar el guardó al jove realitzador. Amb tres minuts de gravació «dedicada a tots els que es recorden dels que s'obliden» Pablo Olmos en va tenir prou per fer un retrat de l'Alzheimer. Ja amb el premi a les mans el guanyador va explicar que la seva intenció havia estat «fer somriure l'espectador malgrat que l'Alzheimer sigui una malaltia dura».

«Curts amb fons», una «decisió sàvia»

Tot seguit, Mons. Martínez Sistach va ser l'encarregat de lliurar el premi en la categoria de Valors Espirituals. L'arquebisbe metropolità de Barcelona va voler destacar la necessitat que els segles XX i XXI

Els joves realitzadors premiats al certamen.

tenen de testimonis més que de mestres. Va subratllar també l'impacte comunicatiu del cinema, el seu poder d'expressió ja que «fa pensar, prendre actituds, moltes més que un sermó o un llibre». L'arquebisbe de

Barcelona va lliurar el premi a Jordi López, productor d'*El hombre feliz*, en representació de la directora Lucina Gil. En els 14 minuts que dura el treball guanyador s'explica la història d'un home senzill, estranya-

ment feliç. En el curtsmetratge el jurat va tenir en compte el valor de la fe, expressada en la bondat i la felicitat de les relacions humanes, i la invitació a mirar més enllà de les coses. Jordi López va voler «animar a la realització i el visionat de curtsmetratges, amb els quals es poden dir moltes coses i molt importants sense necessitat de gastar-hi milers d'euros». El productor d'*El hombre feliz* també va llegir unes paraules de la directora, que agraïa a l'arquebisbat de Barcelona la «decisió sàvia» d'iniciar un certamen de curts amb fons.

El darrer premi, en la categoria de Cooperació per al Desenvolupament, va ser per a Gonzalo Ballester pel seu treball *Mimoune*. Va rebre el guardó de mans de Rosa Prades, presidenta de Mans Unides de Barcelona. El curtsmetratge tracta el tema de la immigració il·legal i la separació familiar. Durant 12 minuts, l'espectador es pot acostar a la realitat d'una família separada que, finalment després de molt de temps, es pot comunicar gràcies a una càmera. «Sempre és un honor tenir un premi, sobretot aquest, perquè tot el que he vist m'ha encantat», va assenyalar Gonzalo Ballester en recollir el guardó.

Homenatge a Cristina Kaufmann i al beat Pere Tarrés

Un cop acabada l'entrega oficial de premis als curtsmetratges, es van lliurar també mencions a dos documentals ja consagrats. En primer lloc es va premiar Francesc Grané, autor del documental *Cristina Kaufmann*.

Francesc Grané va rebre un reconeixement pel seu documental sobre Cristina Kaufmann.

L'arquebisbe de

a Espiritual de Barcelona

recrear les soledats. Aquest treball acostarà l'espectador a l'espiritualitat, el pensament i la visió de la realitat de la carmelita de Mataró Cristina Kaufmann, de qui Joan Pau II va dir: «Aquesta és una dona de Déu.» Mn. Jaume Aymar, secretari de la Fundació Missatge Humà i Cristià, va lliurar el premi a Francesc Grané, director d'Eulogos Media i amic personal de la carmelita des del 1983.

Per acabar l'acte Ramon Casals, president de l'editorial Casals, va lliurar el darrer reconeixement a Jordi Roigé i Nacho Tarrés, pel documental sobre el beat Pere Tarrés produït per Utopia Global. Jordi Roigé va animar i va agrair a Mn. Peio Sánchez la iniciativa de la Setmana de Cinema Espiritual. L'editor del documental, emocionat, va comentar l'actualitat de l'obra desenvolupada pel beat català fa setanta anys i va afirmar que «Pere Tarrés deu estar content» pel premi concedit.

Com a valoració del certamen, Mn. Peio Sánchez, director de la Setmana de Cinema Espiritual, va destacar que «ha estat una sorpresa grata i inesperada la gran acollida del concurs», fent referència als més de cent curtsmetratges presentats. «S'han rebut propostes tant del món professional com de l'amateur», va detallar el capellà, amb alguns dels realitzadors que han estat voluntaris en diversos projectes solidaris. Pel que fa als temes, el director del certamen va apuntar la diversitat que s'ha donat: la dona maltractada (*Bonsái*), els camins de solidaritat veïnal (*Emergencia*), vides de sants (*El casal de Xavier*, *El cuarto Rey Mago*, *Fray Juan de la Cruz*) o el dol i l'esperança en el més enllà (*Ara pugem*, *Una vida sin Vero*, *El último adiós*), entre molts altres temes. «La selecció va ser difícil tant per la qualitat tècnica de moltes propostes com pels valors espirituals que presentaven», va reconèixer l'organitzador de la Setmana de Cinema Espiritual.

L'edició es va tancar, és clar, amb la voluntat de continuïtat, i amb el recordatori de Mn. Peio Sánchez que «cadascú ha de fer els seus deures en l'època que li ha tocat». El primer certamen de *Curts amb fons*, que ha comptat amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya, de diferents distribuïdores i empreses de cinema, de l'Associació Catòlica per a la Comunicació Signis, i de diverses institucions eclesials i socials de Barcelona, ha superat totes les expectatives i en la seva primera edició ja ha esdevingut una proposta de referència en l'Església catòlica.

Mónica García

Barcelona va lliurar el premi de Valors Espirituals.

SOLIDARITAT (CÀRITAS)

Buscadores,

de Ana Monescillo, 18 min.

Sinopsi: Cerquem la felicitat sense saber on: com els borratxos busquen casa seva sabent confusament que en tenen una. I si algú, en algun lloc, s'atrevis a parlar d'aquesta recerca?

Valoració: Un testimoni eloqüent de la lluita dels malalts de sida per tirar endavant i obrir-se al futur amb ganes i desitjos de viure. I en el camí, el suport dels que els ajuden a tirar endavant.

VALORS ESPIRITUALS (FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIÀ)

El hombre feliz,

de Lucina Gil, 14 min.

Sinopsi: Científics d'una universitat nord-americana estan buscant l'home feliç. Pepe Perdigones diu que és feliç, però estranyament no té allò que se suposa que cal tenir per ser feliç. L'increïble és que potser forma part d'una espècie en extinció.

Valoració: En clau d'humor se'ns presenta el valor de la felicitat que passa per la bondat i la fidelitat de les relacions. Cosa que invita a mirar més enllà, gairebé a estar en la glòria.

REALITAT DELS JOVES (SALESIANS DE BARCELONA)

¿Por qué lo hago?,

de Pablo Olmos, 3 min.

Sinopsi: L'Alzheimer és la malaltia del segle. Aquest curtsmetratge està dedicat a tots els que es recorden dels que s'obliden.

Valoració: Es tracta del reconeixement, des d'una història personal, de la tasca de tots els joves voluntaris que lliuren el seu temps gratuïtament per créixer com a persones.

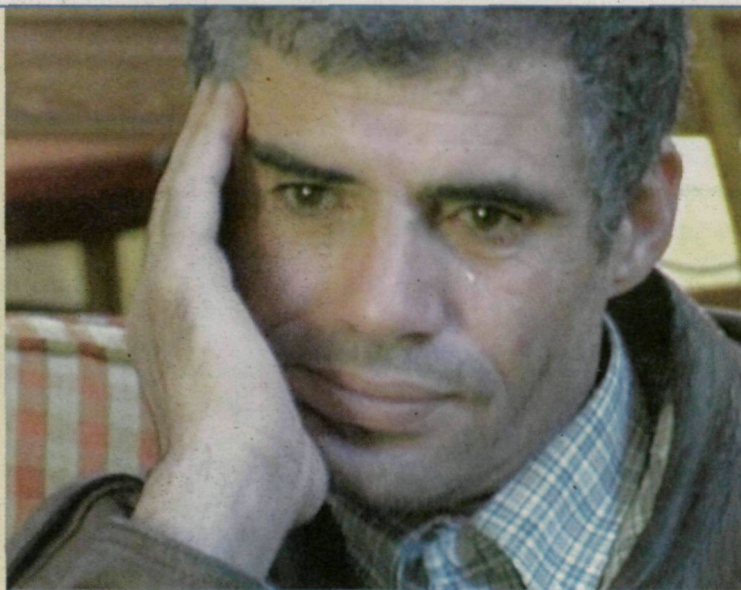
COOPERACIÓ AL DESENVOLUPAMENT (MANS UNIDES)

Mimouna,

de Gonzalo Ballester, 12 min.

Sinopsi: Curt documental que aborda la immigració il·legal, on al desarrelament social s'uneix allò més dur i difícil: la separació familiar. Aquest treball va sorgir amb el desig de reunir, encara que només fos a través d'una càmera, una família que des de fa molt de temps espera el moment.

Valoració: El curt esdevé un indret de comunicació i d'encontre, de cooperació. Els que estan lluny queden momentàniament pròxims i l'espectador se sent convidat a comprendre més veritablement l'altre.

Barcelona

BARCELONA.— Després de tres anys de provisionalitat, el 4 d'octubre passat la nova parròquia de Sant Domènec de Guzman va ser solemnement dedicada a Déu per Mons. Lluís Martínez Sistach. Tots els fidels que es van

aplegar per assistir a l'esdeveniment van mostrar la seva gran joia, començant per Mn. Jaume Duch, actual administrador de Sant Domènec. La cerimònia va comptar igualment amb la presència dels arquitectes que han

projectat el nou temple. Al llarg de l'eucaristia es van dur a terme tots els gestos propis del ritu de dedicació, com ara l'aspersió de l'aigua al poble, les parets i l'altar, la unció de l'altar i les parets o l'encensament.

Dedicació de la nova església de Sant Domènec de Guzman

■ La parròquia es va omplir de feligresos deu mesos després d'iniciar-se les obres

El diumenge 4 d'octubre va «arribar el moment esperat», segons va expressar Mn. Jaume Duch, de la dedicació de l'església parroquial sota l'advocació de Sant Domènec de Guzman, al barri barceloní de Sant Antoni. El temple es va omplir de feligresos per participar en l'acte, que després de 10 mesos d'obres els permet tornar a desenvolupar les activitats parroquials en uns nous locals.

L'arquebisbe de Barcelona va presidir l'eucaristia juntament amb set preveres més, alguns d'ells de les parròquies veïnes de l'arxiprestat de Sant Josep Oriol, al qual pertany Sant Domènec. El primer en adreçar-se als fidels va ser el rector, que va fer referència a les dificultats que els parroquians han hagut de passar durant aquests tres anys. Tanmateix, Mn. Duch va sobrenaturalitzar aquest fet pel «bé espiritual que han experimentat, relativitzant falses seguretats; per tant donem gràcies a Déu per aquests tres anys de provisionalitat». També els arquitectes van agrair a «l'arquebisbat de Barcelona, a Mn. Duch, a Sant Domènec i especialment a la Mare de Déu de la Mercè la seva protecció i la

L'arquebisbe Martínez Sistach va consagrar el nou temple.

possibilitat de dur a terme aquest projecte que ha de donar molta glòria a Déu».

Mons. Martínez Sistach va destacar durant l'homilia la importància de la comunitat. «Al principi l'església feia refe-

rència a la comunitat, no el lloc de culte», va explicar el purpurat, «i nosaltres som l'edifici que Déu construeix, som pedres vives!». Fent al·lusió a la lectura de la carta de sant Pau als Corintis, l'arquebisbe

de Barcelona va afirmar que «nosaltres som, doncs, més importants que les esglésies que costen tant de fer», alhora que va animar els fidels congregats «a construir aquesta Església, vivint el Senyor, sent responsables, amb la pregària diària sòlida i fonamentada». Mons. Martínez Sistach va recordar igualment la transcendència del treball en comunió ja que «la parròquia aïllada no funciona». També va valorar la importància dels laics per «transformar, estructurar, replantejar, per posar la llavor de l'Evangeli i en definitiva posar-se al servei de les persones». «Hem d'estar en el món però sense ser del món, sense tenir els seus criteris», va alertar també l'arquebisbe metropolità de Barcelona. Finalment el prelat va demanar una comunió «afectiva i efectiva de tots els cristians per créixer en la vida de Crist, fent l'esforç —com Zaqueu a l'Evangeli— d'anar a cercar Jesús en l'Eucaristia».

Abans de finalitzar la cerimònia de la santificació de l'església i de l'altar «per fer-ne per sempre un lloc sant i una taula tothora parada per al sacrifici de Crist», es va signar l'acta de la dedicació. Mons. Martínez Sistach va explicar que «ara que l'altar està dedicat a Déu, representa Crist i per tant avui, qui ho desitgi pot venir a besar-lo». Molts dels assistents van passar a besar l'altar com a signe de veneració mentre entonaven el cant final.

Mónica García

La identitat femenina a la llum de la Mare de Déu

BARCELONA.— Del 2 al 4 de novembre va tenir lloc a la Fundació Balmesiana de Barcelona la celebració del congrés marià *Maria, la dona en el pla salvífic diví*, organitzat pel moviment Reina de la Pau, en estreta col·laboració amb la Societat Mariològica Espanyola i la Universitat Abat Oliba CEU. La trobada va comptar amb ponents de categoria contrastada, com ara el Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; el Dr. Enrique Llamas, president de la Societat Mariològica Espanyola; Mons. Justo Mullor, director del Centre d'Estudis Diplomàtics de la Santa Seu, o el Dr. René Laurentin, un dels experts més destacats en la Mare de Déu que hi ha actualment a l'Església.

Com han explicat els organitzadors del congrés, l'objectiu de la trobada ha estat «l'aprofundiment en la identitat femenina a la llum de la persona de Maria Santíssima». «Aquesta mirada feta des de dalt —han afegit— pot donar més solucions que d'altres que vénen només des de les ciències sociològiques o psicològiques. La teologia sempre ha estat font de renovació i de riquesa en les situacions reals dels éssers humans.»

Al llarg de les ponències que es van pronunciar durant el congrés es va posar especialment en relleu la vivència de Maria i la seva realització com a dona, al mateix temps que des de diverses perspectives de l'antropologia cristiana s'oferia llum sobre el que és l'home i el que és la dona. La conferència de cloenda, impartida pel mariòleg francès René Laurentin, va ser particularment aplaudida.

Com a coordinador acadèmic del congrés, el Dr. Joan Antoni Mateo s'ha mostrat molt satisfet per la celebració d'aquesta trobada i ha apostat decididament per la continuïtat. «La reflexió sobre Maria és molt il·luminosa —ha dit— i pot aportar molt a la vida dels cristians.» (C.C.)

El congrés va tenir lloc a la Fundació Balmesiana.

Mor Mn. Josep M. Puxan

BARCELONA.— El 5 de novembre passat va morir a Barcelona Mn. Josep M. Puxan, rector de la parròquia de Santa Engràcia de Barcelona i consiliari de l'ACO i de la JOC. Amb només 58 anys, Mn. Puxan patia des de feia temps un càncer que, malgrat tot, no havia aconseguit apartar-lo totalment de la parròquia. Després d'una forta recaiguda que el va mantenir ingressat un temps a l'hospital de la Vall d'Hebron va tornar a Santa Engràcia, on va ser trobat mort el matí del 5 de novembre davant de l'ordinador.

Molt estimat per totes les comunitats per on ha passat i molt especialment pels joves membres dels moviments especialitzats ACO i JOC, la reacció de la gent no s'ha fet esperar i fins i tot s'ha creat a Internet un bloc dedicat a la seva figura: <http://puxan.blogspot.com>. En paraules d'alguns dels qui el van tractar més de prop, «Josep M. Puxan ha estat un punt importantíssim de referència: per la seva voluntat d'estar a prop de la gent, per la seva senzillesa, capacitat d'escoltar, per l'austeritat i manca absoluta de protagonisme, per la generositat i per la seva alegria...». Puxan destacava per viure les coses amb «dedicació i goig», «sempre a punt en el moment de fer les feines més pesades».

També ha estat admirable com ha afrontat la malaltia. I és que, com ell mateix va expressar en un escrit comunitari, «és un regal poder viure una malaltia, en aquest cas un càncer, tan i tan acompanyat, des del primer moment, quan encara no en sabia res, per la família, i després per la comunitat, pels amics..., des de la fe, units en la pregària, des de l'estimació com una font constant d'energia». I afegia: «Fins que un no ho viu en la pròpia pell potser costa d'entendre, però també és un regal sentir-se fent camí amb moltes persones que viuen la mateixa situació o situacions semblants.» (C.C.)

Mn. Josep M. Puxan era rector de Santa Engràcia de Barcelona.

Tortosa

Setmana plena d'activitats a Peníscola

■ La parròquia ha recuperat l'advocació de Santa Maria de Peníscola

PENÍSCOLA.— Després de les obres fetes a la parròquia de Peníscola amb motiu de l'exposició *La llum de les imatges*, el Consell Parroquial, encapçalat pel rector, Mn. Manel Domènech, ha renovat les sales de la parròquia, el presbiteri i l'altar major. Ha recuperat l'advocació de Santa Maria de Peníscola i l'ha posada com a titular de l'altar major. Tot ha estat fet en una setmana, del 21 al 28 d'octubre, plena d'activitats.

La nova dedicació de l'altar major, la nova imatge de santa Maria de Peníscola i tot el que ha preparat el Consell Parroquial han aconseguit remoure tot el poble de Peníscola. Han estat uns dies plens de vida que han estat també ocasió de renovar la fe i formar-la d'acord amb la realitat de la societat actual.

La preparació d'aquesta setmana parroquial va començar amb la distribució d'una enquesta a unes 600 persones sobre la realitat de la parròquia. El diumenge 21 d'octubre, a l'església va tenir lloc la presentació de la setmana cultural. Sota la presidència de l'alcalde de la ciutat i del rector, es va distribuir el programa de la setmana cultural. Mn. Arín, Mn. Añó, Mn. Guerola i Simó Castillo es van apropar a la realitat de la parròquia des de diferents vessants, tant a nivell històric local com a nivell teològic i des de la realitat pastoral de la diòcesi. Cal destacar

la gran afluència de gent als concerts i a totes les conferències. Al mateix acte es va fer la presentació del llibre *Santa Maria de Peníscola. Miscelánea*, on diversos autors parlen de la parròquia des de la perspectiva cultural, pastoral, arquitectònica i històrica.

Després es va obrir al públic l'exposició sobre la parròquia que es va instal·lar a la sagristia i a les cinc sales de catequesi. L'exposició era doble. Una primera mostrava el tresor parroquial, ja que cal tenir en compte que Peníscola va ser la seu del papa Benet XIII, conegut com el papa Luna. La segona era una exposició gràfica que mostrava el dia a dia de la parròquia.

A la tarda, quan ja començava a fosquejar, les 700 persones reunides a la

Mons. Xavier Salinas va presidir la missa a l'església de Peníscola.

plaça de Santa Maria van començar a pujar la costera que porta a la parròquia acompanyant la nova imatge de santa Maria de Peníscola. Una advocació que s'havia perdut i que ara s'ha esculpit se-

guint els trets de la imatge de Maria que hi ha a la pedra clau de l'absis de la parròquia. El grup de tambors, la banda municipal, representants de totes les entitats locals, la corporació municipal en ple i el clergat acompanyaven la nova imatge que era portada per catorze joves mariners vestits de gala i encapçalats per torxes que il·luminaven el camí.

El diumenge 28 va ser l'esclat final de tota una setmana intensa de vida cultural i pastoral. A les 12.30 h va tenir lloc la missa, amb una església plena fins a vessar, amb gent al carrer, presidida pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, i concelebrada per quatre sacerdots. En aquesta Eucaristia, en què es va fer servir el preciós calze del papa Luna que es conserva a la parròquia, el bisbe va consagrar el nou altar, va beneir la imatge i inaugurava les obres de restauració. Acte seguit, va tenir lloc de nou una jornada de portes obertes per a tots els que encara no havien pogut visitar les novetats. La festa va acabar amb un dinar de germanor presidit pel bisbe i per l'alcalde i en el qual van participar 280 persones. Al final del dinar es va fer el lliurament oficial del llibre al bisbe i als membres del Consell Parroquial.

Víctor-Manuel Cardona

El Seminari celebra la Festa del Reservat

TORTOSA.— El primer dilluns de novembre se celebra al Seminari de Tortosa la Festa del Reservat, l'aniversari de la reserva del Santíssim Sagrament al nou Seminari. Aquest any va ser el 5 de novembre i més de vuitanta sacerdots van participar en els tradicionals actes que se celebren amb solemnitat i germanor cada any.

L'habitual conferència amb què s'inicia la jornada va estar enguany dictada pel bisbe diocesà, Mons. Xavier Salinas, precedit pel rector del Seminari, Mn. Xavier Vilanova, parlant de la Pastoral Vocacional i de la necessitat que ens sentim tots implicats i col·laboradors en la mesura de les nostres possibilitats en aquest àmbit de la diòcesi que és on estem treballant el nostre futur.

La conferència del bisbe Salinas es titulava *Actualitat de la dimensió apostòlica de l'Església*. Van ser unes reflexions al voltant de les catequesis dels dimecres que ha pronunciat el papa Benet XVI sobre eclesiologia i que la Subcomissió de Catequesi de la Conferència Episcopal ha publicat en un llibret. L'Església, la tradició, els apòstols, la successió apostòlica, els col·laboradors, van ser alguns dels temes en els quals va entrar el bisbe.

Després d'animar a llegir amb deteniment aquestes catequesis papals Mons. Salinas va voler compartir amb el clergat tortosí alguns pensaments i projectes que està impulsant.

Va insistir en la Pastoral Vocacional i en la necessitat urgent que tenim de posar-nos a treballar, sabent que tot és do de Déu i especialment aquest àmbit, però que també s'hi fa necessari el nostre treball i esforç. Una novetat important a l'edifici del Seminari serà la nova ubicació dels seminaristes, que es traslladaran a la façana principal després d'haver estat habilitada com cal. El pavelló que ara acull els seminaristes serà dedicat a l'escola d'hosteleria Cè-

sar Ritz. També va parlar del seu ministeri com a administrador apostòlic de Lleida i va recordar que, malgrat la seva ocupació, està sempre obert a escoltar els sacerdots i acollir-los. Per acabar, va comentar la proposta d'un grup de religiosos hispanoamericans que han demanat venir a formar-se al Seminari de Tortosa, si bé ells mateixos farien pel seu costat la vida comunitària i de formació en el propi carisma.

A la missa, concelebrada pels vuitanta sacerdots assistents, el bisbe Salinas va pronunciar una homília

El clergat va renovar la consagració del Seminari a Jesucrist.

centrada en el misteri eucarístic i en la seva importància per a la vida del sacerdot. Després va tenir lloc la processó eucarística pels passadissos del Seminari per fer l'adoració al pati central i allí renovar la consagració del Seminari a Jesucrist, gran sacerdot per sempre i cantar l'*Haec est dies*, de Mn. Peris. En tornar a la capella central, va tenir lloc la reserva.

El dinar de germanor als menjadors del Seminari i la tertúlia de després de dinar per comentar la vida, la pastoral i fomentar l'amistat i el companyerisme van posar punt final a aquesta primera jornada sacerdotal del curs. (V.M.C.)

Trobada d'inici de curs dels professors de Religió

TORTOSA.— El 20 d'octubre va tenir lloc la trobada anual d'inici de curs i la reunió de professors de Religió del bisbat de Tortosa, amb l'assistència de 100 professors. La reunió va consistir en el lliurament de la missió diocesana, la trobada amb el bisbe i el fet de compartir una jornada de formació i de convivència, tot subratllant-ne el signe d'identitat.

En aquest primer dia que marca l'inici de curs sempre es fa d'una manera solemne i oficial el lliurament de la missió: l'encàrrec que fa el bisbe a aquests professors de fer classe de religió. Perquè els professors de religió no fan només un treball, també un servei, en nom de l'Església, a les famílies, als nois i als joves de les nostres terres, i a la cultura del nostre país; tenint com a prioritari dos aspectes bàsics de la tasca educativa dels professors de religió: presentar Jesús, la seva vida i pensament i el diàleg interreligiós i ecumènic, avui en la nostra societat multicultural. En definitiva, va ser un dia de convivència i d'intercanvi d'experiències, de retrobament després de les vacances d'estiu i d'agafar força i impuls per viure amb intensitat i generositat el nou curs que ha començat. Per acabar es va fer el dinar de germanor.

La jornada es va iniciar amb la trobada amb el bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas. En les paraules d'acollida i de benvinguda, el bisbe agràia als professors la tasca que fan i els encoratjava a no deixar-se portar per la mandra sinó a continuar formant-se, renovant interiorment i personalment el seu compromís cristià. Després, tots els participants es van dividir en grups de treball per parlar i aprofundir sobre una enquesta en la qual es parla del tema de com impartim l'assignatura de Religió i de les dificultats i reptes amb què ens trobem.

La part més prosaica va venir de la mà del delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Miquel Garcia Bailach, que va presentar les informacions laborals per part dels sindicats i la posada en marxa de la pàgina web dels professors de Religió de Catalunya: www.religio.cat. Es va recordar també que els delegats diocesans d'Ensenyament de tot Catalunya preparen la Trobada de Professors de Religió de la Tarraconense que serà, si Déu vol, el 19 d'abril a Tarragona. (V.M.C.)

Tarragona

Jornades de Formació per a Catequistes a Vila-seca

■ És una experiència conjunta de les diòcesis de Catalunya i les Balears en l'àmbit de la catequesi

VILA-SECA.— Un total de 350 catequistes, alguns acompanyats pels respectius marits, mullers o fills, es van reunir des del divendres 9 fins al diumenge 11 de novembre a l'Hotel Palas de la platja de la Pineda, en les Jornades de Formació per a Catequistes convocades des del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les illes Balears. Aquestes jornades són possibles gràcies a la unió d'esforços amb vista a una formació més dinàmica i eficaç.

Les jornades van comptar amb la presència dels bisbes de Tarragona i Tortosa.

El tema, desenvolupat sota el títol *El catequista en un món de comunicació*, es va centrar en la figura del catequista com a mestre, animador i testimoni, però considerant alhora que l'escenari on avui desenvolupa aquesta tasca de transmissió de la fe és el context d'un món marcat per la comunicació.

El periodista Xavier Gaset va donar el tret de sortida amb una ponència sobre les funcions de la comunicació entorn de l'axioma *No es pot no comunicar*. Jaume Galobart, en la segona ponència, feia avinent que la primera

comunicació del catequista és una comunicació profunda amb Déu. El teòleg Armand Puig va dissertar sobre *Conèixer Déu per comunicar-lo a l'home*, mentre que Carme Borbonès va parlar de *Conèixer l'home per comunicar-li Déu*.

Diumenge al matí Esteve Pujol va parlar entorn de l'acció del catequista i la necessitat d'establir una relació educativa posant en marxa uns mitjans adequats.

Els organitzadors pretenen que sigui una ocasió per a la formació personal dels catequistes que els vagi capacitant

per tal de comunicar el missatge evangèlic, posant una atenció especial en la vinculació entre la formació i la vida de l'Església, de manera que s'asseguri una formació completa, actualitzada i permanent en totes les dimensions del ser, del saber i del saber fer de l'educador.

Al llarg d'aquests tres dies de treball conjunt es va assolir un clima de convivència gratificant i es va viure una experiència de comunicació entre catequistes més enllà de la pròpia comunitat parroquial. (C.C.)

Concert a benefici de la Capella del Santíssim de la catedral

TARRAGONA.— El Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral organitza per al divendres 30 d'aquest mes de novembre un singular esdeveniment musical que tindrà lloc a les nou de vespre a la catedral tarragonina. Es tracta d'un concert extraordinari que té com a objectiu recaptar fons en benefici de les obres de restauració que es duen a terme a la capella del Santíssim Sagrament de la catedral metropolitana i primada de Tarragona. L'aportació, en concepte d'entrada al concert, és voluntària.

El concert anirà a càrrec del Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral amb els organistes Jordi Vergés i Miquel Castillejo, sota la direcció de Mn. Miquel Barbarà. A la primera part s'interpretarà la peça *A la catedral* (simfonia), del mestre Joan Juncà. A la segona part s'executarà *Credidi* (cor a 5 veus mixtes, orquestra i orgue), de Salvador Pedrola, i *Veni creator* (cor a 8 veus mixtes, orquestra i orgue), de Joan Crisòstom Ripollès. (J.B.)

Festa de la Catequesi a la parròquia del Vendrell

EL VENDRELL.— El dia de Tots Sants, a l'ofici de les dotze del migdia, la parròquia de Sant Salvador del Vendrell va celebrar la Festa de la Catequesi, amb l'església plena de gom a gom, amb la presència de tots els qui assisteixen a catequesi, acompanyats de familiars, catequistes i fidels en general. El motiu era celebrar plegats l'inici del curs parroquial. La celebració, molt festiva i participada, va estar animada pels cants i la música del grup de joves Santa Anna.

Al centre del presbiteri, una olivera recordava als participants el sentit de la inscripció del baldaquí del altar major: «Els cristians som com brots d'olivera al voltant de la taula del Senyor.» Així, tots els participants, amb un brot d'olivera a les mans, van fer la professió de fe i van expressar el seu compromís de ser portadors de pau en tota ocasió. En l'Eucaristia també es va fer esment dels avantpassats difunts que van fundar la parròquia fa 700 anys i del vendrellenc recentment proclamat beat, fra Andreu Maria Solé Rovira. Mn. Josep Maria Barenys, rector del Vendrell, va agrair als catequistes el seu voluntariat i els va animar a continuar en la seva important tasca. (J.B.)

Els preparatius de l'Any Jubilar impliquen la societat

TARRAGONA.— L'Any Jubilar que celebrarà l'arxidiòcesi de Tarragona amb motiu del 1.750è aniversari del martiri de sant Fructuós, bisbe de Tarragona, i sant Auguri i sant Eulogi, diaques, immolats a l'amfiteatre de la ciutat el 21 de gener de l'any 259, durant la persecució de cristians decretada pels emperadors romans Valerià i Gal·liè, està mobilitzant la societat civil tarragonina. Es treballa a fons en els preparatius de la commemoració en la qual s'estan implicant les diferents institucions i estaments.

Per tal d'anar avançant en diversos aspectes organitzatius, a finals del mes d'octubre passat es va reunir a la casa de l'arquebisbat la comissió per al programa social, presidida per Mn. Santi Soro, delegat diocesà de Pastoral Social. També sota la presidència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat del pare Pere Cardona, delegat diocesà de Vida Consagrada, es va procedir a la presentació, per part de Marisa Jiménez, secretària de la comissió executiva, de l'Any Jubilar als representants de les comunitats religioses amb presència a la diòcesi.

Posteriorment, el dia 29 d'octubre, al palau municipal de Tarragona es va reunir la comissió mixta ajuntament-arquebisbat per tal de tractar diversos temes relatius a l'Any Jubilar. Per part de l'arquebisbat es va presentar a les autoritats el programa d'actes a desenvolupar durant el període que va del 21 de gener del 2008 al 21 de gener del 2009, així com diversos elements informatius, de promoció i el logotip definitiu de l'Any Jubilar.

Paral·lelament, membres de la comissió executiva, amb l'arquebisbe Jaume al capdavant, es van entrevistar recentment amb el president de la Diputació de Tarragona, Josep Poblet; el delegat territorial del govern de la Generalitat, Xavier Sabaté, i el sotsdelegat del govern de l'Estat, Joan M. Abelló. Totes tres institucions han expressat la seva bona disposició a col·laborar en l'esdeveniment commemoratiu.

Del 28 al 30 d'octubre un grup de cinc operadors de turisme religiós polonesos, dos d'alemanys i un de britànic van ser convidats pel Patronat de Turisme de la Diputació de Tarragona per tal de conèixer la Costa Daurada i perquè puguin programar pelegrinatges a Tarragona amb motiu de la propera celebració de l'Any Jubilar.

Aquests operadors turístics també van conversar amb representants de l'arquebisbat de Tarragona i van visitar el Museu Bíblic Tarraconense (MBT), la catedral, la capella de Sant Fructuós, la capella de Sant Pau i la capella major del Seminari, guiats per Andreu Muñoz, director del MBT. Així mateix, van fer una visita a l'amfiteatre on van ser sacrificats els tres màrtirs tarragonins.

Els operadors de turisme van aprofitar la seva estada a Tarragona per visitar els monestirs cistercencs de Poblet, Santes Creus i Vallbona de les Monges, així com els principals monuments religiosos de Reus, Valls i Montblanc. (J.B.)

Lleida

La Universitat de Lleida acull la lliçó inaugural de l'Irel

■ El teòleg Ignasi Salvat va destacar que l'Església és diàleg de Déu amb els homes

LLEIDA.— Com es repeteix cada any a mitjans d'octubre, la sala d'actes del rectorat de la Universitat de Lleida va acollir el 18 d'octubre la lliçó inaugural del curs 2007-2008 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, en una solemne sessió acadèmica presidida pel bisbe Xavier Salinas.

L'administrador apostòlic estava acompanyat pel vicerector, Jaume Barrull; la regidora de Cultura de la Paeria, Montse Parra; el director de la Fundació de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, de la Diputació de Lleida, Joan Busqueta, i el director de l'Irel, el Dr. Ramon Prat.

El director, que ja en la seva intervenció va voler posar de manifest la col·laboració institucional existent a Lleida amb l'Irel, va obrir l'acte parlant dels disset anys d'existència de l'Irel, dels 12 de l'Institut Superior, dels nou dels cursos

El bisbe Xavier Salinas va presidir l'acte d'inauguració del curs.

de diplomatura, dels cinc cursos de llicenciats i dels quatre d'Agents de Pastoral.

Ramon Prat va recordar el inici de l'Irel i com havia nascut per conrear el diàleg entre fe i cultura, «per viure la fe tot establint ponts». Va destacar, entre d'altres iniciatives i accions importants, l'aprovació definitiva que la Santa Seu ha donat a l'Institut i la creació dels Amics de l'Irel,

amb unes cinquanta persones que, en paraules seves, «ofereixen una xarxa de solidesa». També va enumerar altres iniciatives que porta a terme com el curs d'Agents de Pastoral i les publicacions.

Tot seguit, el jesuïta i professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya Ignasi Salvat va fer la lliçó inaugural del nou curs amb el títol *El bé es fa present a*

través de l'amor. El teòleg també obria el cicle de conferències que aquest curs l'Irel dedica al tema del bé.

Salvat va començar afirmant que el gran bé de la vida és l'amor: «El bé es fa present a través de l'amor, perquè l'amor és el bé, i aquest es construeix des del respecte a la persona humana.» Ignasi Salvat es va endinsar en el tema definint el bé com a plenitud de la vida, perquè també ajuda l'altre; i l'amor com «el bé absolut que dóna fermesa a totes les nostres accions positives». Es va referir finalment al procés de l'amor que, per al teòleg, es fa amb el diàleg, que té un valor teològic: «Déu és l'amor fidel que no espera, proposa, parla i dialoga... Jesús és la Paraula de Déu, el diàleg i l'Església és també aquest diàleg de Déu amb els homes.» El teòleg va acabar amb aquesta afirmació: «Déu és amor i l'home ve de Déu, per tant l'home és amor.»

L'acte va continuar amb el lliurament de diplomes als alumnes llicenciats, diplomats i agents de pastoral. La cloenda la va fer el bisbe Xavier Salinas, amb paraules de suport a l'acció de l'Irel pel seu servei a la diòcesi de Lleida en la tasca important de construir ponts entre la fe i la cultura. Mons. Salinas va donar així per inaugurat el nou curs 2007-2008 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida.

Jordi Curcó

La parròquia de la Sagrada Família inaugura els treballs de millora

LLEIDA.— La parròquia de la Sagrada Família de Lleida va viure el diumenge 21 d'octubre una jornada històrica amb la inauguració de les obres d'acabament de la façana principal i lateral, on s'ha col·locat una al·legoria de la Sagrada Família; la rehabilitació del campanar coronat amb una creu de ferro, així com la col·locació d'un nou paviment. Els treballs per millorar el temple van obligar a traslladar el culte a la parròquia veïna de Santa Teresa Jornet.

L'acte central va ser la celebració de l'Eucaristia presidida pel vicari de pastoral, Mn. Josep A. Jové, i concelebrada pel rector, Mn. Lluís Sallán, i per Mn. Josep Alexandre Baró, de l'equip sacerdotal de la Unitat Pastoral del barri de Cappont. També van concelebrar el vicari episcopal, Mn. Josep A. Ginestà, i Mn. Jesús Tarragona, el primer rector de la parròquia quan va ser inaugurada fa 43 anys.

La celebració, molt participativa i viscuda amb goig per la comunitat parroquial, va ser cantada per la Coral Shalom, sota la direcció de M. Carme Valls.

El vicari de pastoral va definir la celebració com una jornada de joia per a la parròquia, que ha dignificat el lloc de trobada amb Déu: «A l'església ens reunim per pregar i és per això que la festa d'avui és també una crida a la pregària i a remoure la nostra fe interna.»

Un moment significatiu de la celebració va ser abans de l'ofertori, quan molts dels feligresos que assistien a la celebració es van atansar al presbiteri per omplir amb retalls de roba de diferents colors un collage amb les paraules «Comunitat/diversitat».

Abans d'acabar la missa inaugural, Basili Monturiol, en nom del Consell Parroquial, va donar les gràcies a les entitats i als particulars que amb les seves aportacions econòmiques han fet possible l'acabament del temple després de 43 anys. Les obres han tingut un cost de 370.000 euros, dos terços dels quals han estat sufragats per les aportacions dels fidels.

Mn. Jesús Tarragona va intervenir amb unes sentides paraules que van voler evocar la història de la parròquia. Va recordar el bisbe Aureli del Pino, que va impulsar la construcció de l'església, obra de l'arquitecte Enric Mias; totes les persones i entitats que en aquells primers anys van fer-ne possible la construcció, així com els mossens que han estat al seu servei pastoral. També va destacar els artistes que l'havien embellit, com l'escultora Antonieta Aguiló, autora del Crist que presideix el presbiteri i que va assistir a la celebració.

L'actual rector va manifestar la seva satisfacció per l'acabament de les obres i va agrair a la Paeria l'arranjament dels accessos al temple en la persona de l'alcalde de la ciutat, present a la celebració. Àngel Ros, en una breu intervenció, va destacar el caràcter aglutinador i de trobada que la parròquia representa per al barri. «Tots, uns i altres, treballem per fer més humana la nostra convivència. La parròquia ho fa des de la seva visió transcendent», va dir l'alcalde.

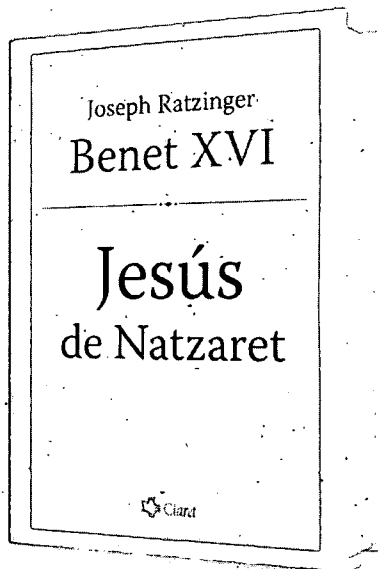
La festa va continuar amb un ball de gegants del Col·lectiu Cultural Cappont que se sumava, així, a la celebració parroquial. (J.C.)

Claret

Roger de Llúria, 5 • 08010-Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.cat

www.claret.cat

360 pàgines. Relligat en tapa dura amb sobrecoberta.

«He volgut intentar –tan bé com he pogut– de presentar el Jesús dels Evangelis com a “Jesús històric” en sentit propi. Estic convençut, que justament aquest Jesús dels Evangelis és una figura històricament plena de sentit i coherent.»

Benet XVI

Eloi Aran Sala
Amor al vent

Motxilla d'un educador en el lleure

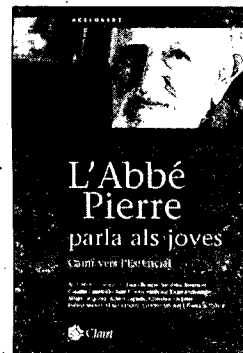
L'experiència educativa d'un monitor i responsable d'un centre d'esplai.

Col. A Cel Obert. 176 pàg.

L'Abbé Pierre parla als joves
Camí vers l'essencial

El testimoniatge i el missatge de l'Abbé Pierre segueixen avui vigents i interpel·len molt especialment els adolescents i joves.

Col. A Cel Obert. 192 pàg.

Les Avellanes

«Continuem la tradició monàstica de lloc de pregària i de trobada amb Déu»

■ El Gmà. Jaume Parés, director del monestir de les Avellanes

La silueta del monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes es dibuixa davant l'esguard dels automobilistes que pugen per la C-12 de Balaguer a Ager. S'alça enmig d'un oasi de vegetació, fruit de gairebé 100 anys de presència marista en aquest indret. El complex posseeix grans proporcions i els nuclis més importants s'estructu-

ren al voltant d'un claustre que té l'encís d'una història acumulada durant molts segles pels monjos premostratencs. Passejar pels seus entorns o fer algunes rutes esdevenen moments privilegiats per les persones que frueixen del silenci i la pau de les instal·lacions monacals. Ens hi endinsem de la mà del germà Jaume Parés, el seu director.

—Què podem trobar actualment al monestir de les Avellanes?

—Un monestir del segle XII amb presenciacions del segle XXI, és a dir, un espai on es donen la mà la pau, la natura, la història i l'element espiritual. Assumim la tradició monàstica de l'acollida a través d'una hostatgeria externa amb el seu servei de restauració inclòs i una casa d'espiritualitat on la comunitat marista acull de manera fraterna.

—Quines pàgines de la història del monestir són més rellevants?

—En la història del monestir, destaquem tres èpoques. La primera, que va del segle XII al segle XIX, amb la presència dels monjos premostratencs que van comptar amb figures extraordinàries com la de l'abat Jaume Caresmar. Una segona època, que correspon a la desamortització del 1835 fins al 1910, va suposar l'espòli del monestir amb la pèrdua d'una magnífica biblioteca i la venda de les tombes dels comtes d'Urgell que, actualment, es troben al Cloister Museum de Nova York. I la tercera, amb l'arribada dels germans maristes, l'any 1910, per posar-hi el noviciat. D'aquí a tres anys celebrarem el centenari de la nostra presència.

—Continua avui el noviciat a les Avellanes?

—L'any 1993 es tanca com a noviciat a causa del reduït nombre d'aspirants a la vida marista però també com a opció institucional amb l'objectiu de situar la formació enmig de la realitat del nostre món. Aquesta opció va suposar un replantejament de l'orientació del monestir, tot posant al dia un llegat històric, obert a l'entorn i a l'Església com a centre espiritual, cultural i turístic.

—Quan parla del monestir com a centre espiritual, què vol dir exactament?

—Continuem la tradició monàstica de lloc de pregària i de trobada amb Déu, aportant les nostres característiques pròpies de l'espiritualitat marista, tot afavorint un seguit d'experiències religioses en el sentit més ampli, on tota persona que està en recerca pugui trobar un espai i un lloc per orientar i aprofundir el seu camí personal.

—Els mitjans de comunicació s'han fet ressò de la seva capacitat d'acollida de diverses tradicions religioses o experiències espirituals. Quins criteris tenen pel que fa al diàleg interreligiós o a la mateixa recerca espiritual?

—Els germans maristes, arrelats en els valors cristians, estem oberts a les perso-

nes i als grups que busquen la dimensió transcendent i el sentit de la vida. Per això els acollim a casa nostra posant a la seva disposició aquest espai privilegiat que és el monestir i el seu entorn.

—Una persona que busqui, o fins i tot que estigui en crisi, què pot trobar a la casa d'espiritualitat?

—En primer lloc, una comunitat de germans que l'acull i que li ofereix un espai de serenor i de pau per trobar-se amb ella mateixa. També la possibilitat d'una orientació i d'un acompanyament que l'ajudi en la recerca. Finalment, una oferta d'itineraris formatius en clau humana, psicològica i espiritual.

—Què són aquests itineraris formatius?

—Els itineraris formatius constitueixen un projecte de formació que privilegia l'experiència i que vol ajudar a créixer com a persona i com a creient des de la perspectiva de l'espiritualitat marista. La idea d'itinerari ens parla de camí amb un inici, amb un recorregut i amb un final concret. Demana un compromís personal durant un temps determinat, utilitzant

El monestir ofereix un servei d'acollida amb els mitjans actuals.

metodologies diverses on es combina el treball individual amb el treball en grup. L'oferta dels itineraris està oberta a tothom, però més particularment als joves, als educadors i als animadors.

—Quins són els principals temes dels itineraris?

—Hem agrupat els itineraris en dos nuclis: a) creixement personal, on el nucli del treball és la psicologia i l'espiritualitat humanista; i b) creixement espiritual, centrat en l'àmbit de l'experiència creient tot aprofundint la vivència de la fe i l'espiritualitat cristiana com a camí de la realització més fonda i gratuïta de la persona. Cal afegir uns itineraris específics maristes que treballen en la descoberta i l'aprofundiment del carisma i la missió marista.

—Anualment, des de fa 35 anys, se celebra al monestir l'anomenada Pasqua de les Avellanes, que és referent pastoral a Catalunya i, fins i tot, a l'estranger. Sobre quins eixos s'estructura aquesta vivència?

—Parlar de Pasqua de les Avellanes és, sens dubte, un referent per a molts joves i grups cristians de casa nostra, que en un moment o altre d'aquests 35 anys s'hi han acostat. La Pasqua els ha remogut i ha produït un autèntic impacte en les seves vides. Els eixos que propicien aquesta vivència poden ser el sentit comunitari de l'experiència cristiana que s'ofereix i la celebració de la litúrgia amb un llenguatge molt proper que implica el jove que hi participa.

—Hi ha també una hostatgeria externa. Amb quina finalitat?

—Es tracta d'un servei obert a tota persona o grup que vulgui gaudir d'un temps de descans, d'esbarjo i de natura. Fins i tot hi ha empreses que troben aquí un lloc idoni per a la formació del seu personal.

—Com ha estat valorada la darrera reforma arquitectònica que s'ha portat a terme al monestir?

—La darrera reforma, portada a terme l'any 2000, ha sabut fer una síntesi entre la història i la modernitat. Ha suposat un gran esforç de l'Institut Marista per posar al dia la casa per tal de prestar un servei d'acollida amb els mitjans actuals mantenint un clima sobri, que transmeti serenor i pau.

—Quin tipus de gent acudeix al monestir?

—El ventall de persones és molt ampli així com les motivacions que les impulsen a venir al monestir. Hi ha gent que hi ve per turisme i altres que busquen pau i tranquil·litat. El fet de ser un monestir també fa que hi vinguin persones en recerca, amb inquietuds espirituals, en el sentit més obert de la paraula.

—La recerca de silenci representa un contrapunt a una vida estressant, angoixada i a corre-cuita? Crida l'atenció que una pel·lícula com *El gran silenci* hagi estat diversos mesos sense interrupció a la cartellera d'un cine de Barcelona.

—Una de les coses que destaquen aquells que fan estada al monestir és precisament el silenci, l'ambient tranquil i serè, s'hi sent el silenci... Crec que més que tot és el contrast amb el ritme diari que és habitual en la nostra societat, poder gaudir d'un ritme que sembla que tingui una altre *tempo*, és un dels elements que ofereix el monestir i el seu entorn i per a molts és el primer pas per a altres descobriments.

—Contrasta aquest silenci amb l'excel·lent equipació de les sales.

—És veritat, però no hem d'oblidar que els motius de l'estada al monestir són molt variats, i els mitjans moderns i les noves tecnologies no tenen per què destorbar un ambient que no renuncia a traspuar serenor i pau.

—La gent que els visita, acostuma a repetir?

—No tinc estadístiques exactes, però en un nombre significatiu de persones, és així!

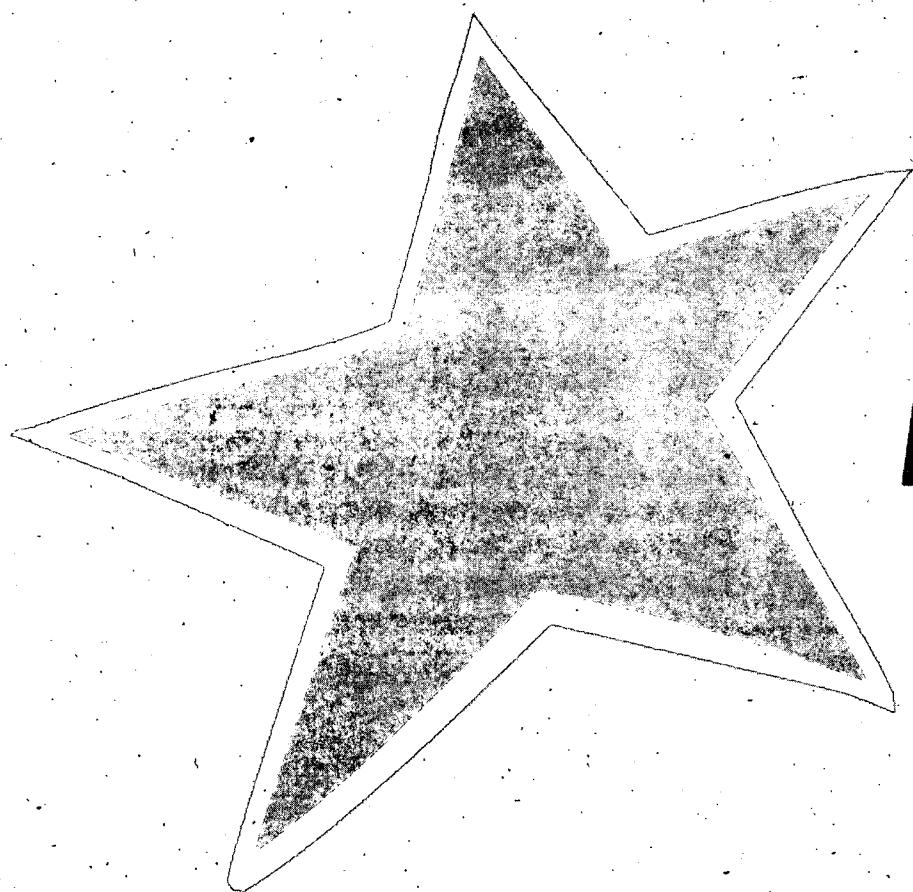
—Què han de fer les persones interessades a anar al monestir de les Avellanes?

—Per tenir una visió global del que s'ofereix al monestir poden posar-se en contacte amb nosaltres a la pàgina www.monestirdelesavellanes.com, a l'adreça avellanes@maristes.org i al telèfon 973 438 006.

Lluís Serra i Llansana

Jaume Parés, germà marista, va néixer l'any 1959 a Igualada, comarca de l'Anoia. És superior de la comunitat de la casa d'espiritualitat i director del monestir de les Avellanes. Es va diplomiar com a mestre i va llicenciar-se en Teologia Moral a l'Acadèmia Alfonsiana de Roma. Ha desenvolupat la seva tasca en l'àmbit escolar com a professor a Badalona i com a coordinador de pastoral i director a Girona. S'ha dedicat a l'escoltisme, tot elaborant una investigació sobre el model d'home que proposa l'itinerari escolta. També ha estat formador dels germans maristes joves i professor universitari de Magisteri. És una persona aficionada al món de la natura així com al camp informàtic.

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- **principat
ràdio**
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Mestres per Bòsnia: ajudar sense paternalisme

■ Organitzen estades de mestres bosnians a Catalunya i Mallorca

L'associació Mestres per Bòsnia es va crear pràcticament enmig de la guerra dels Balcans. Tanmateix, els esdeveniments que van envoltar aquest naixement poden resultar molt familiars. «Feia mesos que als telenotícies, mentre menjàvem, veïem imatges escruixidores, fileres de nens, dones, avis, amb bosses a les mans, per camins gelats, i morts, assassinats, violaci-

ons...», expliquen David Vilalta i Leo Secall, de Mestres per Bòsnia. «Ni tan sols sabíem on parava Bòsnia i Hercegovina —afegeixen—, però no podíem suportar el que estàvem veient ni ens volíem acostumar que aquelles cares anònimes, sense nom, formessin part del nombre de deportats, refugiats, assassinats o violats que tocava aquell dia.»

Aquests mestres catalans es van posar en contacte amb els comitès d'Ajuda Obrera a Bòsnia. Aquests comitès estaven inspirats en una campanya dels sindicats de miners anglesos. En aquells moments els miners de la ciutat de Tuzla van col·laborar amb els anglesos i a l'inici de l'agressió els miners anglosaxons es van sentir solidaris amb els habitants de Tuzla. «Nosaltres ens dedicàvem a recollir aliments i diners per poder pagar-los el transport a les portes dels mercats, a les escoles», expliquen els mestres, «participàvem en actes de solidaritat i denúncia de la situació, perquè ens indignava la passivitat dels governs i les organitzacions internacionals davant dels assassinats a l'antiga Iugoslàvia». Malgrat la militància d'alguns en un partit trotskista, a Mestres per Bòsnia mai no ha importat la ideologia o el motiu pel qual la gent s'anava sumant a la iniciativa. «Ens importava reunir forces per denunciar el genocidi i recollir el màxim de solidaritat "material i humana" i fer-la arribar a persones amb nom i cognoms de la ciutat de Tuzla.»

I finalment alguns dels mestres solidaris van poder viatjar a Bòsnia el juliol del 1995. «Vam viure la massacre de Srebrenica, acompanyats de familiars i amics dels assassinats i vam participar en actes de protesta davant de la caserna d'UNPROFOR (la força de protecció de les Nacions Unides) perquè previnguessin la tragèdia que més tard va tenir lloc, malauradament», recorden els mestres. En aquest mateix viatge, David, Leo i altres participants en la «missió» van conèixer l'escola de Podrinje i les persones que les constituïen i es van adonar que l'ajuda que enviaven es distribuïa a través de les escoles. «Com que nosaltres també érem mestres, vam pensar que hauríem de dotar-nos d'un marc legal i organitzatiu. I així va néixer

L'entitat està formada sobretot per mestres de tots els nivells de l'educació.

Mestres per Bòsnia, d'una forma legal a l'estiu del 1995», expliquen David i Leo.

Retorn en clau de reconciliació

Al principi els objectius van ser molt clars i contundents: «Denunciar la situació reclamant alguna intervenció que aturés la barbàrie i recollir el màxim de solidaritat material i humana per fer-la arribar», recorden els Mestres per Bòsnia. Aquest primer objectiu va venir marcat en gran manera per la carta que van rebre, signada pel col·lectiu educador de l'escola de Podrinje: «És molt important això que ens porteu, però més important és que vingueu, que ens conegueu i que conegueu la nostra realitat, perquè sabem que quan marxeu, allà fora hi haurà gent que pensarà en nosaltres.»

Amb els acords de Dayton, el novembre del 1995, va acabar la guerra i «ens vam plantejar deixar-ho, ja que el nostre compromís ciutadà havia estat assolit», observen David i Leo. Tanmateix va arribar una demanda que els va fer continuar: uns

mestres refugiats els van demanar que els ajudessin a retrobar els mestres que la guerra i els acords de Dayton havien separat. D'aquesta manera va començar el Pla per un retorn en clau de reconciliació. Els objectius van canviar radicalment: es tractava d'ajudar les famílies desplaçades, reconstruir i dotar escoles. Calia organitzar seminaris de mestres per intercanviar experiències i debatre la manera de refer les relacions. Es van organitzar estades de Bòsnia i Hercegovina a Catalunya, convivint durant una setmana en escoles. «Actualment, gràcies a la col·laboració de professionals del Centre de Recursos Joan Amades i del ONCE, s'està fent un treball en profunditat sobre la integració d'alumnes amb problemes visuals», apunten els mestres. Paral·lelament s'ha creat una associació professional de mestres que es diu Ponts de Col·laboració.

Totes les accions solidàries que es duen a terme a Mestres per Bòsnia es fan des del voluntariat. L'entitat està formada per mestres de tots els nivells de l'educació i per persones d'altres àmbits que tinguin

interès per la feina que es desenvolupa a l'associació. David i Leo consideren que és un gran èxit «poder continuar amb projectes i treballant a Bòsnia quan ja tothom se n'ha oblidat i ja ha passat de moda». També pensen que són molt positives «les relacions humanes que hem establert entre persones, no només de Bòsnia sinó també la xarxa de relacions a casa nostra». «El balanç és enriquidor i positiu», conclouen els mestres, «mai no ens hauríem imaginat poder fer el que hem fet. Sembla impossible que d'un grup de ciutadans que s'uneixen per lluitar contra la injustícia se n'hagi pogut treure tant de profit». És freqüent que les idees que es porten al cap canviïn de cop quan s'arriba a una terra que ha patit un genocidi. «Tractar l'altre com un igual, sobretot quan és una víctima, és fàcil de dir, però no de fer. El paternalisme s'apodera fàcilment de nosaltres i sense voler, és pot fer molt de mal. Quanta gent hem trobat per Bòsnia esperant algú que els va prometre alguna cosa però que mai no va tornar!», reconeixen els mestres. És per aquest greu motiu que sempre han intentat que hi hagi implicació i participació per part dels bosnians en les actuacions.

Ara que ja han passat més de deu anys des del final de la guerra cal «trobar el moment en què les persones estiguin disposades a escoltar-se i a posar-se a la pell de l'altre». Aquest és, segons els membres de Mestres per Bòsnia, el petit exercici necessari per trobar el punt de partida per a l'entesa i la comprensió entre les persones.

La dificultat principal de l'entitat és la crisi de la participació ciutadana en les associacions i el voluntariat, que «a part de ser una riquesa també és un llast, ja que sovint quan passen les modes, desapareixen els voluntaris». Es pot col·laborar de moltes maneres amb Mestres per Bòsnia, expliquen David Vilalta i Leo Secall: «Fent-se'n soci, ajudant en la difusió de l'associació mitjançant la pàgina web, en la revista o en els actes de difusió, aportant recursos econòmics, llogant l'exposició, organitzant xerrades, participant en la recerca de fons per als nostres projectes...»

Mónica García

MESTRES PER BÒSNIA
CENTRE CULTURAL LA FARINERA
GRAN VIA 837
08018 - BARCELONA
08018 - BARCELONA
CONTESTADOR 932655860
FAX 932655860
a/e bosnia@mestresxbosnia.org
web www.mestresxbosnia.org

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

cultura

La trajectòria vital d'un centre educatiu

■ Un llibre recull els 125 anys d'història del col·legi dels Jesuïtes de Casp

BARCELONA.— El dijous 8 de novembre va tenir lloc a Barcelona la presentació del llibre *El col·legi dels Jesuïtes de Casp*, obra que recull els 125 anys d'història d'aquest centre educatiu. El seu autor és Pere Marcet, professor del Col·legi Casp Sagrat Cor de Jesús, que ha comptat amb la col·laboració de diverses persones que han aportat la seva visió sobre etapes determinades de la història de l'escola.

L'obra dona a conèixer els fets més significatius dels 125 anys d'existència de l'escola. Resseguint les diferents etapes cronològiques en les quals es divideix, mostra l'evolució dels fets col·legials com a manifestació dels canvis pedagògics i ideològics que s'han anat produint al llarg del temps. El llibre inclou un gran nombre de fotografies de l'arxiu documental del col·legi, que recuperen el passat i el fan viu.

Es tracta d'un llibre amb un doble valor: documental, per l'aportació al coneixement de la història de la ciutat des de la perspectiva d'aquesta institució educativa des de finals del segle XIX, i emocional, per la recuperació de moments viscuts pel gran nombre de persones que hi han estat vinculades. «És un magnífic epíleg a la celebració del 125è aniversari, que ens esperona per continuar fent la millor feina al servei del nostre alumnat», va afirmar Ignasi Laguna, director del col·legi dels Jesuïtes de Casp.

«Aquest llibre —va comentar Laguna— vol retre homenatge a tots aquelles persones que ens han precedit i que han fet possible que l'escola sigui el que és avui dia.» I va afegir que «és molt important conèixer les arrels de la nostra escola». Així mateix, va assegurar que la realització del

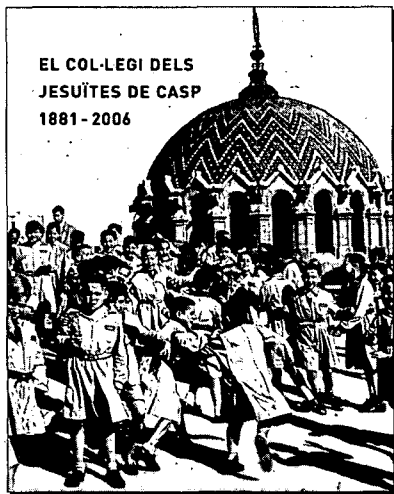

Taula presidencial de l'acte.

volum, «tot i que ha comportat molta feina i nombroses dificultats, ha estat una aventura apassionant».

Després de la intervenció del director del centre, va prendre la paraula l'historiador Ignasi Vila, s.j. Va ser l'encarregat de fer una interessant reflexió històrica sobre la primera escola fundada pels jesuïtes a Barcelona: el col·legi de Betlem. «Quan es va posar en marxa, el 1545, no era ben bé una escola sinó una casa professa que vivia d'almoines. Al llarg de trenta anys va tenir aquesta funció i posteriorment va esdevenir una residència per a estudiants jesuïtes», va manifestar el P. Vila. També va explicar a tots els assistents a l'acte com va arribar la Companyia de Jesús a Barcelona, ciutat on va viure durant un temps sant Ignasi de Loiola.

«Quin secret amaga la nostra escola

per haver sobreviscut tants anys?, què és el que té d'original?», es va preguntar Ignasi Salat s.j., rector del col·legi dels Jesuïtes de Casp entre els anys 1971 i 1977. El ponent va trobar respostes a les seves qüestions: «l'escola, com a organisme viu que és, s'ha de saber adaptar al món d'avui», «sense creativitat no hi ha futur» i —l'element cabdal, segons ell— «la capacitat de reflexió que hem de tenir tant les persones com les institucions».

Tot seguit, Pere Marcet, professor del col·legi de Casp i autor del llibre, va recordar que el setembre del 2004 li van oferir el projecte d'elaborar aquesta obra sobre els 125 anys d'història del centre. Va confessar que es va sentir «molt orgullós d'aquest oferiment». Marcet va revelar que la realització del llibre ha estat complexa per «la gran quantitat d'informació

que ha passat per les meves mans» i que el seu objectiu fonamental ha estat «fer un llibre fidel a la història de l'escola i que fos de lectura amena».

Projecció ciutadana

L'1 d'octubre del 1881 obria les seves portes per primera vegada el col·legi dels Jesuïtes al carrer Casp de Barcelona. Hi van entrar 108 alumnes. L'escola va ser fundada per la Companyia de Jesús, juntament amb una residència i un temple, amb la voluntat d'oferir als ciutadans de Barcelona un col·legi on educar els fills en un ambient cristià. Actualment són més de 1.700 els infants i joves que es mouen per les aules de l'escola.

És coneguda la projecció que han tingut en la societat catalana un bon nombre d'alumnes de Casp, que han destacat en àmbits molt diversos. A tall d'exemple, podem esmentar que per les aules de l'escola han passat el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler Perdigó; polítics (Manuel Carrasco i Formiguera, Maurici Serrahima); literats i periodistes (Agustí Calvet Gaziol, Josep M. de Sagarra); músics (Lluís M. Millét, Albert Guinovart); metges (Ignasi Barraquer, Pere Barri); historiadors (Miquel Batllori, Oriol Vergés); pintors (Josep M. Sert) i economistes (Josep M. Bricall, Manuel Reventós).

El 5 de novembre passat, l'escola va recollir al Teatre Nacional de Catalunya el premi extraordinari —*ex aequo* amb l'IES Escola del Treball de Lleida— corresponent als premis Catalunya d'Educació 2007. Aquest guardó li va ser atorgat en reconeixement al seu «arrelament a la ciutat on està ubicat i l'impacte educatiu que ha tingut en els seus ciutadans, així com la trajectòria històrica que l'ha convertit en patrimoni educatiu del país».

Miquel Àngel Codina

Premis Josep Parera 2007

BARCELONA.— El 23 de novembre té lloc, a les 20.00, al Petit Palau de la Música el lliurament dels premis Josep Parera 2007, convocats anualment per l'Obra Social de Caixa Penedès. Els guanyadors han estat la religiosa M. Dolors Masdeu i, com a entitat, la Fundació Ajuda i Esperança de Barcelona. L'acte estarà presidit per Josep Colomer, president de Caixa Penedès, i també comptarà amb la presència de Josep Parera, president d'honor d'aquesta entitat bancària, que dona nom al premi.

D'aquesta manera, es mostra la voluntat de Caixa Penedès de reconèixer la trajectòria de persones i organitzacions que destaquen en la seva dedicació al servei del desenvolupament comunitari en les dimensions social, humanitària i/o solidària. La novetat en aquesta tercera edició del premi Josep Parera és que es duplica la seva dotació econòmica: 50.000 euros per a la trajectòria vital d'una persona física i 50.000 euros més per a la d'una entitat.

Maria Dolors Masdeu, germana de Jesús, du a terme des de fa uns quaranta anys una important tasca d'ajuda

als més desfavorits de la comunitat dels pigmeus a la selva del Camerun, que travessen actualment una profunda crisi de supervivència a causa d'haver estat privats pel món modern de la possibilitat de viure segons la seva cultura mil·lenària. La religiosa acompanya aquesta comunitat pobre i oblidada, compartint tant els moments feliços, com també els patiments i problemes. Cal dir que la germana Masdeu parla la llengua d'aquest poble indígena i és molt respectuosa amb les seves tradicions.

La Fundació Ajuda i Esperança gestiona el Telèfon de l'Esperança de Barcelona, una organització no governamental que va iniciar la seva tasca fa trenta-vuit anys. Es tracta d'un servei d'escolta anònima i confidencial, permanent les 24 hores del dia i els 365 dies de l'any, que desenvolupa prop de dues-centes persones voluntàries. És una veu amiga per a tothom que necessita, en un moment donat, parlar amb algú. La finalitat és pal·liar el sofriment, contenir l'angoixa, acompanyar en la solitud i atendre la desesperació. En definitiva, obrir una porta a l'esperança a les persones que, dia rere dia, truquen al 934 144 848. (C.C.)

Coses de la vida

L'educació dels infants

Hola, amics! Ens trobem ja en el primer trimestre del curs escolar. Tot i que són els pares els que tenen el deure d'educar els seus fills, tenen un gran suport en l'escola. Cal que hi hagi una relació fluida entre pares i mestres, que tots dos caminin en la mateixa direcció. Els progenitors han d'encoratjar els fills a aprendre i atorgar als mestres la importància i el respecte que mereixen per la tasca educadora que duen a terme. Si els pares ho fan, de ben segur que els fills en seguiran l'exemple. Per la seva banda, els professors s'han de prendre la seva feina d'una manera especial. No són fusters que fan una taula; l'infant s'ha d'anar moldejant de mica en mica. Durant la seva etapa escolar, la seva ment acumularà un munt d'aprenentatges i la seva ànima s'omplirà d'ensenyaments ètics i morals. Una bona llavor per als homes i dones del futur.

Cecília Aranés Mallol

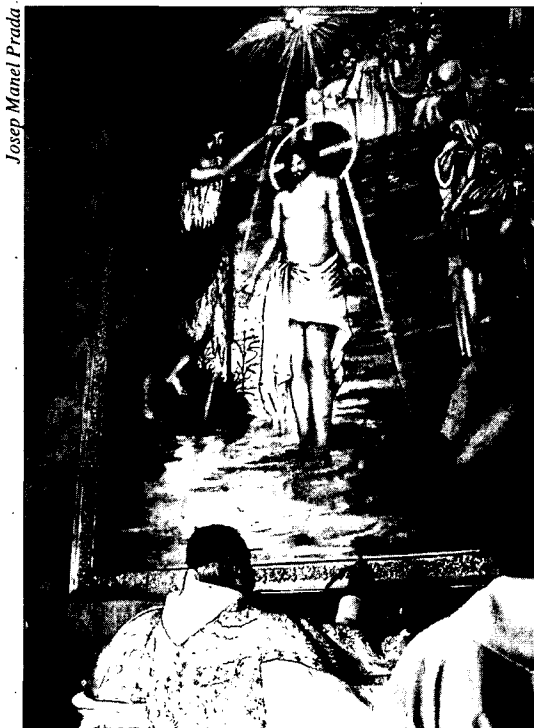
La catedral de Lleida inaugura un mural sobre el Baptisme de Jesús

■ Ha estat pintat per l'artista Carme Benet i fa quaranta metres quadrats

LLEIDA.— El bisbe administrador apostòlic de Lleida, Mons. Xavier Salinas, va presidir recentment a la capella del Baptisteri de la catedral de Lleida l'acte de benedicció i inauguració d'una nova pintura mural que representa el Baptisme de Jesús. L'artífex d'aquesta obra d'art ha estat la pintora Carme Benet.

La pintura ha estat confeccionada, a mena de retaule sobre fusta, per l'artista Carme Benet, exalcaldessa de les Borges Blanques i autora d'altres pintures religioses com les que decoren l'església de la capital de les Garrigues, les del presbiteri de la parròquia de Castellans, el mural de la parròquia de Sant Salvador de Pardinyes a la ciutat de Lleida o també el mural del presbiteri de la parròquia d'Artesa de Segre.

L'obra té unes dimensions conside-

El bisbe Xavier Salinas va beneir la nova pintura mural.

rables, ja que decora de dalt a baix el mur del Baptisteri de la catedral, on hi ha la pica baptismal del primer temple diocesà i que fins ara no tenia cap decoració. El Baptisteri es troba ubicat a la primera capella de la nau lateral dreta del temple. Concretament, són 40 m² de pintura, amb unes mides de 8 m d'alt i 4,89 m d'ample.

L'autora va treballar en l'obra durant els passats mesos d'estiu. Els primers treballs els va iniciar a finals de maig i va deixar enllestit el mural a finals d'agost. Carme Benet ha fet servir per a la seva confecció pa d'or i acrílics. La pintura mural presenta uns colors vius, on destaquen els primaris (vermell, groc i blanc), a partir dels quals l'artista ha confeccionat la resta.

El mural representa el passatge bíblic del Baptisme de Jesús per sant Joan a les aigües del riu Jordà. En l'escena apareixen les figures centrals de Jesús i sant Joan Baptista, i damunt d'ells, l'Esperit Sant. També hi apareixen tren-

ta-quatre figures més; entre elles es pot apreciar la de la Mare de Déu.

Rosari dels Misteris de la Llum

En commemoració de la festa de la Mare de Déu del Roser, que s'esqueia el mateix dia de la inauguració, es va resar el Rosari dels Misteris de la Llum, el primer dels quals correspon al Baptisme de Jesús. L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes, encapçalada pels seus consiliaris Mn. Ramon Galceran i Mn. Àngel Escalas, van dirigir la pregària dels misteris del Rosari.

Els actes van cloure amb una concelebració eucarística presidida pel bisbe Xavier Salinas, que es va iniciar amb la presa de possessió de dos nous membres del Capítol Catedral: els canonges Mn. Joan Quer, rector d'Almenar, i Mn. Josep Moré, rector de Santa M. Magdalena de Lleida.

Jordi Curcó

Curs sobre els orígens del cristianisme a Tarraco

TARRAGONA.— L'Any Jubilar de Sant Fructuós que celebrarà l'arxidiòcesi de Tarragona del 21 de gener del 2008 fins al 21 de gener del 2009, així com l'Any Jubilar dedicat a sant Pau que el papa Benet XVI ha volgut celebrar per a l'Església universal, a cavall també dels dos anys abans esmentats, confereixen un destacat protagonisme a la ciutat de Tarragona.

Davant d'aquests dos esdeveniments, l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona (INSAF), conjuntament amb l'Escola Universitària de Turisme i Oci (EUTO-URV), la Unitat de Comunicació de la Universitat Rovira i Virgili, la Fundació URV i el Patronat de Turisme de l'Ajuntament de Tarragona, ha organitzat un curs amb l'objectiu d'oferir informació històrica sobre els orígens del cristianisme a Tarraco i promoure una projecció turística i l'aprofitament responsable dels anys jubilaris dedicats a sant Fructuós i sant Pau a la ciutat de Tarragona.

El curs s'adreça principalment a tots aquells sectors de la societat implicats en la promoció turística de la ciutat amb motiu d'aquests anys jubilaris: professionals del turisme, sectors hotelers i empresarials, periodistes i mitjans de comunicació social. L'oferta, però, és extensiva als diplomats i/o llicenciats en Història, Ciències de l'Educació, Ciències Religioses i estudiants de la Universitat Rovira i Virgili.

El curs es durà a terme el dijous 29 i divendres 30 de novembre i el dissabte 1 de desembre a l'INSAF, a l'edifici del Seminari de Tarragona. El termini per a formalitzar les inscripcions acaba el pro-

per 26 de novembre i el preu de la matrícula és de 25 euros (49 euros per als inscrits en la modalitat de Curs de Formació Permanent de professorat).

Quatre mòduls

Aquest curs ha programat quatre mòduls. En el primer es parlarà del *Sentit religiós dels pelegrinatges en un Any Jubilar*, a càrrec de Josep M. Gavalda, i del *Fet religiós i la religiositat popular*, per Miquel Barbrà. El segon mòdul inclou les ponències següents: *Síntesi de la història dels cristianisme antic a Tarragona*, per Andreu Muñoz; *La qüestió dels orígens del cristianisme a Tarraco i Hispània*, a càrrec d'Armand Puig; i *La Passió de Fructuós i les actes dels màrtirs. La tradició de Pau i Tecla a Tarragona*, que tractarà Josep Martí.

El tercer mòdul conté *L'estructura dels mercats de turisme religiós a escala mundial, continental i regional*, per Marta Nel-lo; *Organització, gestió i aprofitament turístic dels esdeveniments culturals i religiosos*, a càrrec de Jordi Calabuig; *El cas dels anys jubilaris com a referents per al turisme religiós*, que desenvoluparà Xosé Santos, i *Màrqueting i publicitat de les ciutats*, amb Sunsi Huertas. Finalment, el quart mòdul preveu visites a llocs d'interès cultural, guiades per Andreu Muñoz: la capella de Sant Pau (Seminari), la catedral, el Museu Diocesà i Museu Bíblic; l'amfiteatre, la necròpoli paleocristiana i el conjunt basilical al Parc Central. També està prevista la visita al conjunt cristià de Centelles a Constantí. (J.B.)

Fundació Quatre Vents, un espai de tendresa i afecte

BARCELONA.— Al bell mig del barri barceloní del Raval, en una de les àrees més afectades per la pobresa i la marginalitat, hi ha el Servei d'Atenció a la Infància i la Família (SAIF) Els Quatre Vents que el proper mes de desembre compleix vint anys d'activitat. La finalitat essencial d'aquesta fundació, nascuda l'any 1987, és promoure i potenciar el desenvolupament integral de la persona i tenir cura dels més febles amb atenció especial als infants i a les dones.

És un servei únic a la ciutat de Barcelona, obert les vint-i-quatre hores del dia, de dilluns a dissabte (en cas necessari també els diumenges), dirigit a millorar la qualitat de vida de la petita infància i prevenir possibles mancances. També pretén facilitar l'accés a la vida laboral de la família en risc d'exclusió social.

Així mateix, la fundació vol sensibilitzar la població sobre els problemes de la pobresa per crear una consciència cívica que permeti crear llaços de solidaritat amb els col·lectius exclosos de la societat, tot denunciant-ne també les causes.

A més de les activitats (educatives i lúdiques) dirigides als infants, n'hi ha d'altres enfocades a la família, amb espais de convivència entre els pares i els fills i també de coneixement de les necessitats de la petita infància, així com grups d'autoajuda i motivació personal.

Actualment és necessari ampliar el projecte, ja que han augmentat conside-

rablement les demandes i no hi ha cap cobertura pública, ni privada a tot Barcelona que aplegui les característiques d'aquest projecte.

Les persones que estiguin interessades a col·laborar amb SAIF Els Quatre Vents per tal de millorar la situació de moltes famílies i, en especial, d'aquests

Un dels objectius és facilitar una atenció integral a la infància.

petits que són el present i seran el futur, poden fer-ho com a voluntaris (en diferents àmbits: administració, informàtica, atenció als infants, transports, manualitats, etc.) o econòmicament.

Per a més informació: Fundació Quatre Vents, c/ Sant Pau 52-54, pal. - 08001 Barcelona, tel.: 933 171 111 i 934 120 661, fax: 934 120 661, web: www.4vents.org (C.C.)

Pueri Cantores: música per cantar la pau de Déu

■ El 24 i 25 de novembre té lloc a Tarragona la XIII Trobada de Pueri Cantores de Catalunya

TARRAGONA.— Aquest cap de setmana Tarragona es convertirà en la capital catalana dels nens cantaires. Les veus d'un centenar d'infants i joves hi ressonaran amb joia durant dues intenses jornades que es tancaran diumenge 25 de novembre amb una solemne eucaristia cantada a la catedral de Santa Maria. Sota el lema «Descobrint les nostres arrels cristianes», l'objectiu de la trobada, com explica Lluís Barbé, president de la Federació Catalana de Pueri Cantores, és que els joves cantaires «descobreixin la joia de cantar junts i de sentir-se units en els mateixos ideals».

L'existència d'infants i joves que posen la seva música al servei de la litúrgia és present des d'antuvi en la vida de l'Església. Un dels millors i més antics referents d'Europa el tenim a casa nostra, a Montserrat, on ja a l'edat mitjana hi ha documents que demostren l'ensenyament de música als més menuts. L'Escolania monsterratina és possiblement un dels cors de veus blanques més antics i importants d'Europa, amb un prestigi indiscutible.

Més enllà de l'Escolania, però, tan vinculada al monestir benedictí de Montserrat, han anat sorgint també en els últims anys, tot i que amb més dificultats, corals infantils i juvenils vinculades a algunes parròquies i escoles d'arreu Catalunya. Conegudes com a corals de *pueri cantores*, aquestes agrupacions musicals infantils i juvenils tenen com a característiques essencials la seva participació d'una forma regular en la litúrgia de la seva parròquia i la formació integral dels cantaires, des del punt de vista espiritual, humà i

talana treballa de valent per fer créixer i fer possible que molts infants i joves puguin animar amb el seu cant les celebracions litúrgiques. Un dels reptes més urgents de la federació és aconseguir que almenys hi hagi una escolania o coral federada a cada catedral de Catalunya.

La trobada d'aquest any

La trobada que aquest cap de setmana té lloc a Tarragona aplegarà una desena de corals parroquials procedents de diversos llocs de Catalunya (el Vendrell, Granollers, Barcelona, la Garriga, Sabadell, Cervelló, Olesa de Montserrat i Castellbisbal). Els actes celebratius, oberts a tothom, s'iniciaran el 24 de novembre, a les 19.00 h, amb un concert a la Capella del Gran Seminari. Es cantaran, entre d'altres, *Lauda Sion*, de Buxtehude, i *Dona nobis pacem*, cant de la Trobada internacional de Pueri Cantores a Cracòvia. Abans, però, per tal que el concert sigui prou reeixit, durant el matí, les corals seran acollides al Col·legi de La Salle de Tarragona i s'aprofitarà per assajar plegats.

Després del concert tindrà lloc una activitat més lúdica, pensada especialment per als grans protagonistes de la trobada, els infants i joves. A les 22.00 h, tots els qui ho desitgin podran participar en una gimcana nocturna, l'eix d'animació de la qual serà la vida de sant Pau.

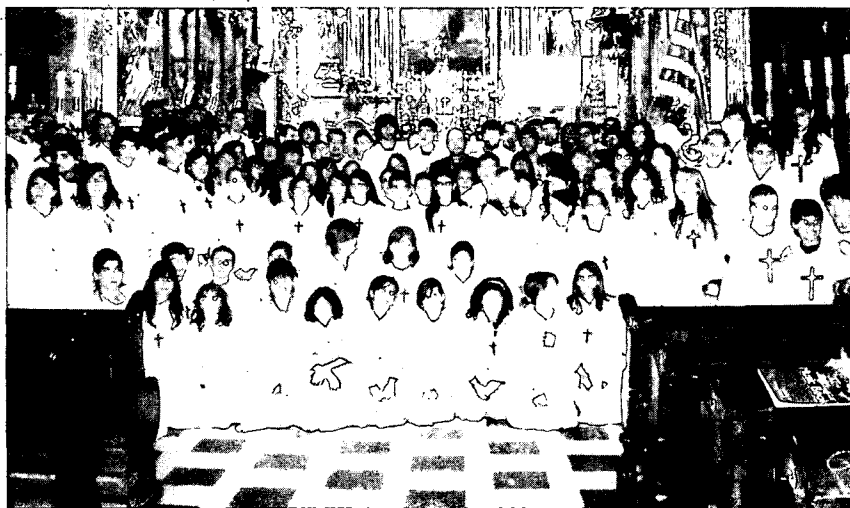
La XIII Trobada de Pueri Cantores de Catalunya es tancarà el diumenge amb la participació en l'eucaristia a la catedral de Tarragona, i posteriorment, amb una cantada conjunta a les escales de la mateixa seu catedralícia. Tot i que inicialment estava previst que l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, presidís la celebració eucarística del diumenge 25 de novembre, la seva presència a Roma amb motiu de la creació com a cardenal de

actualment amb centenars de corals i escoles federades. «No cal disposar de condicions vocals extraordinàries ni d'una vocació musical com la de Mozart —assegura Lluís Barbé, president de la Federació catalana—, només cal enamorar-se d'aquest projecte i de la gran família que formen els *pueri cantores*.» El missatge a viure i transmetre és molt clar: a través del cant de lloança a Déu i de l'amistat, els nois i noies de les corals

volen aportar civilitat i harmonia a la vida dels homes i dels pobles. Tot això és possible, afegeix Barbé, «perquè la veu blanca és sinònim de puresa i fidelitat, reflectides també en les túniques blanques i la creu de fusta amb les quals els *pueri cantores* es revesteixen per cantar». Segons afirma convençut el president de la Federació catalana, «els nostres cors sonen com autèntics cors d'àngels i fan de les celebracions en què participen quelcom molt especial. El so de les veus blanques, acompanyades de les

més grans i ja formades, ofereix un timbre d'una qualitat realment impressionant.» Tothom està convidat a comprovar-ho personalment aquest dissabte i diumenge a la ciutat de Tarragona. Més informació a www.puericantorescat.com.

Samuel Gutiérrez

Una bona representació de la Federació Catalana de Pueri Cantores va participar aquest estiu en la trobada internacional de Cracòvia.

Lluís Martínez Sistach ha obligat a canviar el programa previst.

Convençuts de la bellesa i profunditat que aquest tipus de corals poden aportar a la litúrgia de l'Església, la Federació Catalana de Pueri Cantores s'esforça per impulsar un moviment que en països com ara Alemanya, França o Polònia compta

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

L'anisakis

Al restaurant hi havia diferents cuiners que celebràvem la trobada anual per recordar vells temps. Mentrestant, el maître prenia nota de les preferències de cadascú. En Santiago, un bon amic cuiner, va demanar lluç amb gambes i, tot seguit, va preguntar al maître si el restaurant seguia les normes de congelar el peix per prevenir l'anisakis. (L'anisakis és un paràsit que es troba en el peix i que pot passar a l'home si mengem peix cru o poc fet.) «Sí, senyor, per llei cal prevenir», va contestar molt educadament.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Les túniques blanques i la creu de fusta identifiquen els «pueri cantores».

musical. En aplegar-se, la seva voluntat és, abans que res, cantar la glòria de Déu i portar així la pau al món, tal com va ser cantat pels àngels en anunciar als pastors el naixement de l'infant Jesús.

Amb l'objectiu d'agrupar i donar consistència a aquest moviment de joves cantaires es va crear ara fa 15 anys la Federació Catalana de Pueri Cantores, que cada any celebra una trobada nacional en un lloc diferent de la geografia catalana. Integrada també dins del Moviment Internacional de Pueri Cantores, la federació ca-

Seguint les petjades del poble d'Israel

■ Arriba a Barcelona una exposició bíblica de l'editorial Verbo Divino

BARCELONA.— La parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent, 110 - Barcelona) acull del 25 de novembre al 15 de desembre l'exposició *La Bíblia: historia de un pueblo que busca su libertad*. Es tracta d'una mostra elaborada i produïda per l'editorial Verbo Divino amb motiu de la celebració dels seus 50 anys. A través d'aquesta exposició, que va començar el seu camí a Estella (Navarra), s'ofereix a totes les comunitats una eina per recuperar, actualitzar i aprofundir en la Paraula.

«L'editorial Verbo Divino va celebrar fa dos anys el seu 50è aniversari i amb motiu d'aquesta celebració es va plantejar que volia regalar alguna cosa als altres, a tots els qui hi havien confiat, en agraïment per aquests cinquanta anys en què tant hem rebut. Però també volia aprofitar l'ocasió per promoure el coneixement bíblic en l'àmbit pastoral, acostar la Paraula a la gent d'una manera didàctica, i vam tenir la idea d'aquesta exposició bíblica itinerant.» Així explica M. Jesús Sanz, responsable del departament de promoció de l'editorial Verbo Divino, la gènesi d'aquesta mostra.

L'exposició es desenvolupa a través de 24 panells: dotze de centrals que ofereixen una lectura existencial, simbòlica i històrica de les experiències configuradores en la història de la salvació, i dotze de complementaris que presenten una informació descriptiva i bàsica sobre aspectes de la

Bíblia. Segons M. Jesús Sanz, aquesta mostra s'adreça a tota mena de públic: «És una exposició que té molts nivells de lectura i segurament tots els nivells els podrà captar una persona que tingui una preparació prèvia.» Això no obstant, «és una exposició assequible per a qualsevol persona, des d'un infant de 5 anys fins a l'adult que no ha tingut una formació bíblica, perquè té un nivell de lectura que és molt suggeridor, evocador, estètic; té un altre nivell de lectura existencial, a través d'un seguit de preguntes que busquen contactar amb la pròpia experiència humana (què és la llibertat, què busco en la vida...); hi ha un altre nivell que és el simbòlic, que intenta actualitzar la Paraula de Déu (què té a veure la història bíblica amb la realitat actual); un altre nivell és el purament bí-

Portada del catàleg de l'exposició.

blic, de la història de la salvació; un altre nivell és més informatiu, més bàsic; un altre nivell és més d'anècdota...».

Per a l'editorial Verbo Divino, la intenció no «és tant que el centre sigui l'exposició, sinó oferir una cosa que recuperi a escala profunda el significat de la Paraula i que al seu voltant es pugui recuperar tota la força de la Paraula a través, per exemple, de grups de lectura, de grups de pregària, de tallers bíblics, de conferències, de taules rodones... és a dir, connectar la Bíblia amb la nostra cultura actual. La idea és que a partir de l'exposició es pugui dinamitzar tot un seguit d'iniciatives que valguin per recuperar la Paraula». M. Jesús Sanz opina que «recuperar la Paraula és una urgència que es dona en tot evangelitzat. La Paraula és molt important, però en un àmbit pràctic a la gent li cau de les mans, no sap com resar-hi, ni té les claus més bàsiques, li calen referents... i això és molt greu perquè l'evangelització, si no parteix de l'aliment i de la font, esdevé ideologia».

L'acollida d'aquesta exposició, en les diferents diòcesis que ha visitat, ha estat molt bona, «millor del que ens esperàvem», assenyala Sanz. I afegeix: «La gent ha anat captant, a poc a poc, que aquesta exposició podia servir per desvetllar el retorn a la Paraula.» Per a la responsable del departament de promoció de l'editorial Verbo Divino, «hi ha molt desconeixement de la Paraula perquè crec que fa molt de temps que l'hem deixada en la nostra evangelització i, culturalment, es desconeix completament la Bíblia. Però he descobert que quan estic amb grups de professors, d'animadors o de catequistes i els explico l'exposició, capto una receptivitat impressionant». Dit d'una altra manera, «la gent sent que la Paraula li toca, li importa, l'afecta, el mou... això és el que sempre fa la Paraula, que és eficaç, viva i que arriba on no arribem els altres. Estic convençuda que cal fer una gran tasca de motivació, de sensibilització... perquè estem molt lluny de la Paraula, si bé podríem dir que hi ha una set no coneguda o soterrada de la Paraula que hem de descobrir».

L'editorial Verbo Divino ha anat com-

provant que la Paraula de Déu continua sent «un do que s'espera, es busca i com-mou. La història que narra és la nostra mateixa història», podem llegir al catàleg de la mostra. «Allò fonamental», sosté M. Jesús Sanz, «és fer comprendre que la Bíblia no és un llibre mort ni del passat. El que hem intentat amb l'exposició és actualitzar la Paraula, ajudar a descobrir que la història de la salvació es continua donant ara igual que abans, que les mateixes experiències que van configurar la història de la salvació del poble d'Israel són les nostres ara, perquè són humanes, i que la història de la salvació la realitza Déu en la nostra història ara mateix».

L'exposició es podrà visitar del diumenge 25 de novembre al dissabte 15 de desembre, de dilluns a divendres de 17.00 a 20.00, i els dissabtes i diumenges d'11.00 a 13.00. Per a les visites de grups, és convenient acordar l'horari (Quique Fernández, tel. 649 906 908, quimil@yahoo.es). El mateix 25 de novembre, a les 17.30, s'inaugurarà la mostra amb una xerrada de Mn. David Amado sobre *Jesús de Natzaret*. La cloenda serà el 15 de desembre, a les 17.30, a càrrec del P. Justino Martínez (coordinador del Departament d'Animació Bíblica del Centre d'Estudis Pastoral), que impartirà la conferència *La Paraula de Déu en la vida i missió de l'Església. Vers el Sínode de la Paraula*.

Des de l'editorial Verbo Divino es fa un suggeriment a l'hora de visitar l'exposició: «Descalça't, els terrenys sagrats de l'existència no es reconeixen si no deixem les nostres armadures habituals.» Així, M.

Panells com aquest es podran veure a la mostra.

Jesús Sanz afirma que «hem intentat mostrar que la Bíblia té a veure amb la nostra vida, amb les nostres preguntes, amb les nostres patiments, que és una crida a l'encontre personal amb Déu, que ens dona vida, sentit, que ens condueix, que té un horitzó de llibertat, que és una experiència que Déu realitza amb nosaltres perquè ens vol regalar una cosa molt important. Descobrir aquest nivell profund és el que busca aquesta exposició i poder dir: aquesta és la meua història i en ella hi ha Déu».

Rosa María Jané Chueca

INGREDIENTS:

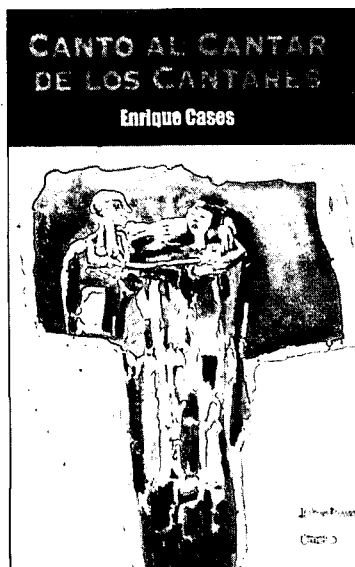
oli, sal i pebre
gambes pelades
dos grans d'all
conyac
mantega

PREPARACIÓ:

Salpebreu les gambes pelades i fregiu-les amb poc oli. Després, incorporeu-hi dos grans d'all picats i unes gotetes de conyac. Retireu les gambes de la paella i tritureu-les bé. Afegiu-hi mantega fins que quedi una textura tipus pomada. Aquest preparat serveix per acompanyar qualsevol tipus de peix.

Pomada de gambes

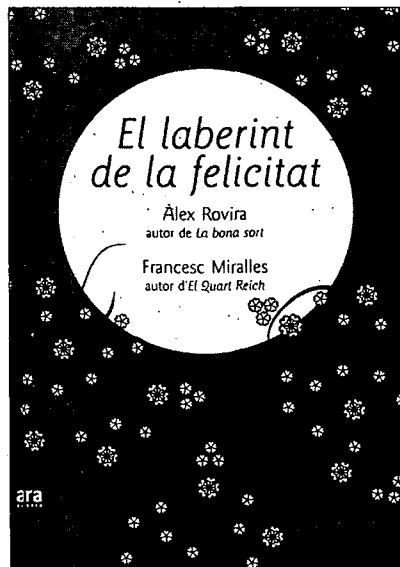
Llibres

Tractat de vida espiritual

En aquest llibre es recullen poesies inspirades en l'escrit bíblic del Càntic dels Càntics i comentaris espirituals seguint aquests poemes. El conjunt forma un petit tractat de vida espiritual que segueix tres passes: la trobada o la vocació, els desencontres i el matrimoni. Aquestes pàgines, l'estil de les quals és fresc i natural, sense formalismes ni voluntarismes, són obra del sacerdot i escriptor Enrique Cases. Respon al desig de santedat al qual molts cristians són moguts per l'Esperit Sant. (C.C.)

Enrique Cases, *Canto al cantar de los cantares*. Ediciones Internacionales Universitarias, Col·lecció Yumelia Espiritualidad, Madrid 2007, 132 pàg.

Trobar-se un mateix

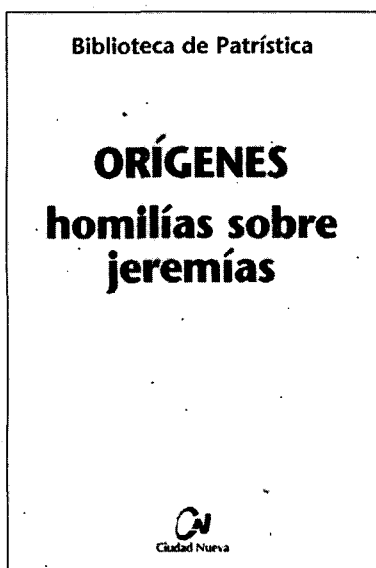
La protagonista d'aquesta fàbula es diu Ariadna i té trenta-tres anys. El llibre comença quan l'acomien de la feina. Afligida per aquesta situació, sent que ho ha perdut tot, fins i tot les ganes de viure. Al llarg de la trama, es troba amb diferents situacions i personatges que, a través de consells i reflexions molt valuosos, l'ajuden a trobar-se ella mateixa i a superar els moments dolents. Els autors són els escriptors Àlex Rovira i Francesc Miralles. (C.C.)

Àlex Rovira i Francesc Miralles, *El laberint de la felicitat*. Ara Llibres, Badalona 2007, 141 pàg.

Principis exegetics

Segons testimoni de Pàmfil de Cesarea, Orígenes solia predicar «gairebé cada dia». Les seves homilies són un exponent clar d'aquesta activitat fervent d'aprofundiment i transmissió de la Paraula de Déu. Aquestes homilies són, a més, una mostra destacada dels procediments i tècniques exegetiques emprades pel prevere de Cesarea. Es basa fonamentalment en dos principis exegetics: el de la dignitat del Déu que es revela i el de la utilitat d'aquesta paraula. (C.C.)

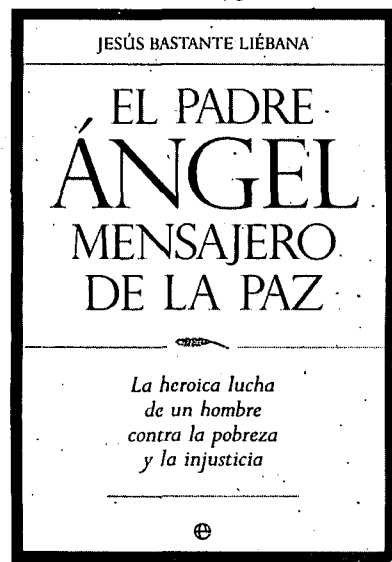
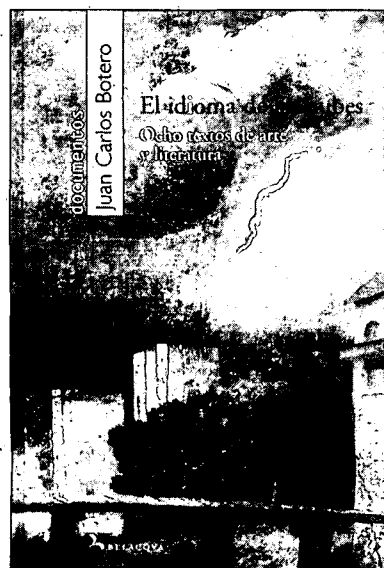
Orígenes, *Homilies sobre Jeremías*. Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Biblioteca de Patrística, Madrid 2007, 430 pàg.

Assaigs literaris

Al llarg dels vuit assaigs d'aquest llibre, Juan Carlos Botero, un dels escriptors colombians amb més projecció en el món de les lletres castellanes, explora alguns dels temes que més l'apassionen de l'art i la literatura; el seu encert més gran és que transmet al lector aquest viu interès. Botero evoca Ernesto Sábato i William Faulkner, explica la importància de l'obra de Gabriel García Márquez, analitza la presència de l'amor en la vida de José Asunción Silva, etc. (C.C.)

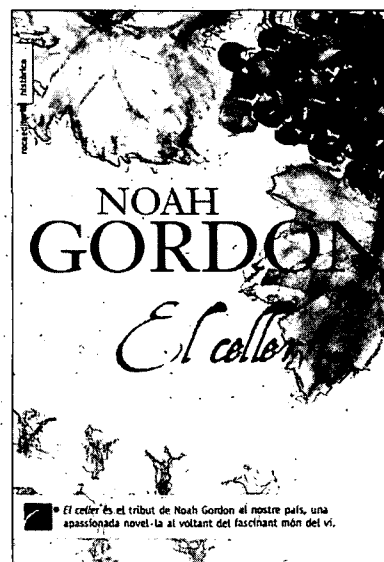
Juan Carlos Botero, *El idioma de las nubes. Ocho textos de arte y literatura*. Editorial Belacqua, Col·lecció Belacqua Documentos, Barcelona 2007, 227 pàg.

L'amor, la clau principal

El 1962, el pare Àngel, un jove capellà acabat de ser ordenat, va fundar a la seva Astúries natal una petita associació per proporcionar als nens del carrer un lloc el més semblant possible a una llar. Avui, quaranta-cinc anys després, Missatgers de la Pau és una de les organitzacions socials amb més projecció internacional, amb milers de llars per a nens i ancians arreu del món. En aquest llibre, el pare Àngel afirma que l'amor és la clau principal per aconseguir un món millor. (C.C.)

Jesús Bastante Liébana, *El padre Ángel. Mensajero de la paz*. La Esfera de los Libros, Madrid 2007, 309 pàg.

Una aventura fascinant

Malgrat la seva joventut, Josep ha conegut l'amor, les intrigues polítiques i el treball dur, una experiència que caracteritzarà el seu destí. Després de participar contra la seva voluntat en un complot que convulsionarà la ja turbulenta escena política del moment, fuig a França, on treballarà amb un viticultor. Malgrat el seu temor de caure en mans de la justícia, un dia decideix tornar a la seva llar. Josep empen llavors una aventura tan àrdua com fascinant: l'elaboració d'un bon vi. (C.C.)

Noah Gordon, *El celler*. Roca Editorial de Libros, Barcelona 2007, 328 pàg.

La veritat dels fets

Francesc A. Picas, profund coneixedor de la història de la persecució religiosa del 1936, presenta la quarta edició actualitzada d'aquest llibre seu. Al llarg d'aquestes pàgines, l'autor estudia l'origen i els fets de la sagnant persecució religiosa que van patir les famílies cristianes entre el juliol del 1936 i el gener del 1939. Una persecució cruenta que va intentar destruir la fe dels catalans a sang i foc. «Ofereim aquest llibre als amants de la veritat», explica l'autor. (C.C.)

Francesc A. Picas, *Història de la persecució religiosa a Catalunya (1936-1939)*. Pivesa-Nordest Llibres, Figueres 2007, 303 pàg.

Educar els fills

El pediatra i escriptor Carlos González, president de l'Associació Catalana pro Lactància Materna, ha escrit aquest llibre tant en defensa dels fills com dels pares, d'aquells que desitgen educar els seus fills com es feia abans, amb amor, agafant-los a coll, acaronyant-los, dormint amb ells quan estan desconsolats... Així mateix, l'autor ofereix en aquesta obra una guia esplèndida sobre el comportament infantil, amb consells i observacions ben documentats. (C.C.)

Carlos González, *Bésame mucho. Cómo criar a tus hijos con amor*. Ediciones Temas de Hoy, Col·lecció Vivir Mejor, Madrid 2007, 251 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Suïcidi? No, gràcies...

Volia començar aquest comentari advertint que el tema és massa seriós per tractar-lo amb la frivolitat aparent amb què ho fa Hornby. Perquè el fet senzill de treure's la vida suposa una disfunció absoluta en l'home o la dona que ho intenta, encara que no arribi a consumir-ho.

Un cop de taüt a terra és una cosa molt seriosa (Machado) i si la causa d'aquesta mort és el suïcidi, es trenquen tots els esquemes de la sensatesa. Un suïcida no es pot prendre mai a broma.

No obstant això, Nick Hornby ha escrit una novel·la sobre el suïcidi; més ben dit, sobre quatre intents de suïcidi.

Els tractadistes analitzen els preàmbuls a aquest acte, que són múltiples, i amb tot hi suposen un element comú, que és la pèrdua del sentit de la realitat per part del suïcida, causada per un dolor físic o psíquic que aliena el qui, desesperat —és un factor comú— cerca fugir dels fantasmes o de les realitats que l'assetgen. Poden ser temors amb fonament o sense, que acorralen fins a l'obsessió, i no es tenen a l'abast els recursos morals, psíquics o socials que ajuden a superar la crisi pro-

funda que culmina en aquest acte definitiu i fatal. Les històries de suïcides són sempre cròniques que recullen la impotència humana quan es deixa portar per una obsessió sense retorn, i no es disposen de recursos per superar el trauma de la desesperació...

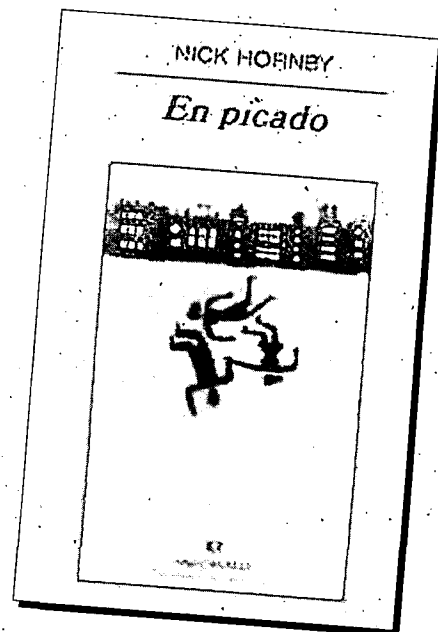
Bé, aquest és un resum ben simple de les circumstàncies que poden envoltar aquest fet tan greu, de posar fi voluntàriament a la pròpia vida, que, sens dubte, no es fa sense molts moments de desesperació o d'impotència. És una desesperació sense recursos.

Hornby recorre a un mètode força simple: una torre alta, i quatre protagonistes que volen aprofitar-ne l'altura per emprendre el viatge cap al no-res. El no-res per a ells, és clar, perquè no estan massa segurs que existeixi alguna cosa després de la seva darrera aventura.

Nick HORNBY

En picado.

Anagrama, Barcelona 2007, 321 pàg.

Quatre probables suïcides i quatre històries diverses. Una circumstància important: tots quatre es troben al capdamunt de la torre la nit de cap d'any, i potser per la màgia d'una data com la que viuen, miren d'explicar-se i d'ajudar-se a fugir de la por en la qual no es reconeixen. Una mare soltera, desesperada amb un fill invàlid irrecuperable, un locutor i presentador de televisió caigut en desgràcia, una adolescent que no sap què fer a causa de les infidelitats del seu promès, un músic ianqui que ha seguit una dona fins a Europa, i ella l'ha deixat sense remissió.

Ha sabut triar. Tots quatre casos tenen com a factor comú una manca total d'esperança, i no disposen de recursos espirituals per recuperar-se de la ferida que els deixa sense alè per viure.

La curta convivència, i el fet d'explicar-se els drames personals mitiga gradu-

alment el dolor. I fa desaparèixer els desitjos de posar fi a una existència sense sentit. Es farà la llum?

En tot cas, ens introdueix Hornby en aquest drama amb cert sentit de l'humor. Que vol ser de vegades de to elevat, i que mitiga com en un clarobscur, força ben calculat, els tons tràgics de l'obra.

Seria una obra menor si no tractés un tema tan seriós i preocupant. Llegiu les estadístiques i ho comprovareu.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>Aniversari de la colla
Repuntejant i les cobles
Costa Daurada i Thermalenca

Una simpàtica festa d'aniversari reuneix a Mataró aquest diumenge 25 de novembre els membres, seguidors i simpatitzants de les colles sardanistes Repuntejant, que van iniciar la seva activitat de dansaires el novembre de 1967; és a dir, ara fa 40 anys. I també hi haurà dues formacions instrumentals: la cobla Costa Daurada, que també commemora enguany el seu quarantè aniversari i la cobla Thermalenca, que acaba de fer deu anys en actiu.

Aquesta trobada d'aniversari de dansaires i músics se celebrarà al restaurant El

Nou Turó Gros de Mataró, amb una ballada als jardins. S'hi interpretaran les sardanes dedicades als grups protagonistes de la festa: *Sempre Repuntejant*, de Jordi Masferrer, *Cobla Costa Daurada*, de Carles Santiago, *25 anys Repuntejant*, de Martirià Font, s'estrenarà la sardana d'Isabel Medina *Cobla Thermalenca*, i es completarà l'audició amb *Colles Repuntejant*, de Joaquim Tristany, *Costa Daurada*, de Simó Comas i *Repuntejant, 40 anys*, de Carles Santiago. La festa es completarà amb un àpat de germanor al mateix restaurant.

Apareix el «Diccionari de les cobles»

Un estudi sobre les formacions de cobla que han existit al llarg de la història, fet per l'investigador i escriptor sardanista Jordi Puerto, veu la llum aquest mes de novembre. Aquesta obra culmina un llarg procés de recopilació de dades i informacions sobre les cobles i els seus instrumentistes, amb una aproximació inèdita fins ara a aquestes característiques agrupacions de músics de Catalunya, considerades en el seu conjunt.

El nou *Diccionari de les cobles* ha estat editat pel Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya dins la Col·lecció MOS. La presentació d'aquesta obra té lloc el dia 22 de novembre. (C.C.)

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 50,47€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a-nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

L'amenança de l'asteroide «Apophis»

És pràcticament segur que fa 65 milions d'anys l'impacte d'un asteroide sobre el nostre planeta va ocasionar una catàstrofe enorme en la vida terrestre: la desaparició dels dinosaures i de moltes altres espècies. Podria tornar a passar una cosa semblant ben aviat? Hi ha un asteroide que porta per nom *Apophis* que orbita el Sol molt a prop de la Terra i, com altres asteroides, va variant de mica en mica el seu recorregut a causa de les pertorbacions causades per tot el conjunt del sistema solar. Els càlculs donen que l'any 2029 passarà molt pròxim a nosaltres, per la regió de les òrbites dels nostres satèl·lits artificials (cosa que ja ens originaria algun trastorn notable), i que el 2036 podria acostar-se'n encara més fins a precipitar-se sobre la Terra. La cosa té una probabilitat no menyspreable. Què caldria fer?

Ja fa cinc anys que l'Agència Espacial Europea (ESA) va presentar un concurs de projectes de defensa d'aquesta eventualitat. Ja en vam parlar en aquesta plana de «Ciència» el 12 de desembre del 2002. Dèiem aleshores que dels 20 projectes presentats se'n escolliren sis com a viables, i un d'ells era el de l'empresa espanyola *Deimos Space*, que es va batejar amb el nom de *Misión Don Quijote*. El pla proposava enviar dos objectes: *Hidalgo* (=Don

Quijote) i *Sancho*. Aquest segon seria una sonda-observatori que prendria dades, i l'*Hidalgo*, un bloc massís de 400 kg, que faria impacte contra l'asteroide per desviar-lo de l'òrbita segons les indicacions de *Sancho*. Les dues sondes es llançarien en rumbos diferents: *Sancho* acostant-se al asteroide lentament, mentre que l'*Hidalgo* ho faria a gran velocitat.

El projecte va ser dels acceptats però no posat en marxa. Ara, després del descobriment el 2004 de l'asteroide *Apophis*, amb l'estudi de la seva òrbita fet posteriorment, s'ha tornat a posar sobre la taula. L'*Apophis* és un cos irregular d'uns 320 metres de diàmetre. Més aviat petit però capaç de produir efectes desastrosos al nostre habitat.

Ha estat l'astronauta espanyol Pedro Duque qui ha intervingut en la petició de tirar endavant el projecte. «Ja està del tot dissenyat; ara estem en fase d'aprovació.» I hi ha afegit: «El cost d'aquesta iniciativa és prou baix per poder ser portat a cap per l'ESA o fins i tot per Espanya en solitari.»

Ara s'estudia la cosa. L'aprovació, si se li dona, serà l'any que ve. És clar que molts de nosaltres ja no serem en aquest món el 2029 i menys encara el 2036, però hem de desitjar que tiri endavant per al bé de la humanitat.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Panorama actual de la Paleontologia

Segon període del cenozoic amb només 22,1 milions d'anys de durada. Som a les acaballes de la història de la vida que hi ha hagut sobre la Terra. Si la comparem amb un any, aquest segon període del cenozoic comença cap a les dues de la matinada del 30 de desembre per acabar a tres quarts de 9 del vespre del dia 31. Des d'aquest moment fins a les 12 de la nit cal posar el quaternari que durà 1,7 milions d'anys tan sols. Recordem que el neogen comprèn dues èpoques (sèries): el miocè (de 18,5 milions d'anys) i el pliocè (de 3,6).

Característiques del neogen

El clima ja ha deixat de ser càlid després de la davallada que tingué a l'oligocè. Ara fluctua. Segons L. A. Frakes (*Climates Through geologic time*, Elsevier 1979), el miocè comença amb un escalfament moderat, però després s'experimenta un refredament cap al miocè mitjà seguit d'un altre escalfament cap al final abans d'arribar el pliocè, en el qual hi ha una altra baixada important de temperatura, però a les acaballes comença un cicle d'alternances climàtiques ràpides. A les èpoques fredes es produeixen extenses glaciacions a l'Antàrtida i al Pol Nord, cosa que provoca oscil·lacions del nivell del mar amb regressions i transgressions.

Com que han desaparegut els nummulits, cal recórrer a altres indicadors estratigràfics: per a la fàcies marina, els foraminífers planctònics que encara resten i alguns microfòssils, i per als continents, plantes caròfites i mamífers rosegadors.

El moviment de les plaques continentals segueix intensificant l'orogènia alpina i fa sorgir noves serralades. A la regió dels Alps és on es veuen les compressions amb més intensitat. S'hi veuen corriments, plegaments, ruptures, elevacions i fins i tot capgiraments d'estrats en alguns punts. El cas més espectacular és el del mont Cervin (Matterhorn, per als suïssos), que

36 El neogen

té una edat geològica anterior a la dels estrats sobre els quals descansa. Què hi ha passat? No va ser fàcil resoldre l'enigma, però un estudi meticulós del conjunt ha arribat a la solució: les forces orogèniques de pressió l'han fet relliscar per damunt del seu basament molts quilòmetres, potser un centenar. També és notable el que ha passat a l'Àsia: la pressió que fa la placa de l'Índia sobre els sediments acumulats en el mar de Tethys durant el mesozoic, d'un gruix d'uns 10 km, ha estat tant poderosa que els ha arrugat formant la serralada més alta del planeta: l'Himàlaia, que encara avui creix algun centímetre en certs terratrèmols.

El moviment de les plaques tectòniques no tan sols produeix elevacions sinó també esquinçaments. És el cas del mar Roig i el golf d'Aden que s'originen al neogen: l'escissió comença al Líban i produeix la fossa tectònica del Jordà i va obrint-se cap al sud cada vegada més. Aquesta esquerda encara és viva: s'ha comprovat que segueix eixamplant-se alguns centímetres cada any.

També és interessant esmentar que al neogen hi ha constància de la caiguda de dos meteorits que podien haver influït en la desaparició d'algunes espècies: l'un va caure prop de l'actual Nördlingen (Baviera) fa 14,8 milions d'anys i va originar un cràter d'uns 23 km, cràter de Ries; i l'altre a la regió de Steinheim, també a Alemanya, i va deixar-hi una depressió de 3,5 km de diàmetre.

Miocè i pliocè: fauna i flora

El neogen comença amb l'extinció d'al-

guns grups de mamífers, com els pirotèris, pantodonts, alguns rosegadors i uns quants artiodàctils. Podria haver-hi influït el canvi climàtic. Al mar, ja ho hem dit, desapareixen els nummulits.

El miocè té una fauna continental rica en mamífers cada vegada més grans. Fenomen semblant al que passà al mesozoic amb els rèptils; i així tenim de mida notable: carnívors (com el tigre de dents de sabre *machairodus*), artiodàctils (com el *dinohyis*), perissodàctils (recordem la sèrie del cavall) i proboscids. Aquest darrer ordre, que és el dels actuals elefants (el nom ve de *proboscis*, trompa, en grec), té al miocè moltes espècies, repartides per tot el planeta, que no han deixat descendència. S'agrupen en dos subordres: *dinoterioides* i *elefantoides*. Els primers tenen unes dents incisives inferiors molt potents incurvades cap avall, que se suposa que els servien per desenterrar tuberculs. Un d'ells el *Dinotherium giganteum*, arribava a una alçada de més de 5 metres. Tots ells es van extingir al final del pliocè. Els elefantoides comprenen tres famílies: *mastodonts* (o *gomfotèrids*), *mamuts* i *elefantids*. Els mastodonts desaparegueren al començament del pleistocè; els mamuts conviuran molts anys amb l'ésser humà ja que només fa uns 20.000 anys que morí l'últim; i dels elefantids han sobreviscut dues espècies: l'elefant africà, *Loxodonta africana*, i el de l'Índia, *Elephas maximus*.

Més interessants que els proboscids són els mamífers de l'ordre dels primats, els simis. Es troben, al miocè, a Europa; Àfrica i Àsia. D'una mida com la dels gorilles actuals i alguns fins i tot més grans eren els dels gèneres: *dryopithecus*,

sivapithecus, *ramapithecus*, *gigantopithecus*, *oreopithecus*, *dendropithecus* i *pliopithecus* (la terminació ve de *pithecus*, simi, en grec). S'ha discutit quin podria haver estat l'avantpassat del gènere *Australopithecus* (i, per consegüent, de l'home) i gairebé tots han estat considerats candidats a ser-ho, però el que es té per més probable és el *dryopithecus*. Precisament d'aquest gènere és un fòssil trobat al nostre país. El paleontòleg Miquel Crusafont (1910-1993) en va descobrir uns fragments al jaciment de vertebrats de Can Llobateres (prop de Sabadell) durant la dècada dels anys 20, i el 1991 Salvador Moyà-Solà i Meike Kohen hi desenterraren uns ossos de la cara, a l'any següent un fèmur, part de la columna vertebral i costelles i, el 1993, ossos del braç. Amb tots aquests fragments s'ha pogut reconstruir una bona part de l'esquelet. És de finals del miocè, de fa uns 8,5 milions d'anys. Se l'ha anomenat *Dryopithecus laietanus*, i familiarment «Jordi». Era arborícola i capaç de postura erecta, cosa que el fa bon candidat a ser avantpassat dels australopitècs.

Durant el miocè els marsupials desapareixen d'Europa, Àsia, Amèrica del Nord i Àfrica. Es veu que no poden resistir la competitivitat dels placentaris. Avui dia només en subsisteixen a Austràlia i a Amèrica del Sud.

El pliocè va ser de només 3,6 milions d'anys de durada. Però és una època interessant pel desenvolupament de la família dels homínids dins del grup dels primats. N'haurem de parlar extensament més endavant. Hi ha fluctuacions climàtiques, amb èpoques de glaciació, que provoquen la desaparició de molts dels grans mamífers i d'altres de no tan grans. En aquesta època Argentina es veu coberta de gel. Mentrestant s'uneixen les dues Amèriques per l'istme del Panamà, i és només a partir d'ara que comença a haver-hi intercomunicació de les seves faunes.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Elizabeth, la edad de oro ***

Director: Shekhar Kapur.

Guionistes: William Nicholson i Michael Hirst.

Intèrprets: Cate Blanchett, Geoffrey Rush, Clive Owen, Rhys Ifans, Jordi Mollà, Abbie Cornish.

Gènere cinematogràfic: drama històric.

Regne Unit-França, color, 2007. 114 minuts. / Públic: adults.

Segona part d'una suposada trilogia sobre una de les monarques que més ha marcat la història d'Anglaterra i que va governar durant gairebé 45 anys. Si en la primera, *Elizabeth* (1998), es va abordar més l'etapa d'iniciació a les seves funcions regies, fins a la seva reinenció com a «reina verge», aquesta segona se centra en el moment àlgid del seu regnat: una reina consolidada, venerada i amb conspiracions internacionals per destronar-la, però sola i mancada d'una vida personal que l'ompli i la completi.

Amb el mateix director (Kapur) i guionista (Hirst) de la seva predecessora —una pel·lícula que va ser un èxit sorpresa amb vuit nominacions als Oscar i va catapultar-ne a la fama la protagonista—, aquesta nova entrega pretén aprofundir en el retrat d'una reina singular, no exempta de mites i llegendes, que la pel·lícula no s'avergonyeix d'explorar com si fossin fets històrics sense més. D'aquí sorgeixen, com sol passar en el cinema pretesament històric, els elements més fluïdos del film: uns personatges caricaturescos —un Felip II més proper al d'un gag televisiu que al d'una pel·lícula d'aques-

ta envergadura—; aquests rampells maniqueus en la interpretació de la història —que de vegades s'intenten esmenar amb una dosi de violència o de crueltat pel costat oposat— i aquestes translacions de plantejaments actuals al segle XVI. Amb tot, el públic una mica ficat en la història en podrà jutjar més bé la validesa i gaudir amb un elenc d'interpretacions de molt nivell —especialment Cate Blanchett— i una posada en escena encara més efectista i majestuosa, de vegades en excés, que la primera entrega.

• Humor: 0; acció: 2; violència: 1; sexe: 1; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Leones por corderos ****

Director: Robert Redford.

Guionista: Matthew Carnahan.

Intèrprets: Robert Redford, Meryl Streep, Tom Cruise, Michael Peña, Derek Luke, Andrew Gardfiel.

Gènere cinematogràfic: drama polític.

Estats Units, color, 2007. 90 minuts. / Públic: joves.

Un jove senador revela una nova estratègia militar a l'Afganistan a una periodista veterana. Alhora, es veu com aquesta nova estratègia afecta uns joves soldats, antics alumnes d'un professor d'universitat batallador que està intentant estimular un estudiant prometedori però conformista.

El guionista de la imminent *The kingdom* s'uneix a Robert Redford per produir aquest drama polític de molta qualitat. Redford torna a dirigir, després de les tèbies *El hombre que susurraba a los caballos* i *La leyenda de Bagdad*, una pel·lícula «amb missatge». Això queda clar des del començament i a través de les tres trames paral·leles, però relacionades, que teixeixen el guió.

Potser aquest aspecte de «tesi» pesa una mica, cosa que en fa menys interessants els personatges i dona més protagonisme a les seves postures. Però és d'importància relativa ja que aquestes postures són presents al món «real», com el conformisme intel·lectual i humà d'alguns universitaris o la freda estratègia política que pensa poc en l'eco personal de les seves accions. Tòt plegat permet que l'espectador pugui reflexionar sobre qüestions tan importants com aquestes o el paper interventor de les grans potències en la política internacional i dels mitjans de comunicació i la importància de l'educació per formar persones compromeses amb un ideal social.

• Humor: 0; acció: 1; violència: 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en DVD

Harry Potter y la Orden del Fénix ****

Director: David Yates.

Guionista: Michael Goldenberg.

Intèrprets: Daniel Radcliffe, Rupert Grint, Emma Watson, Ralph Fiennes, Brendan Gleeson, Gary Oldman, Maggie Smith.

Gènere cinematogràfic: fantasia-aventures.

Estats Units-Regne Unit, color, 2007. 138 minuts. / Públic: joves.

Poc abans de tornar al col·legi, Harry es veu obligat a fer servir la màgia per salvar-se i rescatar el seu cosí Dudley d'un atac inesperat.

Aprofitant aquest fet infortunat, que en principi constitueix un delicte, el Ministre de Màgia organitza un judici per expulsar Harry de l'escola. Gràcies a l'ajuda i la defensa de Dumbledore, l'eximeixen de tots els càrrecs. Amb tot, un cop a Hogwarts, Potter descobreix que, tret de Ron i Hermione, tots els alumnes li fan el buit perquè creuen els rumors que afirmen que va mentir sobre el seu cara a cara amb Voldemort.

David Yates va ser el director d'aquesta cinquena entrega cinematogràfica del jove màg. Juntament amb el guionista Michael Goldenberg, van recrear l'atmosfera fosca que s'apodera del relat a mesura que arriba al final. Visualment, cosa que també inclou els efectes especials, el resultat és molt bo, espectacular i ben integrat en la història. I pel que fa al guió, la trama principal està ben portada i sintetitzada amb coherència pel que fa al llibre. Això no obstant, la selecció i el desenvolupament de les secundàries és una mica fluïda i també està una mica

rentussegada. Això no obstant, la pel·lícula, per a un públic a partir dels deu anys, entreté amb nivell i deixa l'espectador amb ganes de veure'n la continuació.

• Humor: 1 i 1/2; acció: 2; violència: 1/2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

• Extres DVD: idiomes (anglès, castellà i català); subtítols (anglès, castellà, català i portuguès); escenes addicionals; documentals, etc.

El món de la televisió

▶ **Nada x aquí *****

Dissabte - 21.30 h - Cuatro

La patrulla màgica de *Nada x aquí* va desembarcar l'octubre passat a Cuatro. Aquest espai inicia la seva tercera temporada avalat per la gran acollida de l'audiència i el reconeixement de la crítica. Als veterans presentadors i mags, Jorge Blas, Inés, Jandro i Luis Piedrahita, se suma un nou membre. Es tracta de Salvador Vicent, més conegut com Yunke, un il·lusionista destacat que ja va participar en les edicions anteriors d'aquest espai.

A més de la incorporació de nous rostres, el programa estrena decorat i compta al plató amb una banda de música en directe. Una de les novetats més destacades és la participació del genial màg Juan Tamariz en una nova secció fixa del programa. Tamariz és el responsable de *Joyas de la magia*, la secció en la qual es presenta una selecció de clàssics de la màgia de tots els temps.

A més de les seccions habituals —màgia de carrer, càmeres ocultes i, per descomptat, màgia al plató—, l'equip de mags ha viatjat als Estats Units per tro-

bar-se amb primeres figures de l'il·lusionisme en l'àmbit internacional. Els escenaris han estat dos llocs especialment emblemàtics per a la màgia: Las Vegas i el Magic Castle de Hollywood, el club de mags més famós del món.

Notro Films produeix aquest espai on la màgia és la protagonista i en què no tenen cabuda els efectes especials, els talls de càmera, etc. En definitiva, que el que veiem és el que hi ha. És, sens dubte, una de les millors ofertes per a gaudi de tota la família, i el seu nou horari, els dissabtes a les 21.30, afavoreix aquest objectiu. A més d'entreteniment, *Nada x aquí* aporta una gran dosi de fantasia i de bon humor que farà que els més petits, aficionats als trucs de màgia, aprenguin i somiïn amb aquest hobby que pot arribar a ser una gran professió.

TAC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 El tren de les set (reflexió)
Espurna d'alba
Sant Rosari
Evangeli
Laudes
Santorat
08.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-17.00 Radiofórmula
22.00-23.00 Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

20.00-21.00 El tercer temps
21.00-22.00 Coneixes Jesús?
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson (música en català)
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-06.50 Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

20.00-21.00 Parlem de Salut
21.00-22.00 Buscant la llum
23.00-00.00 Paraules d'amor
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-06.50 Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
20.00-21.00 A peu de carrer

21.00-22.00 Temps d'escolta
23.00-00.00 Persona i vida
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-06.50 Música instrumental- Radiofórmula

Dijous

20.00-21.00 Sense embuts
21.00-22.00 Projectes
23.00-00.00 Mirades
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-06.50 Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria - Catalunya sense barreres
19.00-20.00 Amb llum pròpia
23.00-00.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-06.50 Música instrumental- Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 El tren de les set
Sant Rosari
Evangeli
Santorat
Espurna d'Alba
Radiofórmula
08.00-10.00 A tota costa (submarinisme)
10.00-11.00 Aires hípics
11.00-12.30 Trotamundos

12.30-00.00 Radiofórmula
00.00-01.00 Pregària de Completes
Radiofórmula
01.00-02.00 Resson
02.00-02.30 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-06.50 Música instrumental- Radiofórmula

Diumenge

06.50-08.00 El tren de les set
Espurna d'alba
Sant Rosari
Evangeli
Resson
Santorat
08.00-09.00 Radiofórmula
09.00-10.00 Tot sardana
11.00-12.30 Missa de Montserrat
Rutes per Catalunya (excursions)
12.30-14.30 La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.00-18.30 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
18.30-20.00 Església Viva
20.00-20.30 Melodies de fe (música cristiana)
20.30-23.00 La cantata
23.00-23.45 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
23.45-00.00 Pregària de Completes
Jazz
00.00-00.30 Resson
00.30-01.00 Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
01.00-02.00 Música instrumental- Radiofórmula
02.00-02.30 Resson
02.30-06.50 Música instrumental- Radiofórmula

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
12.00 Butlletí informatiu
14.00 Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00 Butlletí informatiu
18.30 Agenda
20.00 Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30 Música Principat (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
14.00 Agenda
16.00 Agenda
17.30 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 25

08.45 Islam hoy
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.
09.00 Buenas noticias TV
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.15 Shalom
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.
10.00 Últimas preguntas
«Mártires del siglo XX.» Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25 Testimonio
«Un silencio elocuente.» Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.
10.30 Santa Missa
Amb la participació de la Coral Perpsicore, de Sant Quintí de Mediona (Alt Penedès), sota la direcció de Carles Grèbol.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20 Els camins de la calma
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.
11.30 Pueblo de Dios
«Sierra Leona, un país en reconstrucció.» Els temes que tracten són, principalment, experiències, iniciatives, activitats o persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a l'estranger.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 25

10.30 Signes dels Temps
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
Director: Francesc Rosaura.
11.20 Fonaments de la fe
«Humanisme.»

Cada divendres

20.00 Creure avui
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

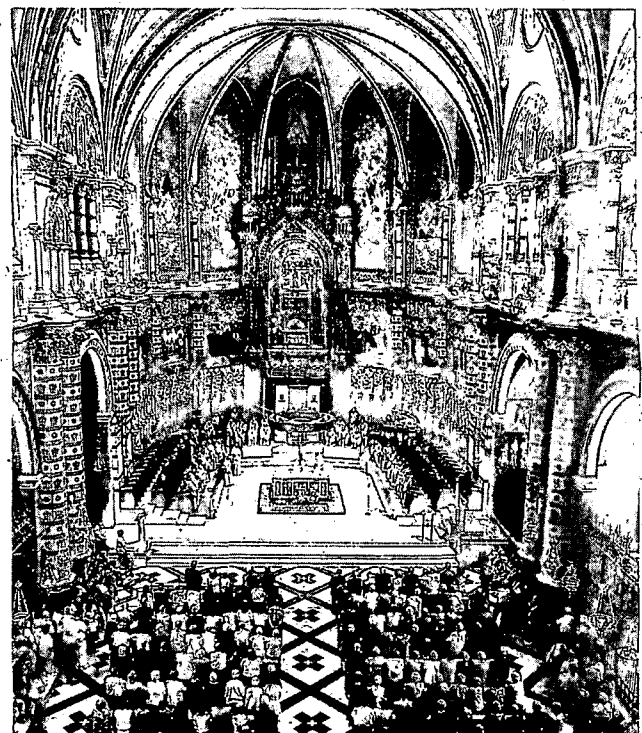
Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents.
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

us ofereix en
directe des de la
basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a divendres,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4
■ Lleida 91.5
■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI.

Internet

• **MANAGUA.**— En el lloc web www.catedralmanagua.org trobareu la informació referent a la catedral de Managua (Nicaragua), així com el calendari d'activitats, notícies, etc.

Altres bisbats

• **PASTORAL SOCIAL.**— La Comissió Episcopal de Pastoral Social de la CEE organitza del **30 de novembre a l'1 de desembre** el Simposi internacional de Doctrina Social de l'Església en el 40è aniversari de la *Populorum progressio* amb el tema *El derecho a un desarrollo integral... el desarrollo es el nuevo nombre de la paz* (PP 86). Lloc: Fundació Pau VI, passeig Juan XXIII, 3 - Madrid.

• **SALUT MENTAL.**— Del **30 de novembre a l'1 de desembre**, XXII Jornades nacionals de Pastoral en Salut Mental amb el tema *Cuidando al cuidador. Espiritualidad y compromiso pastoral*. Més informació: tel. 913 439 600, fax 913 439 602.

Barcelona

• **SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **23 de novembre**, a les 19.30, conferèn-

cia de Jordi Cervera, caputxí, sobre *Experiències de Déu en els profetes. Vocació d'Isaïes*. C/ Anglí, 55 - Barcelona.

• **PEDAGOGIA.**— El **23 i 24 de novembre** La Salle i el Col·legi de Pedagogs de Catalunya organitzen unes jornades de pedagogia amb el tema *El pedagog en contacte amb altres professionals. Vers una pedagogia interprofessional*. Conferència del Dr. Gilles Lipovetsky, professor de Filosofia a Grenoble. Més informació: www.sallecat.org/jornades_pedagogia.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA DEL P. LARRAÑAGA.**— El **24 de novembre**, a les 17.30, pregària amb el tema *Trobada amb Jesús*. Lloc: Comunitat de Jesús, c/ Joan Blanques, 10 - Barcelona.

• **SANT FELIP NERI.**— El **25 de novembre**, a les 19.00, a l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, concert espiritual d'orgue i cant gregorià. Organista: Bernat Bailbé, Schola Gregoriana de Vilafranca de Penedès. Director: Manuel Cervera.

• **IV SETMANA DE CINEMA ESPIRITUAL.**— Sessions per a centres educatius, a les 9.30, als Lluïsos d'Horta, c/ Feliu i Codina, 7-9 - Barcelona: el **26, 27 i 28 de novembre**, *Teresa de Calcuta*. Més informació: www.setmanacinema.espiritual.org.

• **CERCLE LA SALLE.**— El **27 de novembre**, a les 17.30, taller de pregària. Pl. del Nord, 14 - Barcelona, tel. 932 181

077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **27 de novembre**, a les 20.30, *Parelles i duets famosos*. Solistes convidats: Lola Chiralt i José Juan Pardo. Serà al Col·legi Sant Gabriel, c/ Ricard, 6 de Sant Adrià.

• **«TORNAR A CREURE».**— El **27 de novembre**, a les 20.45, nova sessió de «Tornar a Creure» *Per què ens costa tant de creure en Déu?*, amb Xavier Morlans. Parròquia de Santa Cecília, passeig Sant Gervasi, 66 - Barcelona, tel. 934 174 692.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Novena de la Immaculada: a les 19.00, missa amb predicació, solistes i cors, i al final, pregària a Maria Immaculada: el **28 de novembre**, Mn. Artur Migas (especialment per a Vida Creixent i Pastoral de la Salut), coral Veus Vives; el **29**, Mn. Joan Esteve (nens), cor de caramelles de la parròquia; l'**1 de desembre**, coral Mil·lenni; el **3**, Mn. Ramon Corts (Mercat de la Concepció), solistes: Montserrat Vives i Immaculada Martínez; el **4**, Mons. Antonio Martín (associacions marianes), cor Baturro; el **5**, P. Manuel del Río (religiosos i religioses), animació musical: religioses escolàpies. C/ Llúria, 70 - Barcelona, www.concepciobcn.com.

• **ANY CLARET.**— El **29 de novembre**, a les 19.30, conferència-tertúlia *Vides al servei de la vida. Sant Antoni Maria Claret i Pere Casaldàliga*, a càrrec del claretà Joan Soler, membre de l'associació Araguaia amb Pere Casaldàliga; reportatge sobre Pere Casaldàliga; actuació del duet de clarinet Albert Gumí i Queralt Roca. Cal confirmar l'assistència: tel. 934 761 450, a/e: anyclaret@anyclaret.org.

• **JOVES.**— El **30 de novembre**, a les

22.00, «Estació d'enllaç», a la parròquia de Sant Ferran (Gran Via, 406 - Barcelona), amb cants gospel.

• **ART I POESIA.**— Fins al **30 de novembre** es pot visitar l'exposició de Mílos González Cabañes, que inclou art i poesia. Centre Passatge, passatge Mercader, 13 - Barcelona, de dilluns a divendres, de 10.00 a 14.00 i de 17.00 a 21.00, dissabtes de 10.00 a 14.00.

• **CATEDRAL.**— L'**1 de desembre**, a les 11.00, Lluís Martínez Sistach presidirà una missa en acció de gràcies a la catedral de Barcelona per la seva creació com a cardenal.

• **TAIZÉ.**— Les Germanetes dels Pobres conviden l'**1 de desembre**, a les 20.30, a participar en una pregària a l'estil de Taizé amb els ancians residents a casa seva de la plaça Tetuan, 45-49 - Barcelona, tel. 932 655 227, a/e: joveneshdlp@hotmail.com.

• **CATECUMENAT.**— L'**1 de desembre**, de 16.30 a 18.00, ritu d'ingrés al catecumenat per a nens no batejats en edat catequètica; el **2**, de 18.00 a 20.00, ritu d'ingrés al catecumenat per a joves i adults no batejats. Lloc: catedral de Barcelona.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA I HUMANISME.**— Del **17 al 20 de desembre**, de 18.45 a 19.45, curset *Véante mis ojos...* (san Juan de la Cruz). *Experiencia orante: preparación a la Navidad*, amb el P. Jaume Boada i Rafí, o.p. Més informació: P. José Ángel Liaño, o.p., tel. 932 463 300, fax 932 656 926.

• **SALESIANS.**— Fins al **18 de maig**, tots els diumenges, de 17.00 a 19.00, «Eucaristia sense Pressa», als salesians de Martí Codolar, av. Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona. Més informació: Marta Santamaria, tel. 676 671 867, a/e: martasmm@yahoo.es.

Girona

• **FRAGMENTA EDITORIAL.**— El **23 de novembre**, a les 19.30, presentació a la sala Brossa-Frègoli del Museu del Joguet de Catalunya (Figueres) de Fragmenta. Hi intervindran: Santi Vila (alcalde de Figueres), Jaume Angelats (teòleg i delegat diocesà de Diàleg Interreligiós de Girona), Antoni Puigverd (periodista, crític i escriptor), Xavier Melloni (antropòleg i teòleg) i Inês Castel-Branco i Ignasi Moreta (editors).

NOVENA DE LA IMMACULADA 2007

Parròquia de la Puríssima Concepció
Aragó, 299 - Barcelona

A les **18.30h** Rosari meditat.
A les **19h** Eucaristia cantada amb predicació (del dimecres dia 28 de novembre al dijous dia 6 de desembre; el dissabte, dia 1 de desembre i el divendres dia 7 de desembre; la Missa serà a les 18h)
Al final, **pregària a Maria Immaculada**

PREDICADORS

DIMECRES, DIA 28 DE NOVENBRE
Rvd. Mn. Artur Migas
Hi són convidats de manera especial els grups de **Vida Creixent** i de la **Pastoral de la Salut**
COR DE LA SEDETA

DIJOUS, DIA 29 DE NOVENBRE
Rvd. P. Joan Esteve
Hi són convidats de manera especial els **infants**
CORAL VEUS VIVÉS

DISSABTE, DIA 1 DE DESEMBRE, a les 18h
Hi són convidades les **famílies**
CORAL MIL·LENIUM

DILLUNS, DIA 3 DE DESEMBRE
Rvd. Mn. Ramon Corts i Blay
Hi són convidats els **comerciants del Mercat de la Concepció**

Solistes: Montserrat Vives i Immaculada Martínez

DIMARTS, DIA 4 DE DESEMBRE
Mons. Antonio Martín
Hi són convidades les **Associacions Marianes**
CORO BATURRO

DIMECRES, DIA 5 DE DESEMBRE
P. Manuel del Río
Hi són convidats els **religiosos i religioses**
Animació musical: religioses Escolàpies

DIVENDRES, DIA 7 DE DESEMBRE, a les 18h
MISSA DE VIGÍLIA
Solistes de la Concepció
A les 19h, PRIMERES VESPRES SOLEMNES

PRESIDIRÀ I PREDICARÀ LA MISSA DEL DIA DE LA PURÍSSIMA

A les **11 del matí**
MISSA DE LA **CONCEPCIÓ IMMACULADA DE MARIA**
Cor de veus FÒRUM VOCAL

A les **7 de la tarda**
SEGONES VESPRES SOLEMNES
presidides pel EMM. SR. CARDENAL,
MONS. LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA a CATALUNYA

Grup Nostra Sra. del Sagrat Cor

El divendres dia **30 de novembre** celebrarem una

VETLLA DE PREGÀRIA PER AL GUARIMENT DELS MALALTS

AL SANTUARI DE NOSTRA SENYORA DEL SAGRAT COR amb Eucaristia i exposició del Santíssim, de 9 a 12 de la nit,
c/ Rosselló, 175 (entre Muntaner i Aribau, metro Hospital Clínic i FF.CC. Provença-Balmes)

Tel. Informació: **934 196 355**

José Antonio Godina
<http://es.geocities.com/catalunyarcc>
Viatge a Lourdes 25, 26 i 27 de maig.

Des del carrer

La Maria té 22 anys i des que en tenia 16 passa els diumenges a la parròquia de Sant Josep de Copertino (Roma): al matí assaja a la coral de l'església i després canta a missa de dotze. A la tarda es dedica al grup Kolbe juntament amb altres voluntaris. Aquest grup ofereix al barri romà de la Cecchignola activitats lúdiques per a nois i noies que pateixen algun tipus de minusvalidesa mental i física.

Maria Maiale col·labora amb el grup Kolbe de la parròquia de Sant Josep de Copertino, a Roma

«Els nois i noies amb retard m'han ensenyat que el que compta són les petites coses»

—Passes tots els diumenges a la parròquia, matí i tarda?

—Sí, perquè al matí assagem els cants de la missa de dotze amb la coral. Hi canto des dels 8 anys. Cantar a la coral és ben bé passió per la música. No podria deixar de fer-ho. I, a més, ja ho deia sant Agustí, que qui canta prega dues vegades. Al matí la coral i, a la tarda, el grup Kolbe.

—Com vas decidir dedicar-te a aquesta tasca amb nois i noies amb retard mental i problemes de deambulació?

—Jo tenia 16 anys i per a mi era una època de transició, volia fer algun canvi en la meua vida. Era el 2000, l'any del jubileu. Un diumenge, després de cantar a la coral de la nostra parròquia, el rector se'm va apropar, em va mirar i em va dir: «Des d'aquesta tarda formaràs part del grup Kolbe perquè la Mònica et necessita.» La Mònica era una noia amb retard. Jo vaig dir: «No podré, no en sabré.» El rector em va contestar: «I tant que podràs i en sabràs! I tu mateixa m'ho confirmaràs.» I em vaig dir: «Bé, ho intentaré, no hi perdo res.»

—I quin impacte va suposar per a tu entrar en contacte amb aquests nois i noies?

—He de dir que després la meua vida va canviar completament. Des del primer dia que vaig entrar al grup Kolbe em vaig enamorar d'aquests nois i noies.

Són els meus «petits prínceps». De fet, sempre dic que, com en el llibre de Saint-Exupéry, són ells qui m'han domesticat a mi. Sóc molt feliç fent aquesta tasca. A mi ells m'han enriquit i m'han ajudat a créixer. Jo, per ells, en realitat, he fet ben poc, però ells m'han ensenyat molt: amb un somriure, una abraçada, m'han fet descobrir que a la vida el que compta són les petites coses. De vegades ens esforcem molt tot el dia per fer grans coses i el que compta són les petites coses.

—Quants voluntaris sou? I quants nois i noies?

—Abans érem molts voluntaris, uns 30, però alguns s'han anat casant, altres han marxat... Ara necessitem voluntaris i no en trobem. Hi ha uns 15 nois i noies (que tenen entre 22 i 40 anys) i uns 4 voluntaris fixos. Abans cada noi i noia amb retard tenia un voluntari per a ell sol. Ara hi ha menys voluntaris i, per tant, menys nois i noies. Em fa l'efecte que molts joves, tot i venir a la parròquia, no tenen objectius ni ideals. És com si la gent tingués por d'aquest nois i noies amb retard. Molts joves no es conformen amb les petites coses, s'avorreixen de seguida, no es volen comprometre i no volen aquesta responsabilitat que suposa formar part del grup Kolbe. No s'adonen que el que necessiten aquests nois i noies és només amistat.

—A més del compromís de preparar

les activitats, també has de dedicar totes les tardes dels diumenges al grup. No preferiries fer una altra cosa, els diumenges a la tarda?

—Doncs et diré que jo els diumenges em carrego les piles amb aquests nois i noies. Algun cop em pot fer mandra o puc estar cansada, però és tan bonic saber que al grup Kolbe hi ha una persona que es fia de tu i a la qual tu pots ajudar! Aquí he descobert la meua llibertat. Si no puc estar amb aquests nois i noies els diumenges, llavors sí que em sento empresonada.

—Fins a quin punt ha influït la fe en aquesta tasca que fas a la parròquia?

—La fe hi ha influït molt. M'ha augmentat la fe. Puc tenir moments de dubte a nivell de fe, com tothom, però aquesta experiència ha reforçat de debò la meua fe. Dono gràcies als meus pares que em van portar a la parròquia de petita i també els dono gràcies perquè quan vaig ser més gran em van deixar lliure d'anar-hi o no. I em sento lliure anant-hi. Hi ha qui diu que la fe et priva d'alguna cosa o que és com estar a la presó. Doncs no, jo em sento lliure així. El meu punt de referència és la Creu. Jo sé que vaig a la parròquia i que hi ha Algú que ho sap tot de mi, puc estar en silenci tranquil·lament, no calen paraules i ni tan sols he d'esforçar-me per destacar.

Marta Nin

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Ara fa vint-i-cinc anys...

Aquesta tardor es compleixen vint-i-cinc anys de la vinguda de Joan Pau II a Barcelona. Era el setzè dels seus viatges pastorals i el primer dels cinc que faria a Espanya. Val la pena recordar-lo. Per a molts, com jo mateix, aquesta seria la primera vegada que estariem a prop d'un Papa.

Feia tot just uns quatre anys que el bisbe polonès Wojtyła ocupava la seu de Pere. De les seves grans encíclics socials només havia aparegut la *Laborem exercens* (1981). El seu contingut, però, ja ens anunciava la línia de les que haviem de venir després. D'altra banda, i amb anterioritat a tot document, molts ja ens sentíem captivats pels seus orígens populars: obrer a la pedrera de Batki (1940) i a la fàbrica Solvay (1942), protagonista en l'estrena clandestina de l'obra teatral *Samuel Zborowsky* (1943), seminarista sense seminari a causa de la repressió nazi (1944), consiliari de la JOC (1947), capellà de parròquia (1948)... Quan Joan Pau II va venir a Barcelona feia poc més d'un any que havia estat víctima d'un atemptat espectacular, en plena audiència a la plaça de Sant Pere (13 de maig del 1981).

Pel que fa a Espanya, era recent la victòria a les urnes de Felipe González. No havíem oblidat encara l'ensurt del 23-F del 1981. Jordi Pujol era president de la Generalitat de Catalunya.

A la nostra arxidiòcesi de Barcelona, regida aleshores pel cardenal Narcís Jubany, havien tingut lloc, en els últims temps, dos esdeveniments significatius: l'Assemblea de Preveres (1977) i l'Assemblea Diocesana (1981). Totes dues, especialment la segona, portaven ben explícita l'empremta del Vaticà II, en feien una lectura oberta i, en les seves conclusions, n'orientaven l'aplicació. És clar que ja feia més de deu anys que el Concili havia acabat. Però havien estat anys molt moguts, agitats, eclesi-

alment i civilment. De fet, entràvem en la dècada dels vuitanta amb la sensació d'una reforma pastoral pendent. Aquesta idea dominant, unida a la valoració reticent d'alguns sectors d'opinió sobre la figura de Joan Pau II, va fer que l'entusiasme d'una part notable dels nostres dirigents diocesans d'aleshores, davant de la visita del Papa, fos perfectament descriptible...

D'altra banda, vam estar de pega amb el temps: aquest va ser horrorós durant la visita del Papa a Montserrat i gens agradable en la celebració eucarística al Camp Nou. Personalment, el meu record més entranyable d'aquells dies és la trobada dels treballadors amb el Papa, a Montjuïc, que em va tocar de coordinar, de la mà de Mn. Joan E. Jarque i Jutglar. Jo era aleshores rector de Sant Isidre i ell, director d'aquest setmanari que havia fundat feia cinc anys. Ni l'un ni l'altre no pertanyíem al consell diocesà de govern. Antoni Bascompte escriu a les seves tan interessants *Memòries obertes d'un catòlic laic*: «És [Joan Pau II] una persona que transmet fe, una fe que quasi traspua de la seva personalitat i, especialment, de la profunditat de la seva mirada. Vaig poder adonar-me'n, de ben a prop, quan en l'acte més reeixit de la seva visita a Barcelona, celebrat a l'estadi del Futbol Club Barcelona, vaig tenir el goig d'oferir-li, com a delegat d'Economia de l'arxidiòcesi, una placa commemorativa de l'acte.»

Records subjectius a banda, ens resten les homilies i els discursos de Joan Pau II que val la pena rellegir avui.

Ara mateix

Rauxa

Doble moral

El Centre d'Estudis per a la Pau J. M. Delàs, adscrit a Justícia i Pau, acaba de publicar un informe en què denuncia el suport que rep la indústria armamentística a Catalunya. Concretament s'hi censura que la Generalitat hagi apostat clarament des de l'any 2004 per facilitar la implantació al Principat de la gran indústria aeronàutica, la producció de la qual es destina principalment a ús militar. Específicament, es denuncia que en els darrers tres anys el govern català, a través de la Conselleria d'Indústria, ha concedit subvencions al sector armamentístic per valor de més de vuit milions d'euros.

Aquestes xifres tan eloqüents contrasten escandalosament amb el discurs oficial del govern i el programa dels partits que el conformen, que justament es volen distingir pel compromís per la solidaritat, la cultura de la pau i la transparència institucional. Aquesta doble moral —fer exactament el contrari del que es predica— està ben instal·lada en el món polític, tant de fora com de casa nostra, però la ciutadania, tot i ser-ne vagament conscient, s'hi resigna i accepta com a inevitable una actitud que ni és admissible ni és normal. Si els electors fóssim conscients fins a les últimes conseqüències d'aquesta hipocresia continuada, fariem passar els polítics per l'adreçador.

Eduard Brufau